

107E JAARGANG NUMMER 10 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • OKTOBER 2007

Liahona

A man and a woman are walking hand-in-hand on a paved path in a lush garden. The woman, on the left, has blonde hair and is wearing a dark blue short-sleeved top, a colorful patterned scarf, and a dark skirt. She is carrying a blue suitcase. The man, on the right, is wearing a dark suit, a white shirt, and a patterned tie. He is carrying a dark blue suitcase. They are both smiling and looking at each other. The background features green foliage, including ferns and a large tree trunk on the left.

OMSLAGARTIKEL:

**'Ga naar de
tempel', p. 14**

Zeven jaar wachten waard, p. 29

Mijn broer gaat niet naar de kerk, p. K12

Oktober 2007 107e jaargang Nummer 10
LIAHONA 00790-120

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar

Verantwoordelijk redacteur: Jay E. Jensen
Adviseurs: Gary J. Coleman, Yoshihiko Kikuchi, Gerald N. Lund, W. Douglas Shumway

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteur: Larry Hiller

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofddirecteur: Jennifer L. Greenwood

Mederedacteurs: Ryan Carr, Adam C. Olson

Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: Christy Banz, Linda Stahle Cooper, David A. Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekerk, Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Richard M. Ramsey, Jennifer Rose, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb

Directiesecretaresse: Monica L. Dickinson

Marketing manager: Larry Hiller

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen Howard, Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Randall J. Pixton

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling:

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar: nieuws@liahona.nl

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
European Distribution Ltd., Magazine Service,
Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland
Tel.: 00 49 6172 492858, fax: 00 49 6172 492890
E-mail: liahona-edl@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 16,00

De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:

Creditcard (bel of e-mail EDL)

Overschrijving per bank op de volgende rekening:

Dresdner Bank, Bad Homburg

Rekening nummer 07 264 094 00, bankcode 500 800 00

Omschrijving: abonneenummer + naam + wijk/gemeente

SWIFT CODE: DRES DE FF 523

IBAN: DE52 5008 0000 0726 4094 00

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan:
Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street,
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar:
liahona@ldschurch.org

De Liahona (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albanees, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Grieks, Italiaans, Hindi, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalleilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samaraans, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamese, Uslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

© 2007 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden.
Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet onder www.lds.org. Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel Library'. Voor andere talen, klik op 'Languages'.

For Readers in the United States and Canada:

October 2007 Vol. 107 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480)

Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

(Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA, OKTOBER 2007

VOOR VOLWASSENEN

- 2 Boodschap van het Eerste Presidium: zij markeerden het pad dat wij moeten volgen *President Thomas S. Monson*
- 8 Harten wenden in een land van tempels *Adam C. Olson*
- 14 Ga naar de tempel *President Boyd K. Packer*
- 25 Huisbezoekboodschap: een werktuig in de handen Gods worden door voorbereid te zijn op de wederkomst van onze Heiland
- 26 Leren lezen verbetert levens
- 32 Voor de kracht van jou: gesprek met het algemeen jongevrouwenpresidium
- 40 Hulp bieden aan wie worstelen met aantrekking tot hetzelfde geslacht
- 44 Onder heiligen der laatste dagen
Oom Gilberto's geheugen *Esther Labibe de Beruben*
Een lift naar de kerk *Stephen Baer*
Wie draaide mijn hoofd om? *Hildo Rosillo Flores*
Een gebed met mijn huisonderwijzer *Judy Stone*
- 48 Post

8 Harten wenden in een land van tempels

OP DE OMSLAG

Voorkant: Foto Lauren Fochetto, geënceneerd. Achterkant: Foto's met de klok mee, van links naar rechts: Seoeltempel (Korea) Floyd Holdman; Kopenhagtempel (Denemarken) en engel Moroni Craig Dimond; Accratempel (Ghana) Norman Childs; Washington D.C. tempel Christina Smith.

OMSLAG DE KINDERVIEND

Illustratie Steve Kropp.

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

Deze ideeën kunnen in de kerk en thuis gebruikt worden. Kort eventueel lesideeën in.

'Ga naar de tempel',

p. 14: Noem aan de hand van het artikel de verordeningen op die in de tempel verricht worden en bespreek de zegeningen van het tempelwerk. Noem verschillende manieren om je voor te bereiden op de tempel.

'Volharden tot het begin', p. 29:

Maak de favoriete versnapering van

de familie klaar. Zet die klaar zodat de familieleden het lekkers kunnen zien. Vertel ze dat ze het mis-schien wel meteen willen opeten, maar dat ze nog even moeten wachten.

Vertel het verhaal van Maria. Vergelijk het wachten op de lekkernij met de periode die Maria moest wachten tot ze zich kon laten dopen en bevestigen.

'Voor de kracht van jou', p. 32:

Nodig de gezinsleden een week tevoren al uit om een kort

29 Volharden tot het begin

19 Een getuigenis van profeten

VOOR JONGEREN

- 19 Een getuigenis van profeten
Ouderling Claudio R. M. Costa
- 22 Vraag en antwoord: ik heb in 1 Nephi 7:12 gelezen dat de Heer in staat is alle dingen voor ons te doen indien wij geloof in Hem oefenen. Hoe kunnen wij geloof in Christus oefenen?
- 29 Volharden tot het begin
Maria Kaneva
- 38 Een uitzonderlijk boek, een uitzonderlijk antwoord
Grigor A. Tadevosyan
- 49 Poster: Vrede op aarde

VOOR KINDEREN: DE KINDERVRIEND

- K2 Luister naar de stem van een profeet: de lege kar *President James E. Faust*
- K4 Participatieperiode: hoe groot zal dan uw vreugde zijn *Elizabeth Ricks*
- K6 Uit het leven van Spencer W. Kimball: Moeilijkheden overwinnen
- K8 Van vriend tot vriend: de heerlijkheid Gods is intelligentie *Ouderling David A. Bednar*
- K10 Lied: Thuis *Caroline Eyring Miner en K. Newell Dayley*
- K11 Kleurplaat
- K12 Michael missen *Sheila Kindred*
- K14 Vriendschap sluiten: groeien in het evangelie — Jondonjamts uit Ulaanbaatar in Mongolië *Don L. Searle en Julie Wardell*

K12 Michael missen

Zoek de Mongoolse KGW-ring in deze Liahona en bedenk eens hoe je iemand je getuigenis kunt geven.

toespraakje op te stellen over één norm in *Voor de kracht van de jeugd*. Laat de toespraakjes houden en kies dan een of twee normen uit om die week gezamenlijk aan te werken.

'De lege kar', p. K2: Schrijf vóór de les de naam van elk van de gezinsleden op een strookje papier. Vertel het verhaal van president James E. Faust en bespreek de vragen aan het eind van het artikel. Laat daarna ieder een van de woordstrookjes pakken. Leg uit dat ze op kansen moeten letten om die

week anoniem iets te doen voor de persoon wiens naam op het strookje staat.

'Michael missen', p. K12: Lees het verhaal en bespreek hoe Natalie haar broer hielp. Laat 1 Johannes 4:21 opzoeken. Bespreek wat 'zijn broeder liefhebben' inhoudt. Help de kinderen in het gezin eventueel om een briefje te schrijven aan iemand die niet regelmatig naar de kerk gaat. Ze zouden die persoon bijvoorbeeld kunnen uitnodigen naar het jeugdwerk of naar de volgende jeugdwerkactiviteit.

ONDERWERPEN IN DIT NUMMER

K=De Kindervriend	Jeugdwerk, K4
Aantrekking tot mensen van hetzelfde geslacht, 40	Jezus Christus, 2, 22, 25, 40
Aäronisch(e) priesterschap, K14	Jongerenprogramma's, 29, 32
Alfabetisering, 26	Kennis, K8
Begeleiding, 29, 45, K12	Kimball, Spencer W., K6
Dienstbaarheid, 45, 47, K2	Moeilijkheden, 29, 40, 47, K6
Familiegeschiedenis, 8, 44, 46	Normen, 32
Gebod, 29, 47	Onderwijs, 26, K8
Geduld, 29	Profeten volgen, 2, 19
Gehoorzaamheid, 2, 19, 32	Schriften, 38, K8
Geloof, 2, 22, 29, K14	Tempelwerk, 8, 14, 47
Getuigenis, 19, K4	Verordeningen, 14
Gezin, K10	<i>Voor de kracht van de jeugd</i> , 32
Hellsplan, 40	Voorbereiding, 25
Huisbezoek, 25	Wederkomst, 25
Huisonderwijs, 6, 47	Zendingswerk, 19, 29, 38, K4, K11
Humor, K6	

Zij markeerden het pad dat wij moeten volgen

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Eerste roodgever in het Eerste Presidium.

Lang geleden bewonderde ik op de omslag van een van de publicaties van de kerk een schitterende reproductie van een schilderij van Carl Bloch. Het tafereel dat de schilder in gedachten had en vervolgens — met meesterhand — op het canvas overbracht, stelde Elizabet, de vrouw van Zacharias voor, die Maria, de moeder van Jezus, verwelkomde. Beiden zouden ze een zoon baren — wonderbaarlijke geboorten.

De zoon van Elizabet werd bekend als Johannes de Doper. Wat geldt voor Jezus, de Zoon van Maria, geldt ook voor Johannes — er is over hun jeugd jaren maar weinig opgetekend. Slechts één zin vertelt ons alles wat wij weten van Johannes' leven vanaf zijn geboorte tot aan zijn publieke bediening: 'Het kind nu groeide op en werd gesterkt door de Geest. En hij vertoefde in de woestijnen tot op de dag, dat hij zich aan Israël vertoonde.'¹

Johannes' boodschap was kort. Hij predikte geloof, bekering, doop door onderdompeling en de verlening van de Heilige Geest door iemand die meer gezag bezat dan hij. 'Ik ben de Christus niet', zei hij tegen zijn getrouwe discipelen, 'maar ik ben voor Hem uit gezonden.'² 'Ik doop u met water, doch Hij komt, die sterker is dan ik (...); die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur.'³

Toen liet Christus zich dopen door Johannes de Doper. Later getuigde Jezus:

'Onder hen, die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand opgestaan, groter dan Johannes de Doper.'⁴

Ieder van ons heeft in de huidige wereld houvast nodig — voorbeelden om na te volgen. Johannes de Doper is voor ons een onberispelijk voorbeeld van oprechte nederigheid, omdat hij Hem die wij moeten volgen — de Heiland van de mensheid — altijd respecteerde.

Voorbeelden van geloof

Als we anderen bestuderen die op God vertrouwden en zijn leringen naleefden, fluistert de Geest ons in: 'Laat af en weet, dat Ik God ben.'⁵ Wie vastbesloten zijn geboden onderhielden en op Hem vertrouwden, werden gezegend. Als wij hun voorbeeld volgen, worden wij in onze tijd ook zo gezegend. Ieder van hen wordt een voorbeeld om na te volgen.

Wij houden allemaal van het prachtige bijbelverhaal over Abraham en Isaak. Hoe verschrikkelijk moeilijk moet het voor Abraham geweest zijn om, uit gehoorzaamheid aan Gods gebod, zijn geliefde Isaak naar het land Moria mee te nemen en hem daar als brandoffer aan te bieden. Kunt u zich voorstellen hoe bezwaard hij zich voelde toen hij hout sprokkelde voor het vuur en naar de aangewezen plek reisde? Pijn moet zijn lichaam en

Als we anderen bestuderen die op God vertrouwden en zijn leringen naleefden, fluistert de Geest onze ziel in: 'Laat af en weet, dat Ik God ben.' Als wij hun voorbeeld volgen, worden wij in onze tijd ook zo gezegend. Ieder van hen wordt een voorbeeld om na te volgen.

Noach had het onwankelbare geloof om Gods geboden na te volgen. Mogen wij dat ook altijd doen. De grootste les die wij in het sterfelijk leven kunnen leren, is dat als God spreekt en de mens gehoorzaamt, die persoon altijd gelijk heeft.

geest geteisterd hebben toen hij Isaak vastbond en op het altaar legde.

'Daarop strekte Abraham zijn hand uit en nam het mes om zijn zoon te slachten.' Hoe heerlijk was vervolgens deze uitspraak en met wat een verbazing werd hij verwelkomd: 'Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden.'⁶

Abraham is een voorbeeld van onvoorwaardelijke gehoorzaamheid.

Als iemand van ons het gevoel heeft dat de problemen te groot worden, laat hij of zij dan over Job lezen. Als we dat doen, denken we: als Job kon volharden en zegevieren, kan ik het ook.

Job was 'vroom en oprecht', hij was 'godvrezend en wijkende van het kwaad.'⁷ Vroom

van zijn edele ziel: 'Zie, mijn Getuige is in de hemel, mijn Pleitbezorger in den hoge.'⁹ 'Ik weet dat mijn Losser leeft.'¹⁰

Job werd het voorbeeld van grenzeloos geduld. Tot de dag van vandaag schrijven we lankmoedige mensen 'jobsgeduld' toe. Hij is een voorbeeld dat we kunnen volgen.

Gehoorzamen en leven

De profeet Noach was 'onder zijn tijdgenoten een rechtvaardig en onberispelijk man' die 'wandelde met God'.¹¹ Hij was al jong geordend tot het priesterschap en 'werd verkondiger van rechtschapenheid. Hij predikte het evangelie van Jezus Christus, sprak over geloof, bekering, doop en de Heilige Geest.'¹² Hij waarschuwde dat er over hen die zijn boodschap hoorden en er niet naar luisterden een vloed zou

komen, en toch luisterden ze niet naar hem.

Noach gehoorzaamde Gods gebod om een ark te bouwen, zodat hij met zijn familie gespaard zou blijven. Hij volgde Gods raad op om in de ark twee exemplaren van elk levend schepsel op te nemen, zodat ook die veilig zouden zijn voor de vloed.

President Spencer W. Kimball (1895-1985) heeft meer dan een halve eeuw geleden tijdens een algemene conferentie gezegd: 'Tot dan toe was er geen teken van enige regen of een overstroming. (...) [Noachs] waarschuwin-

gen werden als ongerijmd beschouwd. (...) Wat dwaas om een ark te bouwen op het droge terwijl de zon schijnt en het leven gewoon doorgaat! Maar de tijd verstreek. (...) De overstroming kwam. De ongehoorzamen (...) verdronken. Het wonder van de ark volgde op het geloof dat getoond werd door de bouw ervan.'¹³

in zijn gedrag en welvarend als hij was, moest Job een test doorstaan waaronder iedereen had kunnen bezwijken. Beroofd van zijn bezittingen, bespot door zijn vrienden, ziek, ontredderd doordat hij zijn gezin verloren was, werd hij aangespoord om te zeggen: 'Zeg God vaarwel en sterf!'¹⁸ Hij weerstond die verleiding en verklaarde vanuit het diepst

Noach had het onwankelbare geloof om Gods geboden na te volgen. Mogen wij dat ook altijd doen. Laten wij bedenken dat de wijsheid van God de mensen soms weliswaar als dwaasheid toeschijnt, maar dat de allergrootste les die we in het sterfelijk leven kunnen leren, is dat we altijd op de goede weg zijn als we God gehoorzamen wanneer Hij spreekt.

Een voorbeeld van de ideale vrouw is Ruth. Toen Ruth aanvoelde hoe verdrietig haar schoonmoeder Noömi was, die haar twee fijne zoons had verloren, en ze misschien meevielde met het hartzeer, de wanhoop en de eenzaamheid die haar ziel kwelden, deed Ruth een uitspraak die de klassieke verklaring van trouw is geworden: 'Dring er bij mij niet op aan, dat ik u in de steek zou laten, door van u terug te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik heengaan; en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk en uw God is mijn God.'¹⁴ Wat Ruth vervolgens deed, toont aan dat ze het meende.

Door Ruths onwankelbare trouw aan Noömi, trouwde ze met Boaz waardoor zij — de buitenlandse, Moabitische bekeerling — de overgrootmoeder werd van David, en daardoor een voorouder van onze Heiland Jezus Christus.

Voorbeelden van gehoorzaamheid

Nu noem ik een machtige profeet uit het Boek van Mormon — Nephi, de zoon van Lehi en Sariah. Hij was trouw en gehoorzaam aan God, moedig en doortastend. Toen hij de moeilijke opdracht kreeg om de platen van koper bij Laban te halen, morde hij niet, maar zei: 'Ik zal heengaan en de dingen doen die de Heer heeft geboden, want ik weet dat de Heer geen geboden aan de mensenkinderen geeft zonder een weg voor hen te bereiden,

zodat zij kunnen volbrengen wat Hij hun gebiedt.'¹⁵ Misschien was het wel die moedige daad die een couplet met advies voor ons inspireerde in het lied 'The Iron Rod':

*Nephi, ziener van weleer,
kreeg een visioen van God. (...)
Houd u vast aan de roede, de roede
van ijzer;
zij is stevig, zij glanst en is solide.
De ijzeren roede is het woord van God;
dat zal ons veilig leiden.'*¹⁶

Nephi was een voorbeeld van vastbeslotenheid.

De lijst van voorbeelden om na te volgen zou niet compleet zijn zonder Joseph Smith, de eerste profeet van deze bedeling. Toen hij nog maar veertien was, betrad deze moedige jongeman een bos dat later heilig genoemd zou worden, en kreeg antwoord op zijn oprechte gebed.

Joseph werd meedogenloos vervolgd toen hij anderen vertelde over het heerlijke visioen dat hij in dat bos had ontvangen. Maar hoewel hij werd bespot en beschimpt, bleef hij standvastig. Hij zei: 'Ik heb een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet.'¹⁷

Stap voor stap, tegengewerkt bij bijna elke wending en toch altijd door de Heer geleid, richtte Joseph De Kerk van Jezus Christus van

In deze tijd hebben we ook een profeet van God — onze geliefde president Gordon B. Hinckley. Hij heeft zich onvermoeibaar ingezet om leden van de kerk over de hele wereld heilige zegeningen te bieden.

de Heiligen der Laatste Dagen op. Hij bewees zijn moed in alles wat hij deed.

Tegen het einde van zijn leven, toen hij met zijn broer Hyrum naar de gevangenis in Carthage werd gebracht, trad hij moedig de toekomst tegemoet die hij ongetwijfeld verwachtte en bezegelde zijn getuigenis met zijn bloed.

Mogen wij in onze beproevingen altijd die onversaagde moed van de profeet Joseph Smith nastreven.

Een voorbeeld van optimisme

In deze tijd hebben we ook een profeet van God — onze geliefde president Hinckley. Hij resideert tijdens de grootste groei van de kerk in onze geschiedenis — zowel numeriek als geografisch. Hij is grenzen over gegaan die nooit eerder door een president van de kerk gepasseerd zijn en heeft gesproken met bewindsliden en leden over de hele wereld. Zijn liefde voor de mensen overstijgt taal- en cultuurbarrières.

Met een profetische visie heeft hij het permanente studiediefonds opgericht waardoor de armoedespiraal bij onze leden in veel gebieden van de wereld wordt doorbroken en wordt voorzien in een opleiding, zodat jonge mannen en vrouwen een goede baan kunnen krijgen. Dat geïnspireerde plan heeft het licht van de hoop ontstoken bij wie meenden tot middelmatigheid te zijn gedoemd, maar nu kans hebben op een betere toekomst.

President Hinckley heeft zich er onafgebroken voor ingezet om heilige zegeningen bij de leden van de kerk te brengen door tempels binnen ieders bereik te brengen. Hij heeft de gave om mensen van alle rangen en standen op een hoger plan te brengen, ongeacht hun geloof. Hij is een voorbeeld van onwankelbaar optimisme, en wij eren hem als profeet, ziener en openbaarder.

De unieke kwaliteiten van de mensen die ik heb genoemd, kunnen voor ons van onschatbare waarde zijn als hulp bij de problemen en de beproevingen die voor ons liggen. Ik wil dat toelichten aan de hand van wat er in de familie Pollard uit Oakland (Californië) is gebeurd.

Het geloof van een familie

Enkele jaren geleden reisde ouderling Taavili Joseph Samuel Pollard naar het zendingskantoor om zijn zending in Zimbabwe af te ronden. De auto waarin hij reed, slipte en ramde een boom. Een voorbijganger kon de

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Neem dit artikel eerst na gebed door. Breng het vervolgens zo dat iedereen aan de bespreking wil deelnemen. Enkele voorbeelden:

1. Laat de gezinsleden proberen om iets te tekenen wat ze niet zo goed kennen (bijvoorbeeld een kaart van een ver land, of een bijzondere bloem). Geef ze daarna een afbeelding ervan en laat ze het opnieuw tekenen. Hoeveel hebben we aan een voorbeeld? Haal president Monsons uitspraken over profeten als voorbeelden aan. Vertel iets waaruit blijkt wat u aan het voorbeeld van een profeet hebt gehad.

2. Vraag: 'Wie volgen mensen in de huidige wereld? Wat voor eigenschappen hebben die mensen?' Vergelijk de goede voorbeelden in het artikel met de voorbeelden van de wereld. Geef de familieleden de uitdaging om een geestelijke eigenschap van een van de voorbeeldige mannen en vrouw uit te kiezen en ernaar te streven zich die eigen te maken.

3. Als de familie jonge kinderen heeft, laat ze uw gebaren dan nadoen. Klap in uw handen, knik met uw hoofd enzovoort. Bespreek wat het inhoudt om iemands voorbeeld te volgen. Vraag de gezinsleden om goede voorbeelden te bedenken en gebruik de inhoud van het artikel om op hun antwoorden te reageren. Besluit met president Monsons getuigenis van Jezus Christus als ons grootste voorbeeld.

collega van ouderling Pollard redden, maar ouderling Pollard zat bewusteloos klem in de auto, die in brand vloog. Ouderling Pollard kwam om. Zijn moeder was acht jaar eerder gestorven, dus zijn vader zorgde alleen voor het gezin. Een broer was op zending in West-Indië.

Toen het nieuws van ouderling Pollards dood zijn vader bereikte, belde die nederige man — die zijn vrouw al had verloren — de zoon in het zendingsgebied West-Indië op met het bericht dat zijn broer dood was. Tijdens dat telefoongesprek zongen broeder Pollard en zijn zoon, ongetwijfeld diepbedroefd: 'Ik ben een kind van God'.¹⁸ Aan het einde van het gesprek sprak de vader een gebed uit tot zijn hemelse Vader, waarbij hij zijn dank uitsprak voor zijn zegeningen en om goddelijke troost vroeg.

Broeder Pollard vertelde later dat hij wist dat het met zijn gezin in orde zou komen, omdat ze een krachtig getuigenis van het evangelie en het heilsplan hebben.

Broeders en zusters, mogen wij, als wij op onze reis door het sterfelijk leven in deze geweldige bedeling van de volheid der tijden te maken krijgen met de beproevingen en problemen van de toekomst, denken

aan deze voorbeelden die wij kunnen volgen. Mogen wij de oprechte nederigheid van Johannes de Doper hebben, de onvoorwaardelijke gehoorzaamheid van Abraham, het grenzeloze geduld van Job, het onwrikbare geloof van Noach, de onwankelbare trouw van Ruth, de vastbeslotenheid van Nephi, de onversaagde moed van de profeet Joseph Smith en het niet aflatende optimisme van president Hinckley. Het zal ons hele leven een bron van kracht voor ons zijn.

Het Voorbeeld

Mogen wij altijd geleid worden door het Voorbeeld bij uitstek, de Zoon van Maria, onze Heiland Jezus Christus — wiens leven een volmaakt voorbeeld voor ons is.

Geboren in een stal, met een kribbe als wieg, is Hij uit de hemel gekomen om als sterfelijk mens op aarde te leven en Gods koninkrijk te vestigen. Tijdens zijn aardse bediening leerde Hij de mensen de hogere wet. Zijn heerlijke evangelie heeft het denken van de wereld omgevormd. Hij zegende de zieken, liet de verlamden lopen, de blinden zien, de doven horen. Hij wekte zelfs de doden tot leven.

Wat was de reactie op zijn boodschap van barmhartigheid, zijn woorden van wijsheid, zijn levenslessen? Maar weinig mensen waardeerden Hem. Zij wisten zijn voeten. Zij hoorden zijn woord. Zij volgden zijn voorbeeld.

Er waren er ook die Hem verloochenden. Toen Pilatus vroeg: 'Wat moet ik dan doen met Jezus, die Christus genoemd wordt?'¹⁹ riepen zij: 'Kruisig Hem!'²⁰ Zij bespotten Hem. Zij gaven Hem azijn te drinken. Zij hoorden Hem. Zij sloegen Hem met een riet. Zij bespuwden Hem. Zij kruisigden Hem.

Door de generaties en eeuwen heen is de boodschap van Jezus dezelfde gebleven. Tot Petrus en Andreas zei Hij aan de oever van het prachtige Meer van Galilea: 'Komt achter Mij.'²¹ Filippus van weleer kreeg de oproep: 'Volg Mij'.²² De Leviet die belastingen inde, kreeg te horen: 'Volg Mij'.²³ En u en ik zullen, als we maar luisteren, diezelfde uitnodiging krijgen: 'Volg Mij.' Mogen wij dat allen doen, en mogen wij zo de eeuwige beloning verdienen die voorbehouden is aan hen die het pad volgen dat Hij met zijn voorbeeldige leven heeft gemarkeerd. ■

NOTEN

1. Lucas 1:80.
2. Johannes 3:28.
3. Lucas 3:16.
4. Matteüs 11:11.
5. Psalmen 46:10.

14. Ruth 1:16.
15. 1 Nephi 3:7.
16. Joseph L. Townsend (1849–1942), *Hymns*, nr. 274.

6. Genesis 22:9–10, 12.
7. Job 1:1.
8. Job 2:9.
9. Job 16:19.
10. Job 19:25.
11. Genesis 6:9.
12. Bible Dictionary, 'Noah', pp. 738–739.
13. Conference Report, oktober 1952, p. 48.

17. Geschiedenis van Joseph Smith 1:25.
18. Naomi W. Randall (1908–2001), *Hymns*, nr. 301.
19. Matteüs 27:22.
20. Marcus 15:13.
21. Matteüs 4:19.
22. Johannes 1:43.
23. Lucas 5:27.

Door de generaties en eeuwen heen is de boodschap van Jezus dezelfde gebleven: 'Volg Mij.'

Harten wenden in een land van tempels

ADAM C. OLSON
Kerkelijke tijdschriften

Als leden of zendelingen het met Li Tsjoen-tsan bij de voorbereiding op zijn doop over hun eigen doop hadden, beschreven ze een indrukwekkende, inspirerende ervaring. Daarom was het overweldigende gevoel van zwakheid dat broeder Li had toen hij uit de wateren van de doop kwam niet wat hij verwachtte, en het was beslist ook ongewoon.

Broeder Li werd op zeventienjarige leeftijd in Taipei (Taiwan) gedoopt. Hij had enkele jaren daarvoor al het christelijk geloof aangenomen, maar hij had nog niet de gemoedsrust gevonden die hij zocht, totdat het Boek van Mormon zijn hart raakte.

'Ik voelde de Geest erg sterk', zegt hij. 'De Heilige Geest zei mij dat dit de ware kerk is.'

Daarom kon hij maar niet begrijpen waarom hij zich zo zwak voelde toen hij eenmaal lid was, en hij bad om erachter te komen waarom het hem ineens aan kracht ontbrak. Het onverwachte antwoord bepaalde zijn levenskoers.

'Ik zou kracht opdoen als ik uitzocht wie mijn voorouders waren, zodat ik hun tempelwerk kon doen', herinnert hij zich de influistering van de Geest.

In de loop van de afgelopen 35 jaar heeft broeder Li, die lid is van de wijk Hoe Wei in de ring Tsjoen Hsing (Taiwan), zich gewijd

Overall in Taiwan zijn traditionele tempels en heiligdommen. Het is een land waar verering van voorouders al heel lang een belangrijk deel van het leven uitmaakt. De Taipei-tempel in Taiwan (zie boven, alsmede inzet op tegenoverliggende pagina) biedt leden zoals de familie Li (inzet op tegenoverliggende pagina) een plek waar het eren van voorouders een eeuwige betekenis krijgt.

aan familiegeschiedenis en tempelwerk. Samen met zijn vrouw, Li-hsoee, heeft hij zijn geslachtslijn nagelopen tot ongeveer vijfduizend jaar geleden, naar de zogenaamde gele keizer, die de voorvader van alle Han-Chinezen zou zijn. Ze hebben ruim honderduizend namen ingediend bij de tempel.

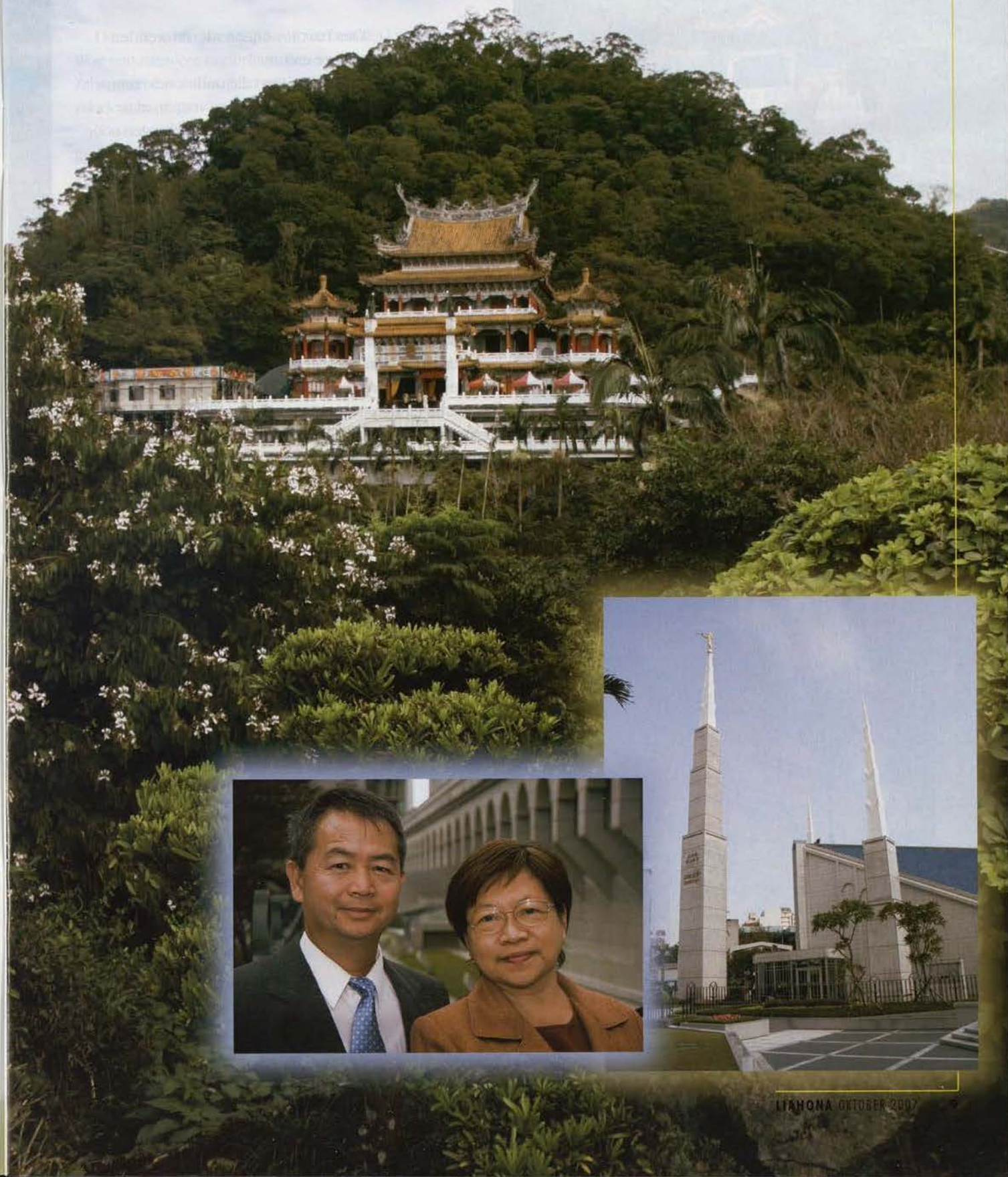
'Familiehistorisch werk kan soms overweldigend lijken' zegt broeder Li. 'Maar het verlangen om je voorouders tot zegen te zijn, wordt rijkelijk beloond.'

De ervaringen van heiligen der laatste dagen in Taiwan getuigen van de zegeningen van deelname aan het nauw aan elkaar verwante familiehistorische werk en tempelwerk.

Een land van tempels

Taiwan is een land met veel verschillende tempels, een land waar het eren van je voorouders deel uitmaakt van een lange, rijke geschiedenis. Veel families houden verslagen bij met vele generaties van hun patriarchale lijn. Talloze traditionele tempels en andere heiligdommen verschaffen de mensen een plek waar zij volgens hun geloof in contact kunnen komen met hun voorouders. Die ambachtelijk gebouwde, vaak eeuwenoude, gebouwen zijn in het drukke Taipei praktisch op elke hoek te vinden, maar ook in de weelderige begroeiing van het rustige platteland.

'In het traditionele geloof van ons volk wordt veel nadruk gelegd op voorouders',

LIAHONA OCTOBER 2007

zegt broeder Li. 'Ons hart tot onze vaders wende maakt deel uit van onze cultuur.'

De meeste mensen gebruiken die traditionele tempels om zegeningen *van* hun voorouders te vragen, maar er is in Taiwan ook een tempel waar mensen zegeningen *voor* hun voorouders verzorgen, door middel van de verordeningen van het herstelde evangelie.

Sinds de inwijding van de Taipei-tempel in 1984, hebben de kerkleden er de gelegenheid gehad om er zegeningen voor zichzelf te ontvangen en hun overleden familieleden tot zegen te zijn, wat hun familiehistorische gegevens een extra, eeuwige dimensie heeft gegeven.

Een bijzondere band

Net als de familie Li heeft ook de familie Woe hun voorouders getraceerd tot aan de keizer. Daardoor ontdekten zij dat de kinderen van het gezin de 150ste generatie na de keizer zijn. Dat verhaal trok de aandacht van de media en in 2005 werd Wilford Woe, die toen negentien was, gekozen om de jonge mensen van Taiwan te vertegenwoordigen in de jaarlijkse ceremonie bij het traditionele graf van de gele keizer.

Voor de familie Woe, die tot de wijk Tsing Hsin in de ring Taipei-West behoort, is familiehistorisch werk een gezamenlijke bezigheid. Broeder Woe, Tsj-Li en zijn vrouw, Shirley, deden een groot deel van het onderzoek. Wilford en zijn oudere zus, Camilla, hielpen met het organiseren van de gegevens en namen deel aan tempelverordeningen voor meer dan drieduizend voorouders.

Door de samenwerking heeft de familie Woe een nauwere onderlinge band gekregen. Ze zeggen dat ze door dat werk ook een bijzondere band met hun voorouders voelen.

‘Doordat ik werk voor mijn ouders heb gedaan, heb ik hemelse gevoelens van geluk gekregen die ik nooit eerder had gehad’, zegt zuster Woe. ‘Ik heb een groot verlangen om voor eeuwig met mijn voorouders verenigd te worden. Ik bid dat ze erop voorbereid zullen zijn.’

Veel hulp

De gegevens van 150 generaties met elkaar verbinden was niet makkelijk. Zoals zo vele anderen die op zoek zijn gegaan naar de gegevens van hun voorouders, erkent de familie Woe dat ze hulp kregen.

Na 26 generaties kwamen ze vast te zitten.

‘We hadden eigenlijk alleen iemands bijnaam’, zegt zuster Woe.

Op de laatste dag van het Chinese Nieuwjaar wilde zuster Woe een feestelijke viering bijwonen na een bezoek aan de tempel. Maar toen een vriendin die naar dezelfde dienst ging, zei dat ze daarna naar het centrum voor familiegeschiedenis op het tempelterrein ging, voelde zuster Woe dat ze met haar mee moest gaan.

Ze pakte een boek met gegevens over mensen met dezelfde achternaam als de voorouder die de familie niet kon vinden. Toen ze het boek opendeed, viel het open op een pagina met informatie over de bewuste voorouder. Met die informatie waren ze in staat om verbanden te leggen met andere lijnen die vele generaties terug gingen.

‘Het was een heel bijzondere ervaring voor me’, aldus zuster Woe. ‘Ik voel dat onze voorouders graag hun verordeningen gedaan wilden hebben.’

Een zegen voor het nageslacht

Het verlangen om deel te hebben aan de zegeningen van de tempel heeft voor Tsjiang,

Joeng-feng en zijn vrouw, Tsjoen-mei, uit de gemeente Tsji An in het district Hoesa Lien, tot ervaringen met een ander aspect van Maleachi's belofte geleid. Hun hart is niet alleen tot hun vaderen gewend, maar hun hart als ouder is tevens tot hun kinderen gewend.

Broeder en zuster Tsjiang behoren tot een toenemend aantal kerkleden in Taiwan dat aan het hoofd staat van drie generatiefamilies waarvan de leden allemaal aan elkaar zijn verzegeld.

‘Het is ons een genoegen om onze kleinkinderen naar de kerk te zien gaan’, zegt broeder Tsjiang, die onlangs is ontheten als eerste raadgever in het presidium van de Taipei tempel. ‘Het is onze grote plicht om hen ertoe te brengen door de verordeningen van het evangelie tot Christus te komen. Wij mogen de keten niet verbreken.’

De familie Li gelooft dat de gevolgen van de tempelverordeningen beginnen met een echtpaar.

‘Ons huwelijk werd beter toen we in de tempel aan elkaar verzegeld waren, zelfs al leefden we voor die tijd al naar de normen van de kerk’, aldus broeder Li. ‘Als je aan elkaar verzegeld bent, verandert dat je relatie. Als je leven voorbij is, verlies je alles waar je in dit leven voor hebt gewerkt — je auto, je baan, je huis, je geld. Maar je hoeft je familie niet te verliezen.’

Zuster Li zegt: ‘Daardoor ga je beseffen wat eeuwig is en wat niet. En dus richt je je op je gezin en investeer je daarin.’

En van daaruit verbreidt de uitwerking zich.

‘Als je weet dat je gezin eeuwig is, heb je je partner en je kinderen meer lief’, zegt broeder Li. ‘Daardoor is er een warmere sfeer thuis. Het is hier prettiger. De Geest is er.’

Tegenoverliggende pagina: De familie Woe heeft de aandacht getrokken van de plaatselijke media door met behulp van historische verslagen maar liefst 150 generaties voorouders te traceren, tot aan de gele keizer (onder).

Het hoogtepunt van de zegeningen

Deze Taiwanese families zeggen dat hun familieleden gezegend zijn door familiegeschiedenis en tempelwerk, en zij vinden troost in de beloofde zegeningen van de eeuwigheid.

'Door ons tempelwerk hebben we ons leven geleidelijk zie veranderen', aldus broeder Tsjiang, die samen met zijn vrouw werk voor zestien generaties voorouders heeft gedaan. 'We hebben een ervaring doorgemaakt in het evangelie.'

Broeder Tsjiang meent ook dat Satans invloed vermindert in het leven van hen die deelnemen aan tempelwerk. 'Als je naar de tempel gaat, krijg je een eerbiedig

Tempelwerk doen voor meer dan zestien generaties is niet alleen de voorouders van de familie Tsjiang tot zegen geweest: het heeft ook hun nageslacht gesterkt.

hart', zegt hij. 'Je vergeet wereldse zaken.'

Broeder Woe is het daarmee eens. 'Als we kunnen leren om de spiritualiteit en gelukzaligheid die we daar vinden mee naar huis te nemen, kunnen we onze gezinsleden helpen om de aantrekkingskracht van wereldse zaken te overwinnen en dichter tot God te komen.'

Deze families geloven dat tempelverordeningen ontvangen en die vervolgens beschikbaar stellen aan wie daar in dit leven verstoken van bleven, essentieel is voor het bereiken van eeuwige doelen.

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'De tempelverordeningen vormen het hoogtepunt van de zegeningen die de kerk te bieden heeft.'

'Het uiteindelijke doel van ons lidmaatschap is als een eeuwige familie terug te keren naar onze hemelse Vader', aldus broeder Tsjiang. 'Daarvoor moeten we *alle* essentiële verordeningen van de tempel ontvangen.'

Een uiting van liefde

Camilla Woe ontdekte op zending hoe belangrijk elke ziel voor God is. Ze voelde een grote uitstorting van de liefde van de Heiland voor elk van de vele mensen die zij onderwees.

'Toen ik weer thuis was en aan onze familiegeschiedenis ging werken, besepte ik dat ik misschien wel net zo'n grote invloed kon hebben op de redding van zielen door familiegeschiedenis en tempelwerk te doen', zegt ze.

De familie Woe vindt de tempel een van de grootste uitingen van liefde van hun hemelse Vader voor zijn kinderen, want de tempel heeft ons zo veel te bieden.

'De betekenis die ik in de tempel zie,' zegt Camilla's broer Wilford, 'is Gods liefde voor zijn kinderen.' ■

NOOT

1. Zie 'New Temples to Provide "Crowning Blessings" of the Gospel', *Ensign*, mei 1998, p. 87.

Voor Tsjen, Jang Soe-joean zijn familiehistorisch werk en tempelwerk onverbrekelijk met elkaar verbonden.

HET VERBAND ZIEN

Tsjen, Jang Soe-joean is al blind sinds 1981, toen ze na een staaroperatie complicaties kreeg. Maar door het verlies van haar gezichtsvermogen heeft ze het evangelie gevonden en daardoor is ze het belang van familiegeschiedenis en tempelwerk in gaan zien.

Omdat ze toen nog niet zo lang blind was, besepte zuster Tsjen niet dat de twee jongedames die aan de deur om een glas water vroegen, zendelingen waren. Maar toen ze hen eenmaal binnen had gelaten, maakte dat een groot verschil uit voor haar leven.

'De meeste mensen beschouwden me als nutteloos omdat ik blind was', zegt zuster Tsjen. 'Maar dat is niet wat God mij te vertellen had. Hij stuurde me de zendelingen toen ik blind was geworden, zodat Hij me kon leren dat we allemaal kinderen van God zijn en dat Hij een hoge prijs voor ons heeft betaald. Ik kwam erachter wat ik waard was vanwege de losprijs die Jezus heeft betaald. Ik ben van onschatbare waarde.'

Sindsdien heeft zuster Tsjen veel verschillende roepingen vervuld in de wijk Tsjoen Li 1, die deel uitmaakt van de ring Tao Joean. En sinds 1992 gaat ze ook vaak naar de tempel.

Maar het verlies van haar gezichtsvermogen zou niet zusters Tsjens enige beproeving zijn. In 1987 overleed ze bijna toen ze een grote cyste had gekregen, waarvoor men een rib moest verwijderen. Ze overleefde het, maar haar spaargeld ging op aan de ziekenhuisrekeningen. Ze vroeg zich af waarom God haar niet gewoon had weggenomen.

Ze zei dat zijn antwoord luidde: 'Je hebt nog veel te doen.'

Niet lang daarna voelde ze zich geroepen om familiehistorisch werk te doen.

'Ik vroeg me af hoe ik genealogie moest doen terwijl ik niet kon zien', zegt ze. 'Maar het gevoel ging niet over.'

Met de hulp van een lieve vriendin heeft ze 22 generaties voorouders uit de rechte lijn gevonden en ze heeft alle verordeningen voor de vrouwen zelf verricht. Nu werkt ze aan zijlijnen. Intussen is ze tot de conclusie gekomen dat tempelwerk en familiegeschiedenis onverbrekelijk met elkaar verbonden zijn.

'We ontvangen zo veel verordeningen in de tempel, en ze zijn allemaal belangrijk', zegt zuster Tsjen. 'Maar we moeten ook aan onze familiegeschiedenis werken. We kunnen die verordeningen alleen aan onze voorouders aanbieden als we onze genealogie uitzoeken.'

'Familiehistorisch werk en tempelwerk horen bij elkaar', aldus ouderling Dennis B. Neuenschwander van de Zeventig. 'Familiehistorisch onderzoek zou de voornaamste bron van namen voor tempelverordeningen moeten zijn. En tempelverordeningen zijn de voornaamste reden voor het verrichten van familiehistorisch onderzoek.'¹

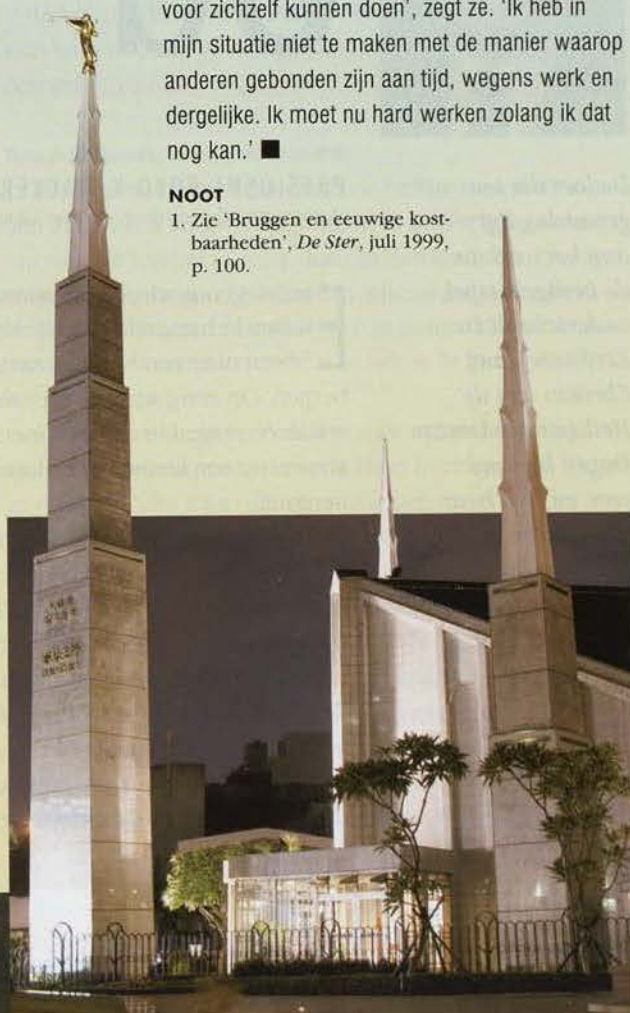
Zuster Tsjen worstelt inmiddels met een nieuwe ziekte en de naweeën van een kleine hartaanval. Twintig jaar nadat ze God voor het eerste vroeg waarom Hij haar in leven had gelaten, stelde ze dezelfde vraag — en kreeg hetzelfde antwoord. 'Heb ik dat niet al eerder gezegd?' voelde ze dat zijn antwoord was. 'Je hebt nog tempelwerk te doen.'

En dus blijft zuster Tsjen iedere maand een week naar de tempel gaan.

'We hebben dingen te doen voor onze voorouders die ze niet voor zichzelf kunnen doen', zegt ze. 'Ik heb in mijn situatie niet te maken met de manier waarop anderen gebonden zijn aan tijd, wegens werk en dergelijke. Ik moet nu hard werken zolang ik dat nog kan.' ■

NOOT

1. Zie 'Bruggen en eeuwige kostbaarheden', *De Ster*, juli 1999, p. 100.

Ga naar de

De leer die ten grondslag ligt aan het werk in de heilige tempel, onderscheidt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bovenal van, en stelt haar boven, elke andere godsdienstige organisatie op aarde.

PRESIDENT BOYD K. PACKER

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

Eind negentiende, begin twintigste eeuw waren in het zuiden van de Verenigde Staten twee zendelingen werkzaam in de bergen. Op een dag liepen ze over een heuvelkam en zagen in de verte mensen bijeenkomen op een kleine open vlakte bij een berghut.

Ze ontdekten dat het om een begrafenis ging. Er was een jongetje verdronken. Zijn ouders hadden de predikant laten komen om 'iets te zeggen' bij de begrafenis van het ventje. De ouderlingen hielden zich op de achtergrond en keken toe. Het jongetje zou begraven worden in het graf dat al naast de hut was gedolven. De predikant stond daar bij de rouwende vader en moeder. De

anderen kwamen erbij staan en hij begon aan zijn grafrede. Als de ouders verwachtten troost te krijgen van deze geestelijke, zouden ze teleurgesteld worden.

Hij vermaande hen ernstig omdat ze het jongetje niet hadden laten dopen. Ze hadden dat door allerlei omstandigheden telkens uitgesteld, en nu was het te laat. Hij zei hen botweg dat hun zoontje naar de hel was gegaan. Hij zei ook dat het hun schuld was, dat ze eindeloze kwelling voor hun zoon hadden veroorzaakt.

Toen de preek voorbij was en het graf dichtgegooid, gingen de vrienden, burens en familieleden naar huis. De zendelingen benaderden de rouwende ouders. 'Wij zijn dienstknechten van de Heer,' zeiden ze tegen de snikkende moeder, 'en we hebben een boodschap voor u.'

VAN LINKS NAAR RECHTS: FOTO SALT LAKE TEMPEL (DETAIL); WELDEN C. ANDERSEN; FOTO JOHANNESBURG TEMPEL (ZUID-AFRIKA); TREVOR SIMON; INTERIEUR HELSINKI TEMPEL (FINLAND); JOHN LUKE © (RI); KOPEREN NIET TOEGESTAAN; (TANITI); MACANIMOTEMPEL (CALIFORNIË); JOHN LUKE; GEÏNSEERD; KUNSTWERK AFBEELDING PAPER TEMPEL (TANITI).

tempel

Terwijl de verdrietige ouders luisterden, ontvouwen de twee jonge zendelingen voor hun geestesoog een visioen van de eeuwigheid. Ze lazen hen voor uit openbaringen en gaven deze nederige, bedroefde ouders hun getuigenis van de herstelde sleutels voor de verlossing van zowel levenden als doden.

Ik wil de rondtrekkende predikant niet hekelen. In feite heb ik ergens medelijden met hem, want hij deed zijn best volgens het licht en de kennis die hij had ontvangen. Maar er is veel meer te geven. Er is de volheid van het evangelie.

Het pad dat de zendelingen die nederige mensen wezen, was meer dan dat van bekering en doop. Voor hen die het willen volgen, leidt dat pad uiteindelijk naar de gewijde kamers van de heilige tempel. Daar kunnen leden van de kerk die zich aan de kerkelijke normen houden, deelnemen aan de hoogste verlossende verordeningen die aan de mens zijn geopenbaard. Daar kunnen we in een heilige ceremonie gewassen en gezalfd

worden, geïnstrueerd, begiftigd en verzegeld. En als we die zegeningen voor onszelf hebben ontvangen, kunnen we optreden voor anderen die zijn overleden zonder zelf de kans te hebben gehad.

Ik hoop u duidelijk te maken waarom wij tempels bouwen en waarom daar verordeningen en ceremonies worden verricht.

Tempelbezoek is een voorrecht

Het is een voorrecht om naar de heilige tempel te kunnen gaan. Als u volgens de normen in aanmerking komt om naar de tempel te gaan, doe dat dan en neem uw zegeningen in ontvangst. En kom dan telkens terug om diezelfde zegeningen ter beschikking te stellen aan mensen die zijn overleden zonder de kans om ze in het sterfelijk leven te ontvangen.

Ga pas naar de tempel als u ervoor in aanmerking komt, als u aan de eisen voldoet die de Heer heeft gesteld. Maar ga erheen zodra u aan die eisen voldoet.

De leer die ten grondslag ligt aan het werk in de heilige tempel, onderscheidt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bovenal van, en stelt haar boven, elke andere godsdienstige organisatie op de aardbodem. Wij hebben iets dat geen enkel ander kerkgenootschap heeft. Wij kunnen iets geven dat zij niet kunnen bieden.

De kwelling in het hart van die verdrietige ouders is alleen maar weg te nemen met de leringen van deze kerk.

Deze leerstellingen draaien om de verordeningen van de heilige tempel.

Alles geschiedt in orde

Om het belang van die verordeningen enigszins uit te leggen, begin ik bij het derde geloofsartikel: 'Wij geloven dat door de verzoening van Christus de gehele mensheid kan worden gered door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie.'

Het woord *verordening* betekent in dit geval 'een godsdienstige of ceremoniële plechtigheid' of 'een vaste rite'.¹ Hoe belangrijk zijn de verordeningen voor ons als leden van de kerk? Kunt u gelukkig zijn, verlost en verhoogd worden zonder die verordeningen? Antwoord: ze zijn meer dan aanbevelenswaard of begeerlijk, zelfs meer dan nodig. Ze zijn van *cruciaal belang* voor ieder van ons.

Elke heilige der laatste dagen dient zichzelf deze vragen te stellen: Heb ik mijn leven op orde? Heb ik alle evangelieverordeningen ontvangen die ik in dit stadium van mijn leven zou moeten hebben? Zijn ze geldig?

Als u al die vragen bevestigend kunt beantwoorden, en als de verordeningen onder de invloed vallen van de verzegelmacht en -bevoegdheid, zullen ze voor eeuwig intact blijven. In dat geval is uw leven tot zover op orde. Dan zou u er goed aan doen om aan uw familieleden te denken, zowel levende als dode, en in gedachten voor hen dezelfde vragenlijst af te werken.

De tempelverordeningen

De verordeningen die we in de tempels verrichten, omvatten wassingen, zalvingen, de begiftiging en de verordening ter verzegeling — zowel de verzegeling van kinderen aan hun ouders als de verzegeling van huwelijkspartners aan elkaar, wat we over het algemeen het tempelhuwelijk noemen.

Hier volgt een korte samenvatting van de informatie met betrekking tot tempelverordeningen die als afzonderlijke publicatie verkrijgbaar is.

De verordeningen van de wassing en de zalving worden in de tempel vaak de voorverordeningen genoemd. Het volstaat nu om daar uitsluitend het volgende over te zeggen: met de begiftiging gaan wassingen en zalvingen samen, die voornamelijk symbolisch van aard zijn, maar die zowel concrete, onmiddellijke zegeningen als

toekomstige zegeningen bieden. Aangaande die verordeningen heeft de Heer gezegd: 'Ik zeg u: Hoe zullen uw wassingen aannemelijk voor Mij zijn, tenzij gij ze verricht in een huis dat u voor mijn naam hebt gebouwd?' (IV 124:37.)

In het kader van die verordeningen wordt u in de tempel officieel gekleed in de tempelonderkleding en worden u geweldige zegeningen beloofd. Het is belangrijk dat u goed luistert bij het ondergaan van die verordeningen, en dat u probeert de beloofde zegeningen te onthouden, alsmede de voorwaarden waarop ze verleend worden.

Begiftigen houdt verrijken in, het betekent iets van blijvende en grote waarde te geven. Bij de verordening van de tempelbegiftiging 'wordt de ontvanger met macht van omhoog begiftigd' en 'ontvangt hij onderricht in de bedoelingen en plannen van de Heer'.²

President Brigham Young (1801–1877) heeft over de begiftiging gezegd: 'Laat ik u een korte omschrijving geven. Uw begiftiging betekent dat u alle verordeningen in het huis van de Heer ontvangt die u na dit leven nodig hebt om in de tegenwoordigheid van de Vader terug te kunnen keren, waarbij u de engelen passeert die als wachter staan, en in staat bent hun de wachtwoorden, tekens en symbolen te geven die tot het heilig priesterschap behoren, en om uw eeuwige verhoging te verkrijgen, in weerwil van aarde en hel'.³

De zegening van de begiftiging is vereist voor de volledige verhoging. Elke heilige der laatste dagen zou ernaar

Elke heilige der laatste dagen dient zichzelf deze vragen te stellen: Heb ik mijn leven op orde? Heb ik alle evangelieverordeningen ontvangen die ik in dit stadium van mijn leven zou moeten hebben? Zijn ze geldig?

FOTO'S: JUAN PABLO AROGÓN, GEÏNSENEERD, UITERST RECHTS: FOTO UMATEMPEL (PERU)

moeten streven om die zegening waardig te zijn en te verkrijgen.

De verordening ter verzegeling is de manier waarop familieleden voor eeuwig aan elkaar verzegeld worden. Het tempelhuwelijk is een verordening ter verzegeling. Kinderen geboren uit ouders die in de tempel aan elkaar zijn verzegeld, worden in het verbond geboren. Als een echtpaar een burgerlijk huwelijk heeft gesloten en de echtelieden zich vervolgens een jaar (of langer) later aan elkaar laten verzegelen, worden kinderen die niet in het verbond zijn geboren aan hen verzegeld in een korte, heilige ceremonie.

Ik ben er altijd al van onder de indruk geweest hoe eerbiedig en zorgvuldig tempelverordeningen worden verricht. Ze zijn niet gecompliceerd of buitensporig, maar zijn kenmerkend voor de eenvoud van de evangeliebeginselen.

In de kerk bezitten we voldoende bevoegdheid om alle verordeningen te verrichten die nodig zijn om de hele mensheid te verlossen en tot verhoging te brengen. En omdat we de sleutels hebben van de verzegelbevoegdheid, zal wat wij hier op de juiste wijze verbinden, ook in de hemel verbonden worden. Die sleutels — de sleutels om op aarde te verzegelen en te verbinden en het ook in

de hemel te laten verbinden — zijn de volmaakte gave van onze God. Met die bevoegdheid kunnen we dopen en zegenen, begiften en verzegelen, en de Heer zal onze verbonden respecteren.

Er moeten ook verordeningen aan de doden aangeboden worden

De rondreizende predikant die ik eerder noemde, had geen antwoord op de vraag wat er gebeurt met mensen die overlijden zonder ooit gedoopt te zijn. Hoe zit het met hen? Als er geen andere naam gegeven is onder de hemel waardoor de mens verlost moet worden (en dat is waar), en ze hebben geleefd en zijn gestorven zonder die naam zelfs maar te horen, en als de doop essentieel is (en dat is zo), en ze zijn gestorven zonder de uitnodiging om die te aanvaarden, waar zijn ze dan nu?

Die vraag is erg lastig, want dit geldt voor het merendeel van de mensheid. Met andere woorden, vraagt u zich eens af welke macht één Heer en één doop zou instellen, en vervolgens zou toestaan dat de meeste mensen nooit door die leringen beïnvloed zouden worden? Met het antwoord op die vraag zouden we moeten concluderen dat de overgrote meerderheid van de mensheid als verloren beschouwd moet worden, inclusief dat verdronken jongetje — en tegen elke redelijke toepassing van de wet van gerechtigheid of barmhartigheid — of beide — in.

Als een kerk geen antwoord kan geven op dit dilemma, hoe kan zij dan beweren de kerk van de Heer te zijn? Hij is

Wat gebeurt er met mensen die zonder doop zijn overleden? Als een kerk geen antwoord kan geven op dit dilemma, hoe kan zij dan beweren de kerk van de Heer te zijn?

zomin een einde als de geboorte een begin was. Het grote werk van de verlossing gaat aan de andere kant van de sluier door, en hier in het sterfelijk leven ook.

Wij hebben het gezag ontvangen om plaatsvervangende dopen en andere tempelverordeningen te verrichten voor de doden, zodat, als zij het evangelie gepredikt horen en het willen accepteren, die essentiële verordeningen al voor ze zijn verricht.

Ga naar de tempel

Iedere heilige der laatste dagen is verantwoordelijk voor dit werk. Er is waarschijnlijk geen enkel ander leerstellig punt dat deze kerk zo duidelijk van de andere pretendanten onderscheidt als dit. Wij hebben de openbaringen. Wij hebben die heilige verordeningen.

Ik nodig u allen uit: 'Ga naar de tempel.' Misschien ziet u uit naar het zeldzame voorrecht om erheen te gaan zodat u uw eigen begiftiging kunt ontvangen, uw eigen zegeningen kunt ontvangen, en uw eigen verbonden te sluiten met de Heer. Misschien bent u er al een of twee keer geweest. En misschien gaat u er al vaak heen. U bent misschien zelfs wel officiant. Maar wat de omstandigheden ook zijn, ga naar de tempel.

Breng zo nodig uw leven op orde; bid vurig. Begin nu aan die uiterst moeilijke en soms uiterst ontmoedigende reis die bekering inhoudt. Neem u vast voor alles te doen wat in uw vermogen ligt om bij te dragen aan familiegeschiedenis en tempelwerk, en hoe u maar kunt elke levende ziel en elke ziel aan de andere kant van de sluier te helpen.

Ga naar de tempel! ■

Aangepast overgenomen uit De heilige tempel (1980).

toch zeker niet bereid om de meerderheid van de mensheid af te schrijven, alleen maar omdat ze in hun leven op aarde nooit gedoopt zijn.

Zij die verbluft en gefrustreerd toegeven dat ze geen antwoord hebben op deze vraag, kunnen toch zeker in alle redelijkheid niet beweren het gezag te hebben om op aarde te bedienen in de aangelegenheden van de Heer, noch om het werk te overzien waardoor alle mensen gered moeten worden.

Een van de kenmerken die ons onderscheiden van de rest van de wereld en ons identificeren als de kerk van de Heer is dat wij onze overleden voorouders de doop en andere verordeningen aanbieden.

Als ik mij buig over de vraag wat er gebeurt met hen die zonder doop zijn overleden, doe ik dat met de grootste eerbied, want het betreft een heilig werk. Het is niet erg bekend in de wereld, maar het is een wonderbaarlijk werk, zeker wat zijn vooruitzichten betreft en stijgt uit boven al wat de mens ooit kan hebben gedroomd, want het is allesovertreffend, geïnspireerd en waar. En het is dé oplossing.

Een sterveling kan zich met het juiste gezag laten dopen voor en namens iemand die deze gelegenheid niet vóór zijn dood heeft gekregen. Die persoon kan in de geestenwereld vervolgens besluiten of hij die doop accepteert of verwerpt, al naar gelang zijn eigen verlangens.

Dit werk is de grote bevestiging van iets heel fundamenteels: dat er leven is na de dood. De sterfelijke dood is net

NOTEN

1. Naar de definitie van 'ordinance' in *Oxford English Dictionary* (1971), p. 2006. [Noot: In het hedendaags Nederlands heeft het woord 'verordening' deze betekenis alleen in de Kerk van Jezus Christus, hoewel het woord vroeger ook een andere passende betekenis had, namelijk 'handeling, verrichting waarmee iets naar behoren wordt geregeld.' (*Woordenboek der Nederlandsche Taal*, XX[1], p. 1770.)]
2. Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2e editie [1966], p. 227.
3. *Discourses of Brigham Young*, verz. John A. Widtsoe (1941), p. 416.

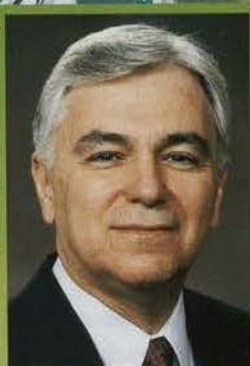
Een getuigenis van profeten

DOOR OUDERLING CLAUDIO R. M. COSTA
Van het Presidium der Zeventig

Toen ik twaalf was, bracht ik de zendingen in contact met mijn familie. Ik had ze op straat ontmoet en ze waren vriendelijk voor me. Ze hielpen de kerk met

de bouw van een kapel in de stad waar ik woonde in Brazilië. Ze vroegen me of ik wilde helpen, wat ik in mijn vrije tijd ook begon te doen. Ik had nog nooit gehoord van jongemannen die ervoor kozen hun tijd te besteden aan het bouwen van een kerk.

De zendingen hielpen met de bouw van een kapel. Ik was zo van ze onder de indruk, dat ik ze aan mijn ouders voorstelde.

ILLUSTRATIES PAUL MANN

Tien jaar later vertelden twee andere zendingen mijn familie over het eeuwig huwelijk en het eeuwig gezin. Mijn familieleden kregen een getuigenis en werden gedoopt en bevestigd.

Ik was zo van ze onder de indruk, dat ik besloot ze aan mijn ouders voor te stellen. We nodigden ze uit om bij ons thuis te komen. De zendingen gaven ons gezin de eerste zendingenles. We hadden nooit gerookt, zodat we ons als gezin al aan dat onderdeel van het woord van wijsheid hielden. Ook hielden we bij ons thuis elke avond gezinsavond. We noemden het alleen geen gezinsavond, maar zo deden we het wel. We waren katholiek en gingen regelmatig naar onze kerk. Mijn vader zei dan ook dat we tevreden waren met ons geloof.

De zendingen gingen weg, maar maakten aantekeningen over ons gezin in de map van hun werkgebied die in de woonruimte van de zendingen achterbleef. Ze schreven erin dat ze het gevoel hadden dat we lid van de kerk zouden worden.

Leren over eeuwige gezinnen

Tien jaar later woonde ik in een andere stad toen er nieuwe zendingen in het

gebied kwamen waar mijn ouders nog woonden. Ze hadden niemand om te onderwijzen en besloten de werkgebied-map erbij te pakken. Ze troffen de naam van mijn ouders aan en besloten langs te gaan. De zendingen spraken een gebed uit voordat ze gingen en de Heer zegende hen met inspiratie. Mijn vader was zeer trouw aan zijn geloof, maar toch had hij een vraag. Hij kon niet geloven dat na de dood zijn vrouw niet meer zijn vrouw zou zijn. Hij voelde echt dat familiebanden na de dood moesten voortbestaan. Hij had deze vraag voorgelegd aan predikanten van verschillende kerken, en iedereen legde hem uit: 'Nee, na de dood wordt je vrouw als een zus voor je en je zoon als een broer.'

Toen deze zendingen bij mijn ouders aan de deur kwamen, deed mijn vader open en zei dat hij hun boodschap al eerder had gehoord en geen belangstelling had. Maar de zendingen zeiden: 'We hebben nog

een boodschap voor u. Weet u dat uw gezin eeuwig samen kan zijn?' Deze woorden inspireerden hem. Mijn vader liet ze binnen om hem te onderwijzen. Onder leiding van de Geest vertelden de zendingen mijn familie over het eeuwig huwelijk en eeuwige gezinnen. Na deze kennismaking met het evangelie bleven mijn ouders doorgaan met de gesprekken met de zendingen tot dat ze een getuigenis kregen en besloten zich te laten dopen en bevestigen.

Het verkrijgen van mijn getuigenis

Vijf jaar later — ik was inmiddels 27 — woonde ik weer een tijdje bij mijn ouders in. Mijn vader was wijkzondingsleider en de zendingzusters waren iemand anders bij ons thuis aan het onderwijzen. Ik ving op dat ze over het Boek van Mormon en Joseph Smith spraken en besloot erover te bidden. Het leek me wel logisch dat als Joseph Smith een profeet was, het Boek van Mormon waar is en de kerk waar is.

Die avond begon ik in de geschiedenis van Joseph Smith over zijn visioen in het heilige bos te lezen. Toen stopte ik en bad ik tot de Heer. Zo bracht ik de hele nacht lezend en biddend door, alinea voor alinea. Ik deed er veertien uur over. Er gebeurde iets met me toen ik begon na te denken. Het leek of ik met Joseph in het bos was. Het was een intense en levensechte ervaring. Ik leek te zien wat er gebeurde. Na mijn gebed de volgende ochtend wist ik dat Joseph Smith een profeet was.

Ik ging direct op zoek naar de zendingen. Toen de zendingzusters rond het middaguur thuiskwamen om te

Ik weet dat Joseph Smith een profeet was. En ik weet dat president Spencer W. Kimball, de profeet in de tijd dat ik lid van de kerk werd, ook een profeet was.

eten, zat ik ze voor hun deur op te wachten. Ik vroeg ze mij de zendelingenlessen te onderwijzen. Nadat ze me in een korte tijdsperiode de zeven zendelingenlessen hadden onderwezen, werd ik gedoopt en bevestigd als lid van de kerk.

De profeet navolgen

Ongeveer een maand nadat ik lid van de kerk was geworden, ontmoette ik mijn vrouw, Magareth, en een jaar later trouwden we met elkaar. Toen we verkering hadden, vertelde ik haar dat ik wist dat Joseph Smith een profeet was en ons gezin daarom wilde vestigen op de woorden en leringen van de profeten. President Spencer W. Kimball (1895–1985) was in die tijd de profeet en hij gaf de leden van de kerk bijvoorbeeld de raad om schulden te vermijden. In de bijna 29 jaar dat we getrouwd zijn, hebben mijn vrouw en ik geen cent rente betaald. Nooit.

Sinds ik een getuigenis heb gekregen van Joseph Smith, heb ik aandachtig geluisterd naar ieder woord van het Eerste Presidium en de Twaalf Apostelen en hun leringen in praktijk gebracht. Omdat ik weet dat Joseph Smith een profeet was, is het nooit moeilijk voor me geweest de algemene autoriteiten te volgen. Ze kunnen me alles vragen en ik zal het doen, omdat ik weet dat zij profeten, zieners en openbaarders zijn.

Als je streeft naar een getuigenis van de profeten, zul je sterker worden. Dat is een van de sleutels tot geluk. Wanneer je naar de profeten luistert en hun raad opvolgt, zul je vreugde vinden in je gehoorzaamheid aan hen. ■

Vraag en antwoord

'Ik heb in 1 Nephi 7:12 gelezen dat de Heer in staat is alle dingen voor ons te doen indien wij geloof in Hem oefenen. Hoe kunnen wij geloof in Christus oefenen?'

LIAHONA

Geloof is vertrouwen hebben in de Heer. Je geloof in Hem geeft je het vermogen en verlangen om zijn evangelie te gehoorzamen. Je gehoorzaamheid zal je dan weer helpen om meer geloof te hebben, wat een gave van God is.

Zoals in de Schriften staat, kan de Heer alle dingen voor je doen als je geloof in Hem hebt, zoals je genezen, vergeven, troosten en veranderen. Maar geloof hebben betekent niet dat je God kunt vertellen wat Hij moet doen. Het betekent vertrouwen in Hem te stellen en begrijpen dat alle zegeningen komen 'volgens zijn wil' (1 Nephi 7:12) en 'op zijn eigen tijd (...), en op zijn eigen wijze' (IV 88:68). Je zult bijvoorbeeld niet altijd direct antwoord krijgen op je gebeden. Maar door je geloof weet je dat je hemelse Vader je gebeden hoort en op de juiste tijd zal antwoorden.

Je kunt je geloof als volgt ontwikkelen en oefenen: (1) Leer het woord van God kennen, door in de Schriften te lezen of te luisteren naar hen die het gezag hebben het te onderwijzen (zie Romeinen 10:17). Als je Gods woord kent, besef je beter dat God zich altijd aan zijn woord houdt.

Geloof oefenen in Jezus Christus betekent op Hem te vertrouwen.

Geloof is de macht om zijn wil in je leven tot uiting te brengen.

Geloof is een gave van God en volgt op rechtschapenheid.

Drie belangrijke hoofdstukken over geloof zijn Hebreëen 11, Ether 12 en Moroni 7.

(2) Pas toe wat je leert, ofwel zoals Alma het zegt: beproef het woord. Het woord is als een zaadje. Als het zaadje goed is, zal het je ziel verruimen, je verstand verlichten en heerlijk voor je beginnen te zijn (zie Alma 32:28). Dat is de geestelijke bevestiging dat het woord waar is, waardoor je geloof wordt versterkt.

(3) Onderhoud de geboden. Als je rechtschapen leeft, kan de gave van geloof in je leven toenemen. Toon je geloof in Jezus Christus door zijn voorbeeld en leringen te volgen. Doe wat Hij door middel van de Schriften, de leringen van levende profeten en de influisteringen van de Heilige Geest van je vraagt. Heb je bijvoorbeeld de uitdaging van president Gordon B. Hinckley ter harte genomen om vóór het eind van het jaar 2005 het Boek van Mormon uit te lezen? Zij die dat hebben gedaan, deden dat met geloof en ontvingen de beloofde zegeningen. (Natuurlijk kun je het Boek van Mormon nog steeds uitlezen als je dat toen niet hebt gedaan!)

Hoewel veel mensen zonder geloof in God door dit leven gaan, kunnen ze zonder geloof in Hem nooit het eeuwige leven beërven.

Alleen door het evangelie van Jezus Christus — waarvan geloof in Hem het eerste beginsel is — kunnen we 'het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is' (LV 14:7).

LEZERS

Ik denk dat onze toewijding aan Christus en aan zijn evangelie de beste manier is om onze liefde voor en geloof in Hem te tonen.

Wanneer we zijn beginselen en normen naleven en constant de weg bewandelen

die Hij ons heeft laten zien, is dat niet alleen een getuigenis voor Hem, maar ook voor andere mensen in ons leven. We getuigen dan van onze dankbaarheid voor zijn zoenoffer voor ons en ook voor de herstelling van het evangelie.

Jan V. (17), Moravië (Tsjechische Republiek)

Geloof in Jezus Christus betekent volledig op Hem te vertrouwen, met de zekerheid in je hart en je verstand dat Hij bestaat en

dat Hij onze Heiland is. We moeten ons

vertrouwen in Christus stellen omdat Hij weet hoe Hij ons kan helpen de moeilijkheden in ons leven te overwinnen.

Wanneer ons geloof in Hem tekortschiet, maken we ons zorgen over onze geestelijke staat en gaan we twifelen aan Gods beloften. Door me te richten op de Heiland ben ik standvastig in het evangelie gebleven, ben ik minder bang en kan ik hindernissen overwinnen.

Natalia N. (19), Chimborazo (Ecuador)

Oefen geloof in Christus door gehoorzaam te zijn. Geloof zonder werken is dood.

Door te gehoorzamen wanneer we niet

weten waarom, tonen we ons vertrouwen en geloof in Hem. Gehoorzaamheid aan de geboden laat zien dat we vertrouwen in Hem stellen en in wat Hij ons vertelt te doen. Door dagelijks te bidden en te lezen in de Schriften wordt onze relatie met onze hemelse Vader versterkt en krijgen we meer geloof in Hem. Je moet ook antwoorden op je gebeden verwachten. Bid om hulp om geloof te verkrijgen.

Meghan S. (18), Missouri (VS)

We kunnen geloof oefenen door de Heer ons leven te laten leiden. Door op God te vertrouwen, Hem te volgen en hard ons best te doen om de geboden te onderhouden, kunnen we geloof in Hem oefenen. Nadat we onze wil aan zijn wil onderwerpen, zien we grote wonderen in ons leven en in het leven van anderen om ons heen.

Dmitriy Z. (21), Donetsk (Oekraïne)

We kunnen op veel manieren geloof in God oefenen, zoals door elke dag te bidden en te lezen in de Schriften, de sabbat te heiligen, tiende en vastengaven te betalen, anderen te dienen en gewillig zijn andere geboden te onderhouden.

Seng S. (18), Battambang (Cambodja)

Wanneer we geloven in de hulp en de macht van de Heer, kunnen we met vertrouwen in Hem voorwaarts gaan. Door onze gehoorzaamheid aan de geboden laten we zien dat we geloof in Hem hebben. Ik weet met heel mijn hart dat Hij ons grote zegeningen wil geven en dat geloof en gehoorzaamheid essentieel zijn om die te ontvangen.

Marco C. (18), Ligurië (Italië)

Als we kennis hebben van het evangelie en geloven in de waarheid ervan, moeten we het beproeven door ernaar te leven om de zegeningen te

Iedere keer als je je geloof beproeft, dat wil zeggen, als je aan een influistering gehoor geeft, zul je van de Geest het bevestigende bewijs krijgen. Door dergelijke gevoelens zal je geloof versterkt worden. En als je dat blijft doen, zal je geloof steeds groter worden. (...) Als je je geloof voortdurend oefent, zal het een levendige, krachtige, opbouwende en inspirerende invloed in je leven zijn.

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'De kracht van het geloof in tijden van onzekerheid en beproeving', Liahona, mei 2003, p. 76.

ontvangen. Geloof zonder werken is dood. Als geloof met werken gepaard gaat, wordt het geloof steeds sterker. In 1 Nephi 7:12 staat dat we God getrouw moeten zijn. De ontwikkeling van ons geloof begint met getrouwheid.

Otgonchimeg B. (15), Töv (Mongolië)

We kunnen geloof in Jezus Christus oefenen door volledig te vertrouwen op zijn grenzeloze kennis en macht. Tiende betalen is een goede manier om dit te doen, want daardoor laten we zien dat we bereid zijn wereldse zaken op te geven voor grotere zegeningen die ons zijn beloofd.

Samantha L. (15), Zamboanga del Sur (Filipijnen)

We oefenen geloof in Christus door naar de kerk te gaan, onze gebeden te doen, de Schriften te lezen, roepingen te aanvaarden, ons te bekeren van onze zonden, van het avondmaal te nemen en onze roepingen groot te maken.

Adam N. (18), Georgia (VS)

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

VOLGENDE VRAAG

"Mijn vriend(inn)en en ik hebben een probleem met roddelen en zeggen onvriendelijke dingen over anderen. Hoe kan ik daarmee ophouden en hen helpen ermee op te houden?"

STUUR JE ANTWOORD, met je naam, geboortedatum, wijk en ring (of gemeente en district), en een foto (met schriftelijke toestemming van je ouders om je foto en antwoord af te drukken), naar:

Liahona, Questions & Answers 11/07

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Of e-mail: liahona@ldschurch.org

Inzendingen moeten uiterlijk 15 november 2007 binnen zijn. ■

IN MEMORIAM: SUPPLEMENT *LIAHONA*

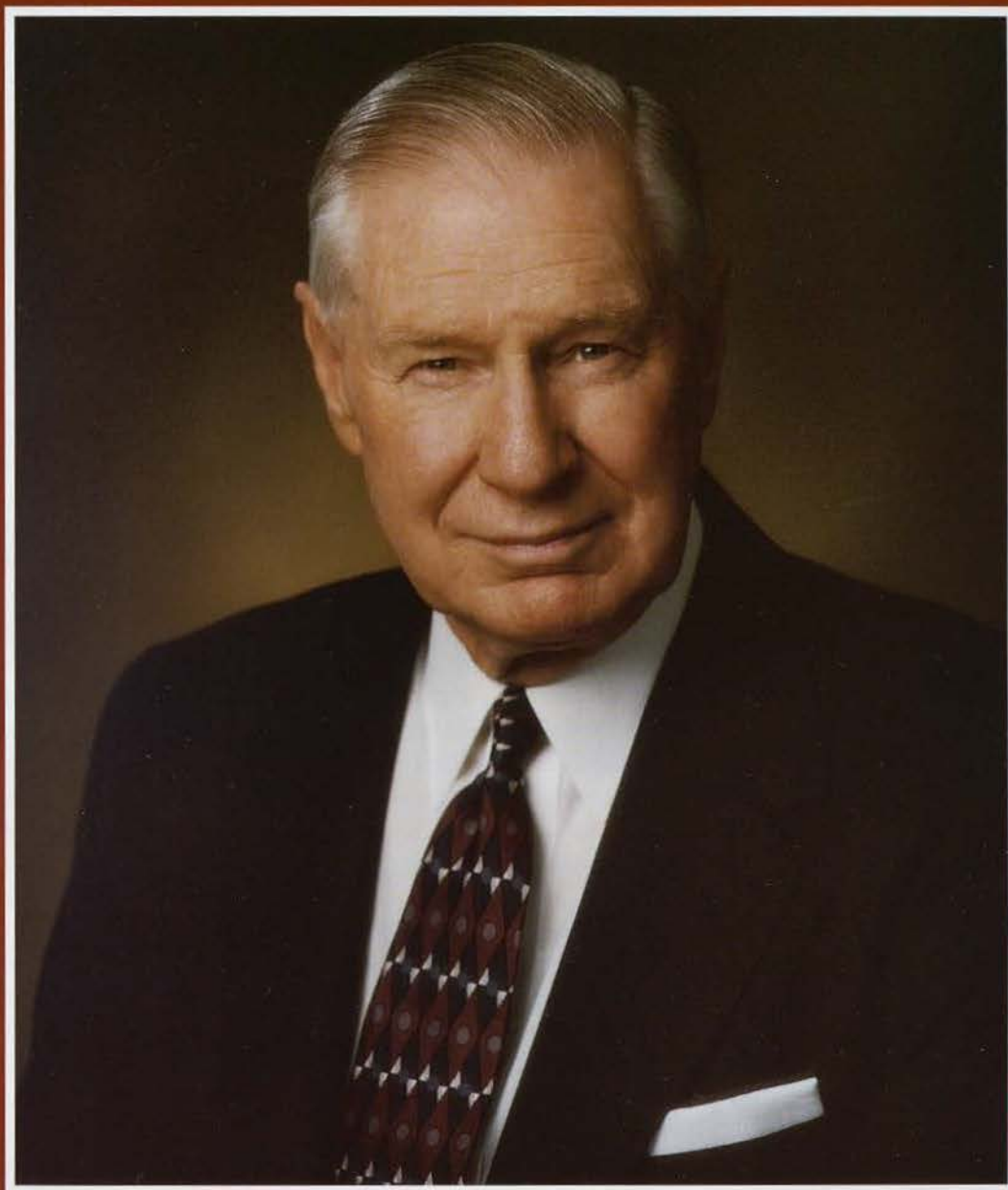

PHOTO: JUDSON PHOTOGRAPHY

PRESIDENT
JAMES E. FAUST
Geliefd berder

31 JULI 1920—10 AUGUSTUS 2007

Boven: De jonge James Faust (rechts) met zijn broers Rex (links) en Dan. Rechts: James E. Faust als zendeling.

James E. Faust herinnerde zich altijd het blaten van zijn bange lammetje. Als jongen vergat hij op een avond zijn dier bij een naderende storm op stal te zetten.

'Ik wist dat ik mijn lammetje moest helpen, maar ik wilde veilig, warm en droog in bed blijven. Ik had moeten opstaan, maar deed dat niet', vertelde hij tijdens de priesterschapsbijeenkomst van een algemene conferentie over zijn herinnering. 'Toen ik de volgende ochtend naar buiten ging, vond ik mijn lammetje dood. Een hond had het lammetje horen blaten en had het doodgebeten.'

'Dat brak mijn hart', zei hij. Hij beseftte dat hij geen goede herder was geweest. Zijn vaders liefdevolle vermaning sneed nog erger door zijn hart: 'Jongen, kan ik er niet eens op vertrouwen dat je voor één lammetje zorgt?'

Die dag besloot James dat als hij ooit weer de kans kreeg om een herder te zijn, hij zijn best zou doen om zijn taak nooit meer te verwaarlozen. Als voltijdzendeling in Brazilië, toegewijde echtgenoot en vader, succesrijk advocaat, politiek leider, lid van

het Quorum der Twaalf Apostelen en tweede raadgever in het Eerste Presidium, herinnerde hij zich zijn voornemen. President Faust gaf tot het einde van zijn bediening, tot hij op 10 augustus 2007 overleed aan ouderdomsverschijnselen, vol toewijding gehoor aan de aansporing van de Heer: 'Weid mijn schapen' (Johannes 21:15).

Geloof en gezin

James Esdras Faust was op 31 juli 1920 geboren in Delta (Utah, VS) in het gezin van George E. Faust en Amy Finlinson Faust, die vijf zoons hadden. Later verhuisde de familie naar Salt Lake City, waar George werkzaam was als advocaat en kantonrechter. De jonge James genoot thuis en op de boerderijen van zijn grootouders in het midden van Utah de liefde en steun van een christelijke familie, en hij ontwikkelde er zijn deugden van eerlijkheid, hard werken en dienstbaarheid.

'Geen mens heeft een betere vader gehad dan ik', zei hij. En aan zijn moeder had hij de volgende herinnering: 'Ze was een bijzonder geestelijk ingestelde, vrome vrouw, die een goed voorbeeld gaf van een christelijke levenswijze.'

Als volwassene streefde president Faust ernaar zijn ouders eer aan te doen en hen na te volgen door zijn gezin en de kerk altijd voorrang te geven. 'Er is geen grote verantwoordelijkheid dan die van echtgenoot en vader', verkondigde hij. Over de kerk en haar zending zei hij: 'Niets in de wereld kan dit werk evenaren.'

Na het voortgezet onderwijs, waar hij uitblonk in football en atletiek, kreeg hij een oproep voor een zending in de Braziliaanse Zending van 1939 tot en met 1942. In Brazilië kwam zijn liefde voor Gods kinderen en hun welzijn tot bloei. 'Ik ben gedeeltelijk kleurenblind geboren', zei hij. 'Ik heb geleerd om alle mensen in de landen waar ik als zendeling of als algemeen autoriteit was, lief te hebben, ongeacht hun huidskleur. Ik hoop een discipel te zijn (...), vooral voor de nederigen,

Boven: James Faust (vierde van links) als student op de atletiekbaan. Rechts: Met zijn ouders, Amy en George Faust, en zijn zoon James.

de onderdrukten, de armen, de gekwelden, de behoeftigen en de armen van geest. Ik ben mij bewust dat we beslist geen discipelen [van de Heer] kunnen zijn als we deze mensen vergeten.⁶

Anderhalve maand nadat hij van zijn zending was teruggekeerd, werd president Faust ingedeeld bij het Amerikaanse Air Corps. In 1943 trouwde hij in de Salt Laketempel tijdens een verlofperiode met Ruth Wright, die hij al sinds het voortgezet onderwijs kende. Zolang hij tijdens de Tweede Wereldoorlog van huis was, schreef hij haar elke dag een brief.⁷ Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft over de relatie van president en zuster Faust gezegd: 'Zij hebben een voorbeeldig huwelijk.'⁸

Zijn enorme toewijding aan Ruth en hun vijf kinderen, 25 kleinkinderen en 27 achterkleinkinderen en haar onophoudelijke steun aan hem waren zichtbaar voor allen die hen kenden.

'Met heel mijn hart wil ik mijn kinderen laten weten dat ik in deze roeping alleen kan slagen als ik slaag als hun vader, en dat ik ze altijd voorrang zal geven'⁹, zei hij in 1972

toen hij was geroepen als assistent van het Quorum der Twaalf Apostelen. Zes jaar later was zijn eerste gedachte na de steunverlening in zijn roeping als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen om Ruth¹⁰ op te zoeken, die volgens hem 'net zozeer deel van mij uitmaakt als mijn hart en ziel.'¹¹

Een moreel kompas

Kort nadat president Faust zich in 1942 had opgegeven voor de officersopleiding, moest hij voor een toelatingscommissie verschijnen. Bijna alle vragen die zij hem stelden, gingen over zijn normen en zijn geloofsovertuiging. Rookte hij? Dronk hij? Bad hij? Hoewel hij bang was ze voor het hoofd te stoten, beantwoordde president Faust de vragen ondubbelzinnig. Toen vroegen ze hem of men de zedelijke regels in tijden van oorlog misschien wat minder streng zou moeten toepassen.

'Ik zag in dat dit misschien een kans was om wat punten te scoren en ruimdenkend over te komen', zei hij. 'Ik vermoedde dat de mensen die me deze vraag stelden, niet leefden naar de normen die mij waren

MIJLPALEN IN HET LEVEN VAN PRESIDENT JAMES E. FAUST

31 juli 1920

Geboren in Delta (Utah, VS), in het gezin van George A. Faust en Amy Finlinson Faust.

1937-1939

Studeert aan de University of Utah in Salt Lake City.

1939-1942

Vervult een zending in Brazilië.

21 april 1943

Treedt in de Salt Laketempel in het huwelijk met Ruth Wright.

1942-1945

Maakt tijdens de Tweede Wereldoorlog deel uit van het Amerikaanse Army Air Corps en wordt daaruit eervol ontslagen als eerste luitenant.

1948

Behaalt in 1948 aan de University of Utah een bachelorsgraad en mastersgraad in de rechten. Begint een advocatenpraktijk in Salt Lake City.

8 mei 1949

Ondersteund als bisschop van de wijk Big Cottonwood.

1949-1951

Heeft zitting in het huis van afgevaardigden van de staat Utah.

18 maart 1956

Ondersteund als president van de ring Cottonwood.

31 mei 1962

Verkozen tot voorzitter van de beroepsorganisatie voor advocaten in de staat Utah.

1962

Door president John F. Kennedy benoemd tot lid van het advocatencomité voor burgerrechten en rassensorust.

14 december 1968

Geroepen als regionaal vertegenwoordiger.

Januari 1970

Aangesteld als lid van de raad van bestuur van *Deseret News*.

6 oktober 1972

Ondersteund als assistent van het Quorum der Twaalf Apostelen.

1 oktober 1976

Ondersteund als lid van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

Linksboven: Ruth Wright Faust. Boven:

Ouderling en zuster Faust, rond 1980.

Rechts: Huwelijksfoto, 1943.

bijgebracht. Ik bedacht ineens dat ik misschien kon zeggen dat ik wel mijn eigen overtuiging had, maar dat ik die niet aan anderen wilde opleggen. Maar toen leek ik in gedachten de gezichten te zien van de vele mensen die ik als zendeling de wet van kuisheid had geleerd. En uiteindelijk zei ik gewoon: "Ik geloof niet in een dubbele moraal."¹²

Tot zijn verbazing werd hij toegelaten tot de officiersopleiding.

'Heel mijn lange leven heb ik nooit geprobeerd te verbergen wie ik ben en wat ik geloof', zei hij tijdens de laatste algemene conferentie die hij bijwoonde. 'Ik kan me geen enkele keer herinneren dat nederig erkennen dat ik lid van deze kerk was mijn carrière schaadde of het verlies

VOOR DE KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • OKTOBER 2007

De Kindervriend

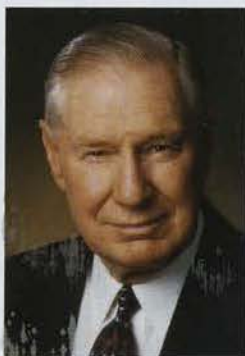
De lege kar

PRESIDENT JAMES E. FAUST

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Jaren geleden besloot een priestersquorum als hulpproject voedsel in te zamelen voor de behoeftigen. Jim, een van de priesters, wilde graag meedoen en was vastbesloten om meer voedsel in te zamelen dan de anderen. De priesters verzamelden zich bij de kerk. Ze gingen allemaal op dezelfde tijd op pad en kwamen later die avond op een afgesproken tijd weer terug. Tot ieders verbazing was Jims karretje leeg. Hij leek nogal stil te zijn en enkele jongens lachten hem uit. De adviseur zag dat. Wetend dat Jim zich interesseerde voor auto's, zei hij: 'Kom eens mee naar buiten, Jim. Ik wil graag dat je even naar mijn auto kijkt. Ik heb er een probleem mee.'

Eenmaal buiten, vroeg de adviseur aan Jim of hij van streek was. Jim zei: 'Nou, nee. Maar toen ik voedsel ging ophalen, kreeg ik erg veel. Mijn kar was vol. Op weg naar de kerk ging ik naar het huis van een vrouw in onze woonwijk die geen lid is en die gescheiden is. Ik klopte aan en legde uit wat we deden, waarna ze me vroeg om binnen te komen. Ze begon rond te kijken of ze iets zag wat ze me kon geven. Ze deed de koelkast open en ik kon zien dat er bijna niets in zat. De kasten

President Faust legt uit hoe een lege kar door onzelfzuchtig dienstbetoon vol werd en daarna weer leeg.

waren bijna leeg. Eindelijk vond ze een blikje perziken.

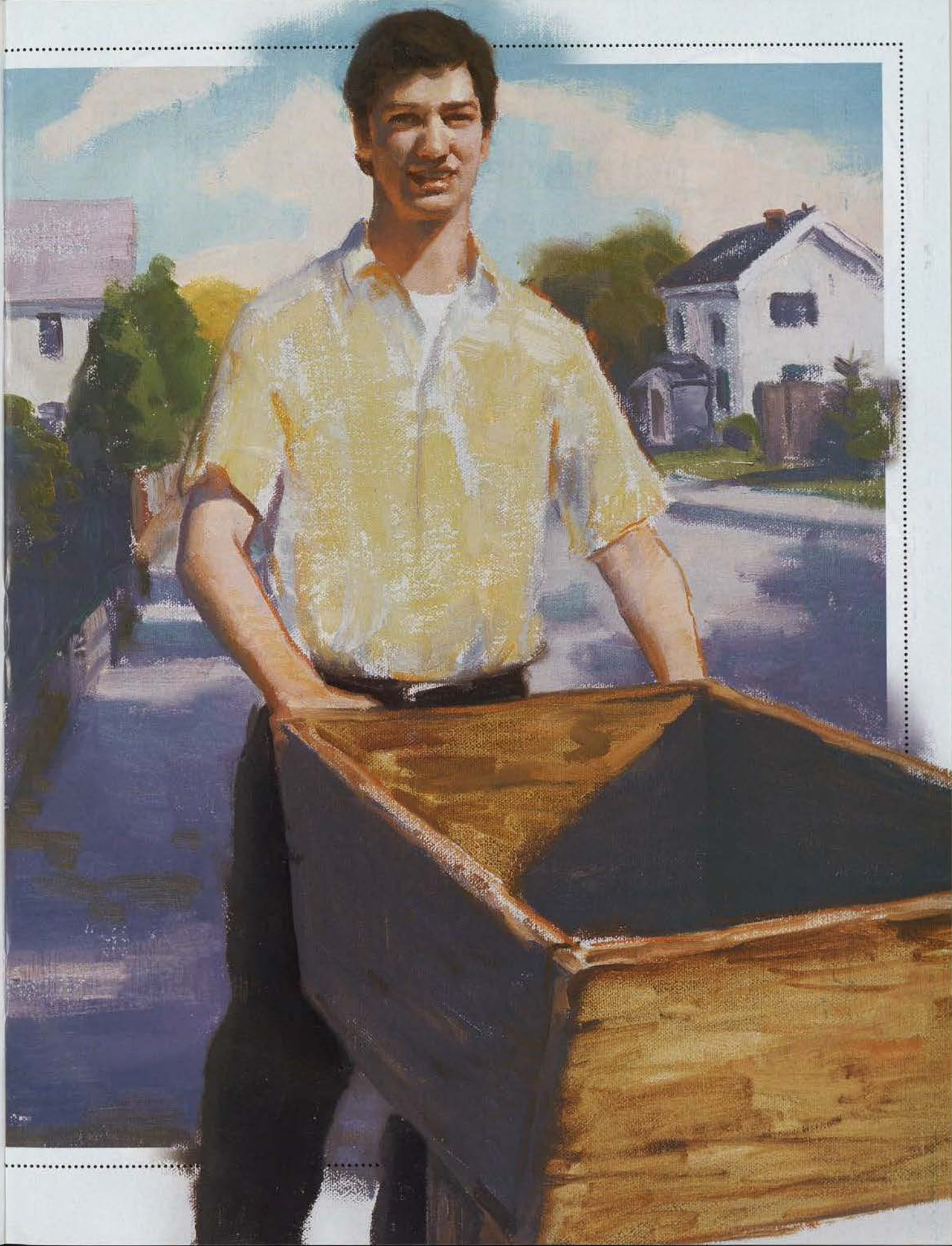
'Ik kon het bijna niet geloven. Ze had allemaal kleine kinderen die te eten moesten hebben, maar ze gaf me dat blikje perziken. Ik nam het aan, deed het in mijn karretje en liep door. Ik was halverwege de straat toen ik me helemaal warm voelde en wist dat ik terug moest gaan naar dat huis. Ik gaf haar al het voedsel.'

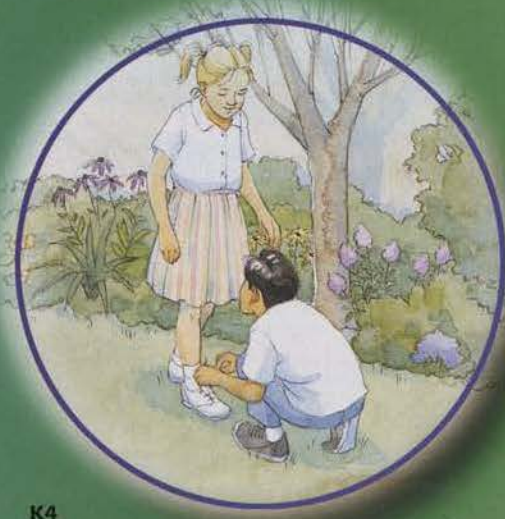
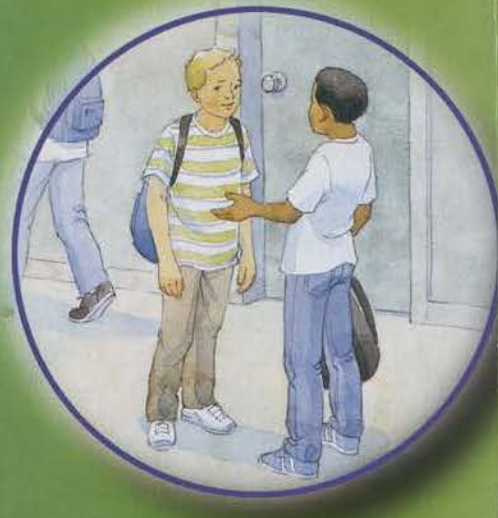
De adviseur zei: 'Jim, vergeet nooit hoe je je vanavond voelt, want dat is waar het echt om draait.' Jim had geproefd hoe onzelfzuchtige hulp smaakt. ●

Uit een toespraak, gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie in 2006.

OM OVER NA TE DENKEN

1. Toen Jim zich 'helemaal warm voelde' en wist dat hij terug moest gaan, wat zou er toen met hem gebeurd zijn?
2. Volgens de adviseur was hoe Jim zich toen voelde 'waar het echt om draait'. Wat zou hij daarmee bedoeld hebben?
3. Wat was Jims doel toen hij voedsel ging inzamelen? Wat was zijn doel aan het eind van de avond? Hoe kun je dat zelf toepassen?
4. Wat vind je nog meer van wat Jim meemaakte?

Noot: Als u geen pagina's uit het tijdschrift wilt halen, kunt u de activiteit kopiëren. Of ga op het internet naar www.lds.org, 'Languages', 'Nederlands', en klik onder 'Liabona' op 'tijdschrift van de kerk'.

Hoe groot zal dan uw vreugde zijn

'Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken' (Matteüs 5:16).

ELIZABETH RICKS

Heb je wel eens gemerkt dat als je iets lekkers of een speeltje met iemand deelt, dat je je dan fijn voelt? Natuurlijk heb je dat wel eens gemerkt. Maar je kunt ook andere dingen delen, zoals kennis. Als je kennis deelt, kan dat veel blijdschap geven — niet alleen aan de ontvanger, maar ook aan de gever. De beste kennis die je met iemand kunt delen, is het evangelie van Jezus Christus.

Ashley van negen was ook blij toen ze het evangelie met iemand deelde. Ze had de uitdaging gekregen om iemand een boek-van-mormon te geven. Ashley's vader reed haar naar het huis van het schoolhoofd, die ze een boek gaf. En Ashley gaf de zendelingen de naam van het schoolhoofd. Wat was ze blij! (Zie 'Nine-Year-Old Member Missionary', *Friend*, juli 1997, pp. 42–43.)

Het belangrijkste dat je met iemand kunt delen, is het evangelie van Jezus Christus. De Heer riep Oliver Cowdery en David Whitmer om het evangelie te verkondigen. Hij legde uit hoe blij ze daarvan zouden worden:

'En al ware het zo dat u al uw dagen arbeidde om dit volk bekering toe te roepen, en slechts één ziel tot Mij bracht, hoe groot zal dan uw vreugde met hem zijn in het koninkrijk van mijn Vader!

'En nu, indien uw vreugde groot zal zijn met één ziel die u tot Mij hebt gebracht in het koninkrijk van mijn Vader, hoe groot zal dan uw vreugde zijn indien u vele zielen tot Mij brengt!' (IV 18:15–16.)

Als we het evangelie met andere mensen delen, tonen we ons geloof in Jezus Christus. En wat worden we blij als we andere mensen vertellen over Jezus Christus en het plan van onze hemelse Vader.

Activiteit

Schrijf uw naam onder een van de zendelingenfiguren. Knip de figuur uit en plak hem op stevig papier. Leg tijdens de gezinsavond uw zendelingenfiguur naast elk plaatje en leg uit hoe de persoon in elke situatie zich als zending gedraagt. Vraag de anderen om de situaties op de plaatjes, of andere situaties die ze bedenken kunnen, na te spelen en u de gelegenheid te geven het evangelie te delen.

Ideeën voor de participatieperiode

1. *Schrijf op enkele papiertjes daden waarmee je een goed of een slecht voorbeeld geeft. Laat de kinderen ieder eentje uit een doos trekken. Laat ze om de beurt oplezen. Vraag de kinderen of er in de genoemde situatie een goed voorbeeld of een slecht voorbeeld wordt gegeven. Hang de papiertjes aan het bord, respectievelijk onder het kopje 'Goed voorbeeld' of het kopje 'Slecht voorbeeld'. Een paar voorbeelden: 'Ik draag fatsoenlijke kleding' gaat onder 'Goed voorbeeld', terwijl 'Ik vloek wel eens' onder 'Slecht voorbeeld' gaat. Laat de kinderen Matteüs 5:16 opzoeken, voorlezen en uit het hoofd leren. Geef uw getuigenis dat Jezus Christus ons allemaal het goede voorbeeld heeft gegeven.*

2. *Vraag de kinderen om aan een keer te denken dat ze andere mensen hun getuigenis boorden geven. Leg uit dat we ons getuigenis niet alleen in getuigenisdiensten geven, maar ook bij andere gelegenheden. Zoek 2 Timoteüs 1:7–8 op. President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Mijn wens is dat elk lid van deze kerk die woorden ergens ophangt, waar ze elke morgen gezien worden.' ('Wees niet bevreesd', Liahona, februari 2005, K2.) Hij zegt dat we door die woorden, moed, geloof en kracht krijgen. Laat de kinderen vers 7 en het eerste deel van vers 8 opschrijven om mee naar huis te nemen en het ergens te plaatsen waar ze het elke ochtend zien. Laat de kinderen de kracht voelen die uitgaat van het getuigenis van profeten en apostelen. Laat zo mogelijk een opname zien van een getuigenis dat tijdens een algemene conferentie is gegeven, of een uit de video Bijzondere getuigen van Christus. Of lees er een voor uit de Liahona. ●*

UIT HET LEVEN VAN PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Moeilijkheden overwinnen

President Spencer W. Kimball had veel gezondheidsproblemen.

U zou wel eens keelkanker kunnen hebben. Ik stel voor om u te opereren.

Mijn zus is aan kanker overleden. Laat ik de operatie maar ondergaan.

De keeloperatie baarde hem de meeste zorgen.

Hoe kan ik nou blijven werken als apostel van de Heer als ik mijn stem kwijtraak?

Toen hij eens de operatiekamer uit werd gereden, werd de ziekenbroeder ergens boos over en vloekte.

Zeg dat alstublieft niet. Dat is de Persoon die ik het meeste liefheb in de hele wereld.

Het spijt me. Dat had ik niet moeten zeggen.

Na de operatie aan zijn stembanden reisde ouderling Kimball met medeapostel Harold B. Lee mee.

Ik wil ouderling Kimball uitnodigen om zijn getuigenis te geven.

Ik ben te beschaamd om verder te spreken. Ik maak kras-sende en andere verschrikkelijke geluiden. Misschien moet ik tijdens de volgende bijeenkomst maar niets zeggen.

Spencer, de mensen moeten je getuigenis horen. Je kunt maar beter je stem weer terugkrijgen.

Ouderling Kimball deed wat hij kon om zijn stem weer terug te krijgen. Hij volgde de instructies van zijn dokter op, kreeg zalvingen en zegens, en nam spraaklessen.

Camilla, ik weet dat ik niet kan opgeven, maar de verleiding is wel groot als ik struikel, stamel en haper.

De ware proef op de som kwam toen ouderling Kimball terugging naar de plek waar hij vandaan kwam: Gila Valley in Arizona.

Zijn stem is anders, maar hij heeft nog steeds hetzelfde gevoel voor humor!

Excuseer de klank van mijn stem. Ik ben in het oosten in handen gevallen van strottnensnijders.

President Spencer W. Kimball is nooit opgehouden met het verkondigen van het evangelie. In feite vonden mensen zijn zachte, diepe stem juist prettig.

De heerlijkheid Gods is

**Uit een interview
dat Kimberly
Webb van de
kerkelijke
tijdschriften had
met ouderling
David A. Bednar
van het Quorum
der Twaalf
Apostelen.**

'Als iemand in dit leven door zijn ijver en geboorzaamheid meer kennis en intelligentie verkrijgt dan een ander, zal hij daar (...) voordeel bij hebben in de toekomstende wereld' (LV 130:19).

Ik heb het grootste deel van mijn leven in het onderwijs gewerkt. Toen ik jong was, dacht ik dat scholing krijgen betekende dat je naar school ging, proefwerken maakte en goede cijfers haalde. Maar toen ik ouder werd, begon ik te leren dat er verschil is tussen het goed doen op school en goed geschoold raken. Je kunt je proefwerken goed maken en toch niet goed geschoold raken. Als je het écht goed wilt doen, moet je leren om te leren. Zodra ik dat had ontdekt, werd leren leuk.

Een van de voornaamste doelen van het sterfelijk leven is te leren: kennis en intelligentie te krijgen. In Leer en Verbonden 93:36 staat: 'de heerlijkheid Gods is intelligentie.' Je zou denken dat intelligentie betekent dat je goed kunt leren,

maar intelligentie betekent ook dat je de kennis die je krijgt goed toepast.

Kennis, zowel materiële als geestelijke, krijg je stap voor stap. Mijn getuigenis groeide regel op regel, voorschrift op voorschrift, hier een beetje en daar een beetje (zie Jesaja 28:10) — net zoals dat voor bijna alle leden van de kerk werkt. Ik herinner me dat mijn moeder me toen ik klein was verhalen uit het Boek van Mormon en de kerkgeschiedenis voorlas. Ik kreeg dan een fijn, vredig, geruststellend gevoel dat wat ik leerde, waar was. Dit gevoel groeide uit tot een oprecht verlangen om meer te weten te komen door de Schriften te bestuderen. Niets heeft een sterkere uitwerking op mijn leven gehad dan het lezen, bestuderen en doorzoeken van de Schriften om meer kennis en intelligentie op te doen.

Ik heb mijn tienerjaren doorgebracht in

ILLUSTRATIES DULLEEN MARSH

is intelligentie

Californië, in een tijd waarin de invloeden van het kwaad, zoals drugs en slechte muziek, steeds populairder werden. Vanwege de kennis waarmee ik gezegend was, besloot ik daar niet aan mee te doen. Ik was me op een zending aan het voorbereiden om de Heer te dienen. In het zendingsveld werd mijn vaste voornemen om hard te werken aan de opbouw van het koninkrijk gesterkt door de wetenschap dat ik de Heer diende. Zendingswerk doen is misschien wel een van de fijnste manieren om geestelijke kennis op te doen.

De werkelijke waarde van leren is dat je er in allerlei situaties vindingrijk van wordt — dat je kunt bedenken wat je moet

doen als je geen idee hebt! We leren in de Schriften vaak dat we moeten leren door studie en geloof (zie IV 88:118). Als we in geloof geestelijke kennis zoeken om intelligentie te krijgen, of met andere woorden om die kennis rechtschapen toe te passen, dan kunnen we zegeningen van geestelijke kracht, leiding en bescherming ontvangen, zowel thuis, als in ons gezin als in de kerk. ●

THUIS

Liefdevol ♩ = 92-100

Chord progression: D G D G A⁷ D

1. Er - gens is een plek - je dat echt van le - ven bruist,
 2. Thuis heb ik een va - der, als hij is er geen een.
 3. Va - der in de he - mel is al - tijd heel dicht - bij,

Chord progression: G D G A⁷ D

vei - lig, warm en lief - de - vol. Dat plek - je dat heet thuis.
 Thuis heb ik een moe - der en kin - d'ren om mij heen.
 leidt ons op het goe - de pad. Zijn lief - de maakt ons blij.

Tekst: Caroline Eyring Miner, 1907-1999
 Muziek: K. Newell Dayley, 1939 -
 © 1975 Sonos Music, Orem.
 Alle rechten voorbehouden.
 Het maken van kopieën voor
 eenmalig, niet-commercieel
 gebruik thuis of in de kerk
 is toegestaan.

ILLUSTRATIE STEVE KRÖPP

1 Johannes 4:7

IK LAAT ZIEN DAT IK IN JEZUS CHRISTUS GELOOF ALS IK HET EVANGELIE MET ANDERE MENSEN DEEL

'Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader,
die in de hemelen is, verheerlijken' (Matteüs 5:16).

'Wie God liefheeft, moet ook zijn broeder liefhebben' (1 Johannes 4:21).

Michael missen

SHEILA KINDRED

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal

Daar is de spits! riep Natalie. Ze ging graag naar de kerk. Zondag was haar lievelingsdag. Er was eigenlijk maar één ding wat ze niet leuk vond: ze was altijd verdrietig als haar broer Michael besloot om niet met de rest van de familie naar de kerk te gaan.

Tijdens de avondmaalsdienst zat Natalie in stilte aan Michael te denken. Toen hij nog naar de kerk kwam, zat Natalie graag naast hem naar haar platenboeken over Jezus te kijken. Na de avondmaalsdienst pakte Michael dan haar hand vast en bracht haar naar het jeugdwerk. 'Tot straks, zus', zei hij dan altijd. Maar Michael was al lang niet naar de kerk geweest.

Natalie had hem het liefste met haar springtouw vastgebonden en in haar kleine rode karretje mee naar de kerk getrokken, maar ze wist dat hij dat niet erg leuk zou vinden. Maar wat kon ze anders doen?

In het jeugdwerk begroette zuster Chang haar klas opgewekt. 'Ik ben zo blij dat jullie er vandaag allemaal zijn', zei ze. 'Ik ben blij dat ik jullie lachende gezichtjes zie. Maar ontbreekt er iemand?'

Natalie keek rond. Ze stak haar hand op. 'Jed', riep ze. 'Jed is er vandaag niet.'

'Je hebt gelijk', zei zuster Chang. 'En Jed was er vorige week ook niet.'

'Misschien is hij ziek', suggereerde Lisa.

'Misschien is hij op reis', zei Boyd.

'Misschien wilde hij gewoon niet komen', zei Natalie zachtjes.

'We moeten hem laten weten dat we van hem houden en dat we hem missen als hij er niet is', zei zuster Chang.

'Hoe doen we dat?' vroeg Natalie.

'We vertellen het hem', zei zuster Chang. 'Kleine dingen maken vaak veel verschil uit. Ik maak een kaart waar jullie je naam op kunnen zetten en dan kunnen jullie allemaal een tekening maken voor Jed.'

Natalie besloot een tekening te maken van een berg met bomen, want ze wist dat Jed graag buiten was. En toen vroeg ze haar lerares of ze nog een andere tekening mocht maken om mee naar huis te nemen.

Toen Natalie uit de kerk thuiskwam, was Michael in zijn kamer naar muziek aan het luisteren. 'Hallo, zus', zei hij. 'Wat is er?'

Natalie gaf hem een opgevouwen stuk papier. 'Ik heb een kaart voor je gemaakt.'

'Voor mij?' vroeg Michael glimlachend. 'Waarom? Het is niet eens mijn verjaardag of zo.'

'Zuster Chang heeft me geholpen om te schrijven wat aan de binnenkant staat. Er staat: "Ik mis je als je niet met ons naar de kerk gaat. Ik hou van je." En ik heb er mijn naam onder gezet.'

'Dankjewel', zei Michael zachtjes. 'Het is een mooie kaart. Je hebt hem goed gemaakt.'

'Graag gedaan.' Natalie gaf haar broer een knuffel en ging gauw naar mama om haar te helpen met het eten. Ze was blij van binnen. Ze hield zo veel van haar broer, en nu wist hij dat ook.

Ik hou
van je!

De volgende zondag was Natalie erg opgewonden toen Michael besloot mee naar de kerk te gaan. Ze hield zijn hand vast toen ze de kapel inliepen. Ze ging stilletjes naast hem zitten tijdens de dienst. Natalie zag Jed twee rijen verderop zitten en zwaaide naar hem.

Natalie ging graag naar de kerk, vooral omdat al haar vrienden en familie er ook waren. Ze besloot dat ze van nu af aan altijd iets zou zeggen als ze iemand miste, want soms kunnen kleine dingen veel verschil uitmaken. ●

'Het is onze taak (...) om ervoor te zorgen dat iemand die is gedoopt, wordt aangemoedigd en dat we hem de heerlijke warmte van dit evangelie van onze Heer laten voelen.'

Zie Gordon B. Hinckley, 'Zoek de lammeren, hoed de schapen', *De Ster*, juli 1999, p. 123.

Groeien in het evangelie

JONDONJAMTS UIT ULAANBAATAR (MONGOLIË)

DON L. SEARLE EN JULIE WARDELL

Kerkelijke tijdschriften

Zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen mochten tot 1993 het Mongoolse volk niet in het evangelie onderwijzen. De Mongolen, die van circa 1920 tot en met 1990 onder een communistisch bewind waren, werd afgeraden om zich in godsdienst te verdiepen. Maar nu zijn Jondonjamts (10) en zijn vader, Bajartsengel, zijn moeder, Gantsetseg, zijn broer, Monkhsaihan (14), en zijn zus, Bolor-Erdene (16) dankbaar dat ze lid van de kerk konden worden.

Gelovig gebed, doop en het priesterschap

Voordat Jondonjamts werd gedoopt en bevestigd, bad hij de hele tijd dat zijn vader ook lid zou worden van de kerk. Hij vond het fijn toen zijn vader besloot zich te laten dopen. Na zijn doop en bevestiging wist Jondonjamts dat het belangrijk was om zich voor te bereiden op het ambt van diaken in het Aäronisch priesterschap. En het was belangrijk dat zijn vader het priesterschap ontving. De jongen bad vaak dat zijn vader het priesterschap zou ontvangen, en dat gebeurde ook. Iedereen in het gezin is het erover eens dat Jondonjamts een getrouwe jongeman is die weet hoe belangrijk het is om te bidden.

Een eeuwig gezin

Iets meer dan een jaar nadat zijn vader was gedoopt en bevestigd, reisde de familie naar de Hongkongtempel, in China. Jondonjamts was blij dat zijn familieleden zich in de tempel aan elkaar lieten verzegelen zodat ze een eeuwig gezin konden zijn. In de tempel vroeg hij of de naam van een vrouw die zij kenden op de gebedsrol kon worden gezet zodat de mensen in de tempel voor haar konden bidden. Hij was bezorgd om een beenwond die ze had en was blij dat ze beter werd.

Dit doet hij het liefst:

1. Basketbal spelen.
2. Teken.
3. Vingerpoppetjes maken.
4. Naar de kerk gaan.
5. Rijstsoep en druiven eten.
6. Naar de oostzijde van de stad gaan.

School

Jondonjamts, die in de vierde klas zit, houdt van rekenen en origami (papiervormen vouwen). Hij leert op school Engels en Mongools. Zijn lievelingsboek is *De gelukkige prins* van Oscar Wilde. Volgens zijn moeder is hij een goede, gehoorzame leerling. De school is maar vijf minuten lopen van zijn huis.

Gezinsavond

Tijdens de gezinsavond lezen ze thuis in de Schriften, voeren ze toneelstukjes op, zingen ze liedjes, doen ze quizen over kerkgeschiedenis en eten ze lekkere hapjes. Jondonjamts leest graag in het Boek van Mormon over Alma die bidt dat zijn zoon de waarheid aanvaardt en zich bekeert. Jondonjamts vindt het geweldig dat Alma de jonge zich bekeerde en zijn leven veranderde (zie Mosiah 27:8-31).

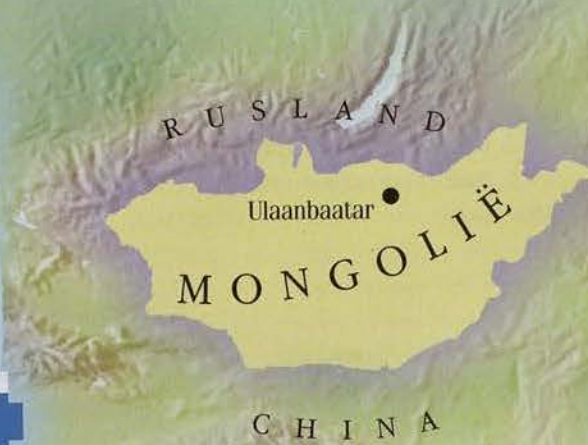
Jondonjamts' school

Vorbereiding op een zending

Jondonjamts wil later op zending. Hij bereidt zich daar op voor met lezen, de Schriften lezen, naar de kerk gaan en proberen gelovig en rechtschapen te zijn. Hij neemt ook pianoles. En omdat het in Mongolië 's winters erg koud is, lijkt een zending in Hawaï hem wel wat.

Waar ligt Ulaanbaatar en waar ligt Mongolië?

Mongolië is een bergachtig land dat tussen China en Rusland in ligt. Ulaanbaatar is de hoofdstad.

Jeugdwerk

De familie doet er met de bus ongeveer twintig minuten over om de gemeente Bajanzoerkh te bereiken. Jondonjamts vindt het leuk om in het jeugdwerk liedjes te zingen en naar muziek te luisteren. En hij vindt de participatieperiode leuk. ●

van waardevolle vrienden tot gevolg had.¹³

Aan die eerlijkheid, die president Faust 'een moreel kompas' noemde, had hij veel in de 24 jaar dat hij als advocaat werkzaam was. Zijn integriteit — en zijn reputatie dat hij rechtvaardig was, verstandige beslissingen nam, en dat hij andere mensen mededogen en zorgzaamheid betoonde — onderscheidde hem van zijn vakgenoten en bood hem de kansen om mensen van dienst te zijn in zijn beroep en in de gemeenschap. Van 1949 tot en met 1951 was hij lid van het wetgevende lichaam van de staat Utah, van 1962 tot en met 1963 was hij voorzitter van de

FOTO NEWMAN PHOTOGRAPHY

beroepsorganisatie voor advocaten in Utah, hij was lid van John F. Kennedy's advocatencomité voor burgerrechten en rassensprekkelingen, en had zitting in het comité dat de grondwet van de staat Utah herzag.

President Fausts unieke combinatie van empathie en kundigheid hielpen hem ook om doeltreffend te zijn als bisschop, hogeraadslid, ringpresident, regionaal vertegenwoordiger, assistent van de Twaalf, zeventiger en apostel. 'In elk van die roepingen liet hij zien dat een goed leider altijd goed kan luisteren', aldus ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Bruggen slaan

Hoewel president Faust bescheiden was en loftuitingen graag aan zich voorbij liet gaan, leverde hij in de tientallen jaren dat hij zich inzette voor de kerk belangrijke

FOTO ELDON K. LINSCHOTEN

bijdragen. Als lid van het public relationscomité van de kerk zette hij zijn juridische expertise in tegen verscheidene politieke kwesties met morele gevolgen, waaronder een wetsvoorstel om in Utah wedden volgens het totalisatorprincipe toe te staan. Hij pleitte er ook voor om het logo van de kerk dusdanig te wijzigen dat het de naam van Jezus Christus beter liet uitkomen. Daarnaast gaf hij mede de aanzet tot de beslissing van de kerk om gebruik te maken van de diensten van een wereldwijde pr-firma die de kerk heeft geholpen om haar boodschap te verbreiden, misverstanden recht te zetten en relaties met de media te verbeteren.

Hij sloeg bovendien bruggen met leden en leiders van andere kerkgenootschappen. Daarbij liet hij zich nooit snel beledigen en toonde hij zich altijd geduldig, vriendelijk en begripvol.

Hij bezocht eens met zijn vrouw een gelegenheid in de gemeenschap waarbij een leider van een ander geloof de kerk bekritiseerde. Zijn vrouw vertelde daarover: 'Hoe meer die man zei, hoe bozer ik werd, maar Jim luisterde geduldig. Naderhand ging hij naar die man toe en zei: "Dominee, als u er zo over denkt, doen we vast iets verkeerd. Laten we eens samen lunchen zodat u me kunt vertellen wat er volgens u niet in orde

Boven: Ouderling Faust (uiterst links) als nieuw lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, rond 1979. Links: President en zuster Faust met hun kinderen.

Links: Tijdens een persconferentie in 1995 worden de nieuwe kerkleiders voorgesteld: President Thomas S. Monson (links), eerste raadgever in het Eerste Presidium; president Gordon B. Hinckley; president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, en president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen. Onder: Het Eerste Presidium bij de Mount Timpanogostempel (Utah).

Juni 1977

Geroepen als president van de Internationale Zending.

30 september 1978

Ondersteund als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen.

12 maart 1995

Ondersteund als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

27 april 1998

Krijgt het ereburgerschap van Brazilië — een eer die slechts weinig wereldleiders te beurt valt.

2000

Wijdt zeven tempels in: Oaxaca (Mexico), Tuxtla Gutiérrez (Mexico), Medford (Oregon), Memphis (Tennessee), Nashville (Tennessee), San José (Costa Rica) en Oklahoma City (Oklahoma).

10 augustus 2007

Overlijdt op 87-jarige leeftijd in Salt Lake City (Utah).

is." Dat deden ze en sindsdien zijn ze goede vrienden.¹⁵

In de jaren tachtig werkte president Faust nauw samen met president Howard W. Hunter (1907–1995), die toen lid van het Quorum der Twaalf Apostelen was, en met ouderling Jeffrey R. Holland, de toenmalige president van de Brigham Young University, om hun droom van een BYU-studiecentrum in het Midden-Oosten werkelijkheid te maken. President Faust en president Hunter worstelden zich door zware onderhandelingen heen en overwonnen alle tegenstand tegen het pachten van grond, en ze hielden toezicht op de bouw.

Een van degenen die dit van nabij meemaakten, zei daarover: 'Ouderling Faust is echt een man van vrede. Hij zoekt altijd naar manieren om onze vaak geagiteerde Joodse vrienden te kalmeren die een eind wilden maken aan onze aanwezigheid in

Jeruzalem, of om de woelige wateren te stillen onder de heiligen der laatste dagen in Jeruzalem die soms beledigd waren door de tegenstand.¹⁶

De hand reiken

Of president Faust nu in Brazilië werkzaam was als gebiedsoverziener voor Zuid-Amerika (van 1975 tot en met 1977), als president van de Internationale Zending in 1977, als lid van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, als apostel sinds 1978, of als tweede raadgever van president Gordon B. Hinckley sinds 1995, hij streefde er altijd naar om mensen in broederschap en vriendelijkheid de hand te reiken.

Zijn conferentietoespraken gaven vaak blijk van zijn verlangen om gehoor te geven aan de twee grote geboden van de Heiland: God lief te hebben en te dienen, en zijn kinderen lief te hebben en te dienen.

President Faust bracht met hartelijkheid, humor en wijsheid de deugden van een grootvader naar het spreekgestoelte en

was allen tot zegen die zijn getuigenis aanhoorden en zijn raad opvolgden.

'Het heil van alle kinderen van onze Vader is het belangrijkste doel in de hele wereld',¹⁷ zei hij. 'De grootste voldoening in dit leven krijgen we door anderen te dienen.'¹⁸

In zijn Boodschap van het Eerste Presidium van augustus 2007 zei president Faust 'alle leden, gehuwd of ongehuwd, kunnen [te] bieden om zich te ontwikkelen en gelukkig te worden.' Hij haalde de gelijkenis van de goede Herder aan en voegde daar aan toe: 'Er zijn heel wat dingen die we kunnen doen om juist diegene te vinden die onze hulp nodig heeft.'¹⁹

In de laatste toespraak die hij tijdens een algemene conferentie gaf, getuigde hij van de genezende kracht van vergeving: 'Vergeef ons onze overtredingen, gelijk ook wij vergeven "degenen die tegenover ons overtredingen begaan hebben"' (Bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 6:13). Zelfs hen die ernstige overtredingen begaan hebben geeft de verzoening een zekere mate van vrede en gemoedsrust', zei hij. 'Wij moeten vergeven om vergeven te worden (...) Ik geloof met hart en ziel in de genezende kracht die wij kunnen krijgen als wij de raad van de Heiland opvolgen om "alle mensen te vergeven"' [LV 64:10].²⁰

Getuigenis

President Faust getuigde tijdens zijn bediening vaak van het Boek van Mormon, de herstelling, de profeet Joseph Smith en de sleutels en het gezag die de presidenten van de kerk dragen. 'In deze tijd moeten we naar de stem van president Hinckley luisteren en gehoor geven aan zijn raad. Dan zullen we de meeste zegeningen ontvangen', zei hij.²¹

President Faust gaf ook vurig getuigenis van de Heiland. Hij schreef de tekst van het lied 'This Is the Christ' en getuigde: 'Diegenen onder ons die het heilig apostelambt dragen, willen altijd onze taak vervullen om van de goddelijkheid van de Heiland te

FOTO: MATTHEW REIER

CITATEN UIT GRAFREDES DOOR HET EERSTE PRESIDIUM

'Zijn wijsheid was groot. Die kwam voort uit ruime ervaring op veel terreinen. Hij had het verstand van een advocaat en het mededogen van een kerkleider. (...) Hij had een onwankelbaar geloof in de waarheid van het herstelde evangelie. Er bestond bij hem geen enkele twijfel over de profetische roeping van Joseph Smith. Hij had geen enkele twijfel over de juistheid van het Boek van Mormon. (...)

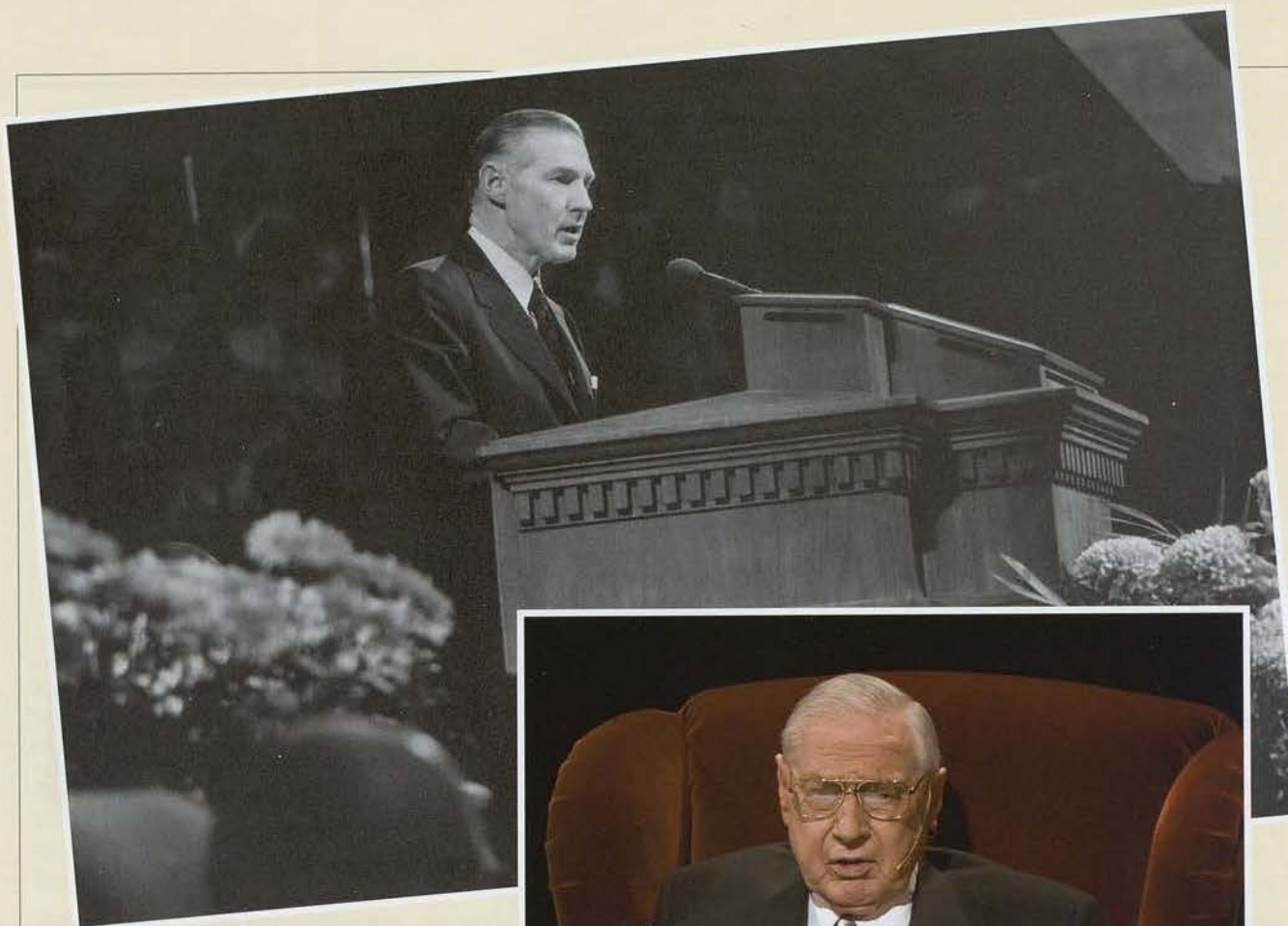
'Hij is vredig beengegaan, omringd door liefde en licht. Vrede zij zijn nagedachtenis. Wij allen zijn door onze omgang met hem betere mensen geworden.'

President Gordon B. Hinckley

'Hij was een man van ervaring, wijsheid en liefde. Hij was een man van geloof, van gebed, maar bovenal was hij een man van God. Er was geen zwakke plek in zijn wapenrusting, geen verraad in zijn ziel; geen zwakte in zijn karakter.

'Ouderling Faust hield met hart en ziel van de Heer en diende Hem uit alle macht tot het eind van zijn sterfelijk leven. (...) Hij onderwees in de waarheid. Hij liet een erfgoed van eer en liefde na. God zegene zijn nagedachtenis.'

President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium

Boven: Een jongere James Faust spreekt rond 1970 in de Tabernakel. Rechts: President Faust spreekt tijdens de algemene aprilconferentie van 2007.

getuigen. Ik voel die verplichting ook. Ik heb al mijn hele leven een getuigenis. Maar onlangs is mijn ziel overspoeld door een overweldigend getuigenis van de goddelijke aard van dit heilige werk. Dat zekere getuigenis is sterker dan het ooit is geweest.²²

President Faust is nooit het bange lammetje uit zijn jeugd vergeten. En hij is nooit zijn vaste voornemen vergeten om verantwoordelijkheid te dragen voor de kudde. Door de goede Herder na te streven, van wie hij een 'onwankelbaar'²³ getuigenis had, leidde hij een leven dat zijn beste preek werd — de preek van een geliefd herder. ■

NOTEN

1. 'Responsibilities of Shepherds', *Ensign*, mei 1995, p. 46.
2. 'To Become One of the Fishers', *Ensign*, januari 1973, p. 81.
3. Wm. Grant Bangerter, 'Elder James E. Faust', *Ensign*, oktober 1986, p. 7.
4. *Ensign*, mei 1995, p. 46.
5. 'Het overvloedige leven vinden', *Liabona*, november 2000, p. 5.
6. 'Response to the Call', *Ensign*, november 1978, p. 20.

7. Zie Neal A. Maxwell, 'President James E. Faust: "Pure Gold"', *Liabona*, oktober 1995, p. 21.
8. James P. Bell, *In the Strength of the Lord: The Life and Teachings of James E. Faust* (1999), p. 229.
9. *Ensign*, januari 1973, p. 81.
10. Zie 'Elder James E. Faust of the Quorum of the Twelve', *Ensign*, november 1978, p. 95.
11. *Ensign*, november 1978, p. 20.
12. 'Honesty — a Moral Compass', *Ensign*, november 1996, p. 42; zie ook 'Stand up and Be Counted', *Tambuli*, oktober 1982, pp. 22–23.
13. 'Boodschap aan mijn kleinzoon', *Liabona*, mei 2007, p. 56.
14. *Liabona*, oktober 1995, p. 21.
15. *In the Strength of the Lord*, p. 178.
16. David Galbraith, *In the Strength of the Lord*, p. 207.
17. 'Go Bring Them in from the Plains', *Liabona*, november 1997, p. 7.
18. 'Wat levert het mij op?' *Liabona*, november 2002, p. 22.
19. 'Ieder van harte welkom heten', *Liabona*, augustus 2007, pp. 3, 5.
20. Zie 'De genezende kracht van vergiffenis', *Liabona*, mei 2007, p. 69.
21. 'Dat kan mij niet gebeuren', *Liabona*, juli 2002, p. 54.
22. 'The Weightier Matters of the Law: Judgment, Mercy, and Faith', *Ensign*, november 1997, p. 59.
23. Thomas S. Monson in *Liabona*, oktober 1995, p. 19.

FOTO WELDEN C. ANDERSEN

Een werktuig in de handen Gods worden door voorbereid te zijn op de wederkomst van onze Heiland

Zoek met een gebed in het hart uit deze boodschap de teksten en leringen uit die tegemoet komen aan de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over eigen ervaringen die ermee verband houden en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

Hoe kan ik mij op de wederkomst van Jezus Christus voorbereiden?

LV 38:30: 'Wanneer zijt u voorbereid, zult gij niet vrezē.'

Ouderling Dallin H.

Oaks van het Quorum der

Twaalf Apostelen: 'Voor de heiligen der laatste dagen staan vier zaken vast: (1) De Heiland keert in macht en grote heerlijkheid naar de aarde terug om in hoogstei- gen persoon te regeren in een mil- lennium van rechtschapenheid en vrede. (2) Ten tijde van zijn komst worden de goddelozen verdelgd en herrijzen de rechtvaardigen uit het graf. (3) Niemand weet de tijd van zijn komst, maar (4) de gelovigen wordt geleerd bedacht te zijn op de tekenen van zijn komst en zich erop voor te bereiden. (...) Onze voorbe- reiding op de gebeurtenissen die rond de wederkomst spelen, moet zowel stoffelijk als geestelijk zijn.'

('Voorbereiding op de wederkomst', *Liabona*, mei 2004, pp. 7, 9.)

Kathleen H. Hughes, voormalig eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium: "Gij legt het funda- ment van een groot werk.

En uit het kleine komt het grote voort" (LV 64:[33]; cursivering toege- voegd). (...) Het grote werk dat we willen verrich- ten, [zal] "uit het kleine" voortkomen.

Ik heb geleerd dat een van die kleine dingen is dat ik de tijd moet vinden om dagelijks mijn eigen geestelijke reservoir te vullen' ('Uit het kleine komt het grote voort', *Liabona*, nov. 2004, p. 109).

Ouderling Robert D. Hales van het

Quorum der Twaalf Apostelen: 'De Heer verwacht van ons dat wij zo getrouw, toegewijd en moedig zijn als hen die ons zijn voorgedaan. Zij werden geroepen om hun leven te geven voor het evangelie. Wij zijn geroepen om ons leven te *leven* voor het evangelie. (...) Alle bedelin- gen [bereidden] de weg voor de

eerste komst van de Heiland en voor zijn verzoening. En zo legden de geschiedenis en profetie ook het fundament voor de herstelling van het evangelie door middel van de profeet Joseph Smith. Zien wij in dat de gebeurtenissen en profetieën van deze tijd ons voorbereiden op de wederkomst van de Heiland?' ('Voorbereidingen op de herstelling en de wederkomst: "Mijn hand zal over u zijn"', *Liabona*, nov 2005, pp. 91-92).

Hoe kan ik als werktuig in de handen Gods anderen helpen voorbereid te zijn?

LV 34:6: Hierin zegt de Heer 'uw stem te verheffen (...) en (...) beke- ring (...) te roepen, en daarmee de weg des Heren voor zijn wederkomst te bereiden'.

President Spencer W. Kimball

(1895-1985): 'Een rechtschapen vrouw te zijn in de eindtijd van deze aarde, vlak voor de wederkomst van onze Heiland, is een bijzonder grootse roeping. De kracht en invloed van de rechtschapen vrouw kan in deze tijd tien keer zo groot zijn als in rustiger tijden. Zij is hier op aarde om mede het gezin te verrijken en te beschermen — het fundament van de samenle- ving en de edelste instel- ling. Andere instellingen in de samenleving kunnen wankelen en zelfs falen, maar de rechtschapen vrouw kan het gezin helpen redden — het mogelijk laatste en enige hei- ligdom te midden van alle stormen en onrust.' ('Voorrechten en verant- woordelijkheden van zusters', *De Ster*, mei 1979). ■

Leren lezen verbetert levens

*Twee heiligen der laatste
dagen vertellen hoe leren
lezen en schrijven levens
heeft veranderd.*

Over de hele wereld verbeteren men-
sen de kwaliteit van hun eigen leven
en dat van anderen door te leren
lezen en schrijven.

HOLY
BIBLE

KING JAMES
VERSION

EL
LIBRO DE
MORMÓN

DOCTRINA
Y
CONVENIOS

LA
PERLA DE
GRAN
PRECIO

Verlangen om te leren

Shirley Florence Sainz, die in Mexico is geboren, vertelt hoe haar moeders worsteling om te leren lezen en schrijven een zegen werd voor anderen:

'Toen mijn moeder, Anita Valenzuela Mendoza, twee jaar oud was, kwam mijn grootvader bij een mijnongeluk om het leven. Mijn grootmoeder bleef met hun acht kinderen achter en met maar weinig middelen om voor ze te zorgen. Mijn grootmoeder kon niet lezen, schrijven of rekenen.

Toen mijn moeder zes jaar was, kreeg ze de gelegenheid om naar school te gaan, hoewel ze geen pennen, papier of boeken had. Ze wilde echter wel graag leren, dus borduurde ze servetjes, veegde het klaslokaal schoon en bracht brandhout naar binnen om papier bij elkaar te verdienen. Thuis naaide mijn grootmoeder de kostbare vellen onbedrukt krantenpapier samen tot een schrift voor mijn moeder.

De leerkrachten waren blij met de leergierigheid van mijn moeder. Ze letten niet op haar versleten kleding en warrige haar en stilden haar honger naar kennis. Aan het eind van de basisschool werd mijn moeder door

de familie van een van haar leerkrachten de kans geboden om verder te leren. Ze kon echter niet gaan en dat was het einde van haar formele opleiding.

Jaren later, toen mijn moeder 27 was, kon ze zich verder ontplooien nadat ze mijn vader had leren kennen en door hem in aanraking kwam met het evangelie. Ze leerde graag door in de Schriften te lezen. De zustershulpvereniging bood haar ook vele mogelijkheden om haar kennis te vergroten.

Door mijn moeder ben ik ook leergierig geworden: ik heb een diploma gehaald en ben nu zelf leerkracht aan een basisschool. In twee generaties is onze familie rijkelijk gezegend doordat mijn moeder, als jong meisje, leerde lezen en schrijven. Haar vaardigheid op dat gebied heeft de deur voor haar geopend om het evangelie van Jezus Christus te begrijpen en aan te nemen. Het gevolg is dat alle nakomelingen van mijn moeder gezegend zijn.'

Leren lezen door evangeliestudie

Het verhaal van zuster Sainz is niet uniek. Wanneer mensen leren lezen en schrijven, kunnen ze het evangelie beter begrijpen en anderen tot zegen zijn. Het leren lezen en schrijven heeft Paul Imietehe uit Nigeria, een bekeerling tot de kerk, geholpen het evangelie beter te begrijpen en met anderen te delen. Hij vertelt het volgende:

'Ik werd lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Warri (Nigeria). Door mijn lidmaatschap in de kerk beseftte ik het belang van leren lezen en schrijven. Toen mijn priesterschapsleiders me vroegen om toespraken te geven en gebeden uit te spreken, bleef ik weg uit de kerk. Ik schaamde me diep.

Toen ik naar Abuja was verhuisd, zag ik boeken en tijdschriften van de kerk en voelde ik een sterke behoefte om te leren lezen en schrijven. Ik wilde deze publicaties graag lezen die andere leden ook lazen en hen zo

Mijn grootmoeder, Carmen Mendoza, kon niet lezen en schrijven', zegt Shirley Sainz, die zelf een HBO-diploma heeft. 'In twee generaties is onze familie rijkelijk gezegend doordat mijn moeder, als jong meisje in Mexico, leerde lezen en schrijven.' Boven, staand: Shirleys moeder, Anita; oom Anselmo. Zittend: Shirleys grootmoeder, Carmen Mendoza; Anselmo's vrouw, Delfina en hun twee kinderen.

WE KUNNEN HELPEN

'Ik heb me eens verdiept in hoeveel mensen in de wereld kunnen lezen en schrijven en het blijkt dat één miljard van de [zes] miljard mensen analabeet is. (...) Wat een tragedie - wat een schokkende, rampzalige en duistere tragedie. Niet in staat zijn om te lezen, te begrijpen, te schrijven - wat een tragedie. We kunnen helpen om deze vloek op te heffen. We kunnen iets doen om deze onaantoonbare situatie te veranderen.'

President Gordon B. Hinckley, *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 314.

Paul Imietehe, een Nigeriaanse beeldhouwer, zegt: 'Leren lezen door evangeliestudie heeft me een sterk verlangen gegeven om een goede opleiding te volgen. Ik kan het evangelie nu ook beter begrijpen en anderen beter dienstbaar zijn.'

BOVEN: FOTO FRANCIS ONYEBUEZE NMEKIBE

veel vreugde gaven. De meeste kerkleden daar uitten zichzelf met plezier en gaven hun getuigenis over het evangelie. Ik wilde mijn sterke gevoelens over de waarheid van het evangelie ook onder woorden kunnen brengen. Toen wist ik dat ik moest leren lezen en schrijven.

Op een zondag besloot ik de klas voor alfabetisering door evangeliestudie bij te wonen. Mijn eerste dag in die klas merkte ik dat de andere leerlingen voornamelijk zusters en jongens waren. Ik was de enige volwassen man in de klas. Ik had de neiging om op te stappen, maar mijn verlangen om te leren was sterker. Onze leerkracht moedigde ieder van ons aan om stukjes te lezen uit het cursistenboek voor alfabetisering door evangeliestudie en uit de Schriften.

Ik heb hard gewerkt om te leren lezen. Ik las in de Schriften en de kerkelijke tijdschriften. Mijn begrip nam verder toe toen ik geroepen werd als tweede raadgever in het zondagsschoolpresidium van de gemeente Idu. Aanvankelijk twijfelde ik aan mijn eigen kunnen. Maar toen ik werd aangesteld, sprak de gemeentepresident een zegen uit dat ik in staat zou zijn de roeping groot te maken. Tijdens de aanstelling kreeg ik meer zelfvertrouwen.

Twee weken later kreeg ik de taak om les te geven in de zondagsschoolklas voor volwassenen. Hoewel ik me zorgen maakte of ik het wel kon, was ik de hele week bezig me voor te bereiden nadat ik thuiskwam van mijn werk en zelfs in de pauze op het werk. Toen het die zondag zover was dat ik moest onderwijzen, deed ik een schietgebed en vroeg hemelse Vader om mij te leiden. Toen ik mijn mond opende om te spreken, was ik verbaasd dat de woorden er zo vloeiend uitkwamen. Ik dacht dat ik zou gaan stamelen, maar dat gebeurde niet.

De meeste leerlingen in de klas hebben meer scholing gehad dan ik, maar hun reacties en de uitdrukkingen op hun gezicht

waren een aanmoediging voor mij. Ik heb me de hele tijd op mijn gemak gevoeld.

Leren lezen door evangeliestudie heeft me een sterk verlangen gegeven om een goede opleiding te volgen. Ik kan het evangelie nu ook beter begrijpen en anderen beter dienstbaar zijn.

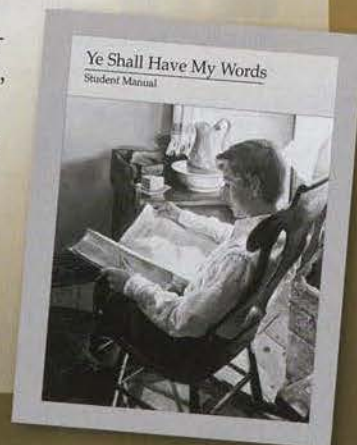
Ik ben beeldhouwer van beroep en werk bij een bouwbedrijf, waar ik mijn vaardigheden op het gebied van houtbewerking gebruik. In Nigeria hebben we het volgende spreekwoord: "De bijl waarmee we het hout splijten, is zo belangrijk dat we hem met twee handen vasthouden en op onze schouders dragen." De bijl is te belangrijk om neer te leggen. Zo denk ik ook over de kerk en het leren lezen door evangeliestudie. Ik draag ze met beide handen en op mijn schouder en kan ze niet leerleggen.

Ik ben dankbaar voor mijn plaatselijke leiders die me hebben aangemoedigd om te leren, vooral broeder Lawrence Monyei, mijn leraar alfabetisering door evangeliestudie.

Broeder Imietehe heeft leren lezen en schrijven in zijn klas voor alfabetisering door evangeliestudie. Daardoor is zijn zelfvertrouwen toegenomen en zijn getuigenis van het evangelie versterkt. Hij is daarna een zegen geweest in de levens van vele leden in zijn gemeente.

Kunt u helpen?

Het cursistenboek voor alfabetisering door evangeliestudie, *Ye Shall Have My Words* (bestelnr. 34476), is verkrijgbaar in het Engels, Frans, Portugees en Spaans. Zij die er mogelijk het meeste baat bij hebben, kunnen deze woorden niet lezen. Kunt u hen helpen? ■

Volharden tot het *begin*

Het duurde zeven jaar, maar het was het wachten waard.

MARIA KANEVA

Wie geven er les?' vroeg ik mijn vriendin terwijl we op een zaterdagochtend in februari 2000 over straat liepen. We waren toen veertien jaar.

'Het zijn mijn vrienden en ze zijn hier op een soort zending', zei ze. We hadden het nog nooit over godsdienst gehad, ook al waren we elkaars beste vriendin. Ze zei dat we naar een Engelse les gingen die haar vrienden gratis gaven. Ze wist dat het me zou interesseren omdat ik naar een Engelse school ging.

Toen we het gebouw in gingen, raakte ik geboeid door de platen die aan de muren hingen. Was dit een kerk? Het zag er niet uit als een Bulgaars-orthodoxe kerk, de enige waar ik ooit naartoe was geweest. De meeste mensen beschouwen alle andere kerken als sektes. Bovendien, toen Bulgarije tot 1989 onder een communistisch bewind gebukt ging, werden godsdienstige overtuigingen veroordeeld, en veel mensen zien godsdienst nog steeds als iets dat niet goed is.

Mijn vriendin vroeg me of ik de volgende dag ook naar de kerk kwam. Ik zei ja, maar meer uit nieuwsgierigheid dan uit vroomheid. Ik wist dat als zij erheen ging, er niets mis mee was.

Ik begon geregeld naar de kerk te gaan. Ik wilde meer te weten komen over hun leringen. Ik wilde weten waarom die jonge mensen met hun naamplaatjes hun land hadden verlaten om zich in Bulgarije in de vijandige godsdienstige sfeer te storten. Hoewel ik toen niet godsdienstig was, was er iets waardoor ik naar activiteiten van de kerk bleef gaan. Ik genoot van de

Ik had een lange weg af te leggen tot mijn doopdag (boven), maar ik putte kracht uit de Schriften, uit mijn Persoonlijke-voortgangprojecten zoals het uit mijn hoofd leren van 'De levende Christus' (tegenoverliggende pagina), en uit de omgang met de leden van de gemeente in mijn woonplaats, Sliven (tegenoverliggende pagina).

vriendschappelijke geest van de zendingen en de hartelijke glimlach van de leden.

Ik sloot vriendschap met de jonge vrouwen in de gemeente. Hun geloof en hun grote verlangen om andere mensen te dienen, verbaasden me. Ik herinner me dat ik in een jongevrouwenklas voor het eerst een gebed uitsprak. Ik had nog nooit gebeden en ik wist niet hoe krachtig een gebed kon zijn. Ik had nog nooit de sterke band met onze hemelse Vader gevoeld die je door een gebed krijgt. Ik wist niet dat ik zijn dochter was. Daarna ben ik nooit meer opgehouden met bidden. Elke keer als ik een moeilijkheid moest overwinnen, wist ik dat ik mijn hemelse Vader om raad kon vragen. Vaak kreeg ik door die gebeden tranen in mijn ogen, omdat ik de verzekering van de Heilige Geest voelde dat God mij liefheeft. Ik begon op de Heer te vertrouwen.

Toen de verleidingen van de tienerjaren kwamen, had ik al een vast geloof in Jezus Christus, waardoor ik de kracht kreeg om die verleidingen te weerstaan. Ik kon zien dat Satan mijn leeftijdgenoten verleidde met wereldse zaken, en dat van het een het ander kwam. Het was moeilijk om pal te blijven staan voor mijn principes, maar door de band die ik door het gebed met mijn Vader in de hemel had, kon ik verleidingen uit de weg gaan. Ik had besloten om naar de beginselen van het heilsplan te leven. Ik wist zonder enige twijfel dat ik op een dag gezegend zou worden.

Helaas kon ik toen geen lid worden van de kerk. Mijn ouders hadden er ernstig bezwaar tegen, vooral mijn vader. Maar ik begreep hem wel. Zijn ouders hadden hem nooit meegenomen naar de kerk. Hij was opgegroeid onder het communistische bewind. Toch wist ik dat de Heer een manier voor mij had bereid om op een dag lid van de kerk te worden. Ik wist al dat het een erg moeilijke manier zou zijn. Maar ik had van de Schriften geleerd dat beproevingen goed voor ons kunnen zijn.

Ik ging naar het seminarie en later naar het instituut. Ik woonde kerkactiviteiten bij en begon zelfs aan mijn eigen Persoonlijke voortgang. Ik kon niet wachten tot ik naar jongevrouwenactiviteiten kon. Ik zal nooit de uren vergeten die we doorbrachten met koken, ansichtkaarten of boekenleggers maken, de klas versieren, of spelletjes doen — en natuurlijk de fijne vriendschapsband die we hadden. Met elke activiteit ging ik

mijn goddelijke aard en mijn rol in het leven beter begrijpen.

Een van de moeilijkste projecten voor mijn Persoonlijke vooruitgang was dat ik 'De levende Christus' uit het hoofd moest leren. Toen ik de tekst zag, dacht ik dat het erg moeilijk zou zijn die uit het hoofd te leren. Maar na enkele weken wist ik al waarom dat project onder de waarde Geloof stond. Het was een beproeving van mijn geloof en geduld, een beproeving met een grote beloning. Het getuigenis van de apostelen hielp mij om mijn eigen geloof en getuigenis te sterken. Door hun inspirerende woorden over Christus' goddelijke leven en zending uit mijn hoofd te leren, kreeg ik de moed om zelf van Hem te getuigen.

Toen ik ongeveer zestien was, hadden we een activiteit waarbij we een voorproefje kregen van het leven van een voltijdzendingeling. We splitsten op in koppels en leefden een week lang als zendingelingen. Dat was de eerste keer dat ik erachter kwam hoe belangrijk het is om andere mensen ons getuigenis te geven. Door die activiteit zag ik in dat het niet alleen moeilijk is om de Heer te dienen, maar ook dat we vreugde krijgen door anderen over het evangelie te vertellen en te zien hoe iemands leven verandert door de leringen van Christus. Daardoor begreep ik wat het inhoudt om 'als getuige van God op [te treden], in alle dingen en in alle plaatsen' (Mosiah 18:9).

ЖИВИЯТ ХРИСТОС

[illegible]

Als 'actief niet-lid', zoals iedereen me noemde, leerde ik geduld te hebben en te hopen dat ik ooit lid van de kerk zou worden. Ik wist dat het een beproeving van mijn geloof en geduld was. Ik vroeg me af hoe lang ik nodig zou hebben om me te zuiveren en een nieuw leven te beginnen.

Die dag brak aan, bijna zeven jaar nadat mijn vriendin me mee naar de kerk had genomen op die koude februariochtend in het jaar 2000. Ik was 21 toen ik werd gedoopt in het zendingshuis in Sofia. Mijn doopdag was een van de fijnste dagen van mijn leven. Op dat moment voelde ik de grote verlossende liefde die mijn hemelse Vader voor mij heeft. Ik voelde het zelfs nog sterker toen ik de volgende dag aan het avondmaal deelnam. Ik kon mijn tranen niet bedwingen. De Geest, die mij innerlijk

een brandend gevoel gaf, zei mij dat het de moeite van het wachten waard was geweest. Eindelijk kon ik gebruik maken van de gave van de Heilige Geest en de andere zegeningen ontvangen die leden van de kerk ter beschikking staan.

Ik ben dankbaar dat ik het herstelde evangelie ken. Ik weet dat wij de beproevingen van het leven door geloof en geduld kunnen overwinnen. Wij hebben geen groter en lonender voorrecht dan ons lidmaatschap in de enige ware kerk op aarde. Niets geeft een sterker gevoel van geluk dan weten dat wij als goed lid van de kerk ooit weer bij God kunnen wonen. ■

NOOT

1. Zie 'De levende Christus: het getuigenis van de apostelen', *Liabona*, april 2000, p. 2.

VOOR DE KRACHT VAN JOU

Gesprek met het algemeen jongevrouwenpresidium

Het algemeen jongevrouwenpresidium — Susan W. Tanner, presidente (midden); Julie B. Beck, eerste raadgeefster (links); en Elaine S. Dalton, tweede raadgeefster (rechts) — bespreken manieren waarop ouders en leidinggevendenden jongeren kunnen helpen met het vergroten van hun verlangen en vastbeslotenheid om de evangelienormen na te leven. Sinds dit gesprek is zuster Beck geroepen als algemeen ZHV-presidente en is Mary N. Cook geroepen als raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium.

Op wat voor manier kunnen ouders en leidinggevendenden met jongeren over normen praten?

Zuster Susan W. Tanner: Als presidium hebben wij een motto: 'Ik kan moeilijke dingen doen.' Onze priesterschapsadviseur, ouderling John B. Dickson, stelde voor om er van te maken: 'Als ik weet wie ik ben, kan ik alles doen wat Hij van mij verwacht.' Wij zijn er sterk van overtuigd dat als jongeren begrijpen wie zij zijn, als kinderen van God, zij zich aan normen

zullen houden. Dat gevoel van identiteit geeft hen zelfvertrouwen.

Zuster Elaine S. Dalton: Als we praten over normen, hebben we het niet over regels. Normen zijn er om in aanmerking te komen voor de nabijheid van de Heilige Geest. Normen houden in dat je op heilige plaatsen verblijft zodat je het derde lid van de Godheid bij je mag hebben. Hij zal je leiden op het pad dat je hebt ingeslagen met je doop en bevestiging — het pad dat naar de tempel leidt.

Zuster Julie B. Beck: Ik herinner me een journalist die onze normen aanviel en ze beperkend noemde. Ze had *Voor de kracht van de jeugd* gelezen en vond dat het alleen maar een opsomming van regels was. Dus sprak ik met haar over veiligheid en keuzes, en ik gebruikte de woorden *bevrijden* en *vrij* en *beschermen*. Ik zei bijvoorbeeld dat als een jongevrouw zich aan onze norm houdt om geen alcohol of drugs te nemen, zij daar nooit verslaafd aan zal raken. Dan is ze vrij en is ze veel beter in staat om zelf keuzes te doen, omdat ze het probleem van die verslaving niet heeft. Ze begon te knikken toen ze begreep dat de normen geen hek zijn dat ons ergens van af moet houden. Normen helpen ons om te functioneren in een wereld vol keuzes. Wij kunnen een bijdrage leveren aan deze wereld en een gelukkig en productief leven leiden omdat wij beschermd worden.

Hoe kunnen ouders en leidinggevendenden normen tot in het hart van jongeren voeren?

Zuster Tanner: Soms kijken we bij jongeren die voor moeilijkheden staan te veel naar de korte termijn en niet genoeg naar de lange termijn. Het is interessant om Voor

de kracht van de jeugd te lezen op zoek naar beloften. En het is interessant om de Schriften te lezen op zoek naar beloften. Als we tot iets worden aangespoord, wordt dat over het algemeen gevolgd door een belofte. Ouders en leidinggevenden die zelf normen naleven, zijn een prima voorbeeld. Jongeren kunnen zien dat er in ons leven goede dingen zijn gebeurd, dat het ons gelukt is om een eeuwig gezin te stichten. Dat zijn beloften die voor ons in vervulling zijn gegaan.

Zuster Dalton: Ik heb nog nooit iemand ontmoet die de beloften die in *Voor de kracht van de jeugd* staan, niet wilde hebben. 'Je [kunt dan] je [...] werk met meer wijsheid en

bekwaamheid doen en ook je beproevingen moediger dragen', 'je zult hulp krijgen van de Heilige Geest', 'je zult je goed voelen over jezelf en een positieve invloed op anderen hebben' en 'je zult waardig zijn om [naar] de tempel [te gaan].' (Zie *Voor de kracht van de jeugd*, pp. 2–3.)

Zuster Beck: Als je je niet verontschuldigt voor zegeningen, kun je je ook niet verontschuldigen voor hoe je de zegeningen hebt gekregen.

Zuster Dalton: Soms denken ouders dat een norm iets onbeduidends is. Ze zeggen: 'Die strijd ga ik niet aan.' Maar het gaat niet om strijd; het gaat om heiligheid. Een norm staat voor je begrip van je identiteit als zoon of dochter van God.

Hoe kunnen ouders en leidinggevenden hun angst voor het beledigen of vervreemden van jongeren overwinnen?

Zuster Beck: Ik denk daarbij aan enkele schriftteksten: 'Vrees niet voor hen, want Ik ben met u' (Jeremia 1:8) en 'Doe uw mond open, en hij zal gevuld worden' (Mozes 6:32). De Heer verwacht van zijn leidinggevenden — en elke ouder is er een — dat zij de waarheid spreken.

Zuster Tanner: In Leer en Verbonden 121 staat dat als u 'intijds met strengheid berisp[t]', u 'daarna een toename van liefde' toont (vs. 43). Als jongeren van tevoren weten dat u ze liefhebt, zijn ze veel eerder bereid te luisteren. En als u vervolgens uw

liefde toont, kunt u ook de moeilijke dingen zeggen.

Zuster Beck: Ik denk dat we jongeren onderschatten. Ze zijn een en ander nog aan het onderzoeken — ze bevinden zich in het 'waarom'-stadium. En daar is een reden voor: de Heer wil dat ze zelf een getuigenis krijgen. Het is de taak van de leidinggevenden en ouders om ze de leerstellige redenen te geven en de normen te onderbouwen. Ik herinner me enkele gesprekken die ik met een dochter had over zondagse kleding. Ik legde uit hoe zij zich volgens mij moest kleden voor de avondmaalsdienst. Ik vertelde ook over het avondmaal en gaf mijn getuigenis van de reden waarom we naar de kerk gaan. Ik deed het met liefde. Ze veranderde die

zondag of de week daarna niets aan haar kleding. Maar al gauw begon ze zich formeler te kleden voor de avondmaalsdienst. Ik had geduld met haar en wachtte tot ze zelf de bevestiging kreeg dat het goed was. En ze kleepte zich daarna nooit meer zoals voorheen. Haar was de leer onderricht en haar vraag 'waarom' was beantwoord.

Wat kunnen ouders en leidinggevenden hebben aan Voor de kracht van de jeugd bij het beantwoorden van vragen 'waarom'?

Zuster Tanner: Ik vind *Voor de kracht van de jeugd* geweldig, want het is op de leer gebaseerd. De leer bestaat uit eeuwige waarheid die al vóór de grondlegging van de wereld is vastgelegd. En onze normen zijn gebaseerd op die leer, dus veranderen de normen ook niet. Ze zijn niet

opgesteld door enkele ouderwetse volwassenen die ons alleen maar het leven zuur wilden maken. *Voor de kracht van de jeugd* verkondigt de leer en de normen waarschijnlijk duidelijker dan alle andere bronnen. En er staat ook het nodige in over consequenties. Zo kunt u zien wat de eeuwige waarheid is, wat we wel en wat we niet moeten doen, en waarom het wel of niet moeten doen. Ouders kunnen veel aan het boekje hebben. Soms denk ik wel eens: 'Ik wil dit goed uitleggen in begrijpelijke woorden'. Als ik dan in het boekje kijk, staat het denkbeeld dat ik nodig heb al in een zin.

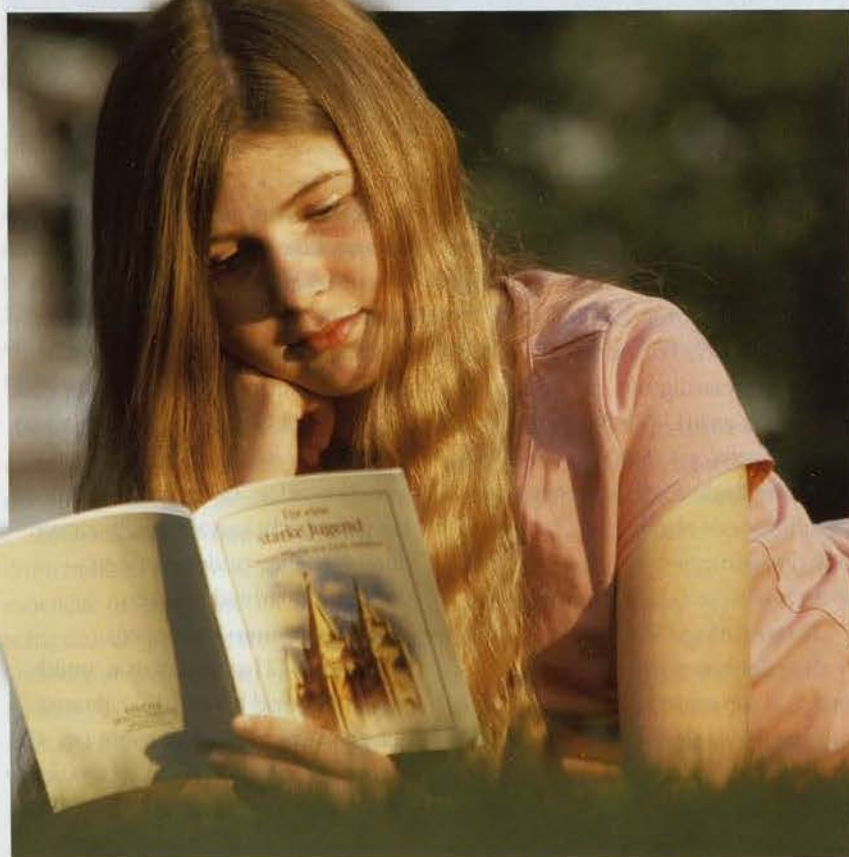
Op welke andere manieren kunnen ouders en leidinggevenden gebruik maken van Voor de kracht van de jeugd?

Zuster Beck: U kunt het norm voor norm bespreken tijdens gezinsavonden en in elk onderdeel de desbetreffende leerstelling, norm en consequenties aanstrepen. Als leerkracht in de kerk kunt u het in lessen gebruiken. Het heeft mij geholpen om enkele belangrijke zinsneden die ik echt wilde beklemtonen uit het hoofd te leren, en ik merk dat die zinnen er gewoon uit rollen als ik met jongeren spreek.

Zuster Dalton: Eén belangrijke zin is bijvoorbeeld: 'Satan wil je het gevoel geven dat je je niet kunt bekeren, maar (...).'

Zuster Dalton en zuster Beck samen: 'dat is absoluut niet waar!' (Zie p. 30.)

Zuster Tanner: Jongeren leren vaak het beste van elkaar. Een van de dingen die we graag doen als we met jongeren spreken, is enkele jongeren een exemplaar van *Voor de kracht van de jeugd* geven en zeggen: 'Kies alsjeblieft een van deze normen uit

JONGEREN HELPEN OM KRACHT TE VINDEN

Een manier om de leringen in *Voor de kracht van de jeugd* (bestelnummer 36550 120) deel uit te laten maken van ons leven en ze tot in het hart van de jongeren te voeren, is te kijken welke leringen, normen en consequenties er in elk onderdeel van het boekje staan. Neem bijvoorbeeld 'Seksuele reinheid'.

De leerstelling beantwoordt de vraag 'Waarom leven we naar deze normen?': 'De seksuele relatie tussen man en vrouw is prachtig en heilig. Die relatie is door God gegeven voor de schepping van kinderen en voor de uiting van liefde tussen man en vrouw. God heeft geboden dat de seksuele relatie alleen binnen het huwelijk mag bestaan.' (Zie p. 26.)

Van normen leren we wat we moeten en wat we niet moeten doen: 'Doe niet aan seks vóór het huwelijk en wees volledig trouw aan je partner als je eenmaal getrouwd bent.' (Zie p. 26.)

De consequenties zijn de positieve en negatieve gevolgen van het naleven van normen: 'Als je gehoorzaam bent aan Gods gebod van seksuele reinheid, bereid je jezelf voor om in de tempel heilige verbonden te sluiten en na te leven. Dan kun je aan een harmonieus huwelijk gaan werken en kinderen op de wereld brengen, die deel gaan uitmaken van een liefdevol gezin. Ook bescherm je jezelf tegen de emotionele schade die altijd volgt op een seksuele relatie met iemand met wie je niet wettig gehuwd bent.' (Zie p. 26.)

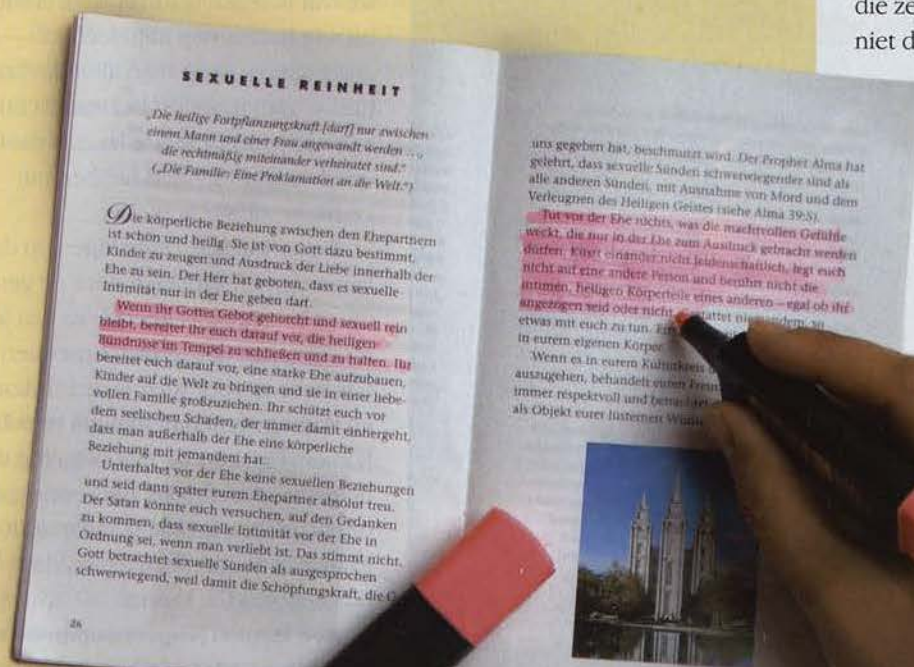
en houd er over een paar minuten een toespraakje over.' Ik heb al veel spontane toespraakjes de zaal met de Geest voelen vullen. Als jongeren vertellen wat ze hebben meegemaakt en ze hun getuigenis geven, *voelen* ze de Geest en beginnen ze erachter te komen wat een krachtige uitwerking het boekje kan hebben.

Zuster Beck: Eén keer per jaar een normenavond houden is niet voldoende. We kunnen *Voor de kracht van de jeugd* ook in het kamp gebruiken. We kunnen het bij jeugdconferenties en in formele en informele situaties gebruiken. We moeten het onze jongeren voortdurend voorhouden. En ouders en leidinggevers moeten ernaar leven. U kunt niet de leidinggevende zijn die jongeren zegt welke films ze moeten mijden en er zelf wél heengaan. U kunt niet de moeder zijn die zegt 'Draag geen ongepaste kleding' en het zelf wél doen. U kunt niet de vader zijn die zegt 'Betaal je tiende' en het zelf niet doen.

Dus Voor de kracht van de jeugd heeft ook nut voor mensen die niet tot de jeugd behoren?

Zuster Dalton: Ik noem het *Voor de kracht van 'jou'*. En dat geldt voor ons allemaal.

Zuster Beck: Ik heb op mijn exemplaar mijn naam geschreven en ik heb het

gemarkeerd voor mezelf. De normen zijn niet gebonden aan een bepaalde leeftijd of geslacht. Ze zijn voor kinderen van God.

Wat zijn enkele onmiddellijke zegeningen die we krijgen als we naar de normen van de Heer leven die in Voor de kracht van de jeugd staan?

Zuster Dalton: Gemoedsrust.

Zuster Beck: Het gezelschap van de Heilige Geest.

Zuster Dalton: En zelfvertrouwen. Denk aan het thema voor de wekelijkse activiteitenavonden in 2007: 'Laat deugd onophoudelijk uw gedachten sieren; dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid van God sterk worden' (LV 121:45). Die onmiddellijke zegeningen zijn belangrijk omdat jongeren soms denken: 'Als ik dit kies, krijg ik geen

vrienden.' Helaas kan dat inderdaad waar zijn.

Zuster Tanner: Dat overkwam mij toen ik dertien was. Ik was eerlijk, en dat ging rechtstreeks in tegen wat een groepje populaire meisjes van me verwachtte. Daardoor had ik geen vriendinnen en was ik verdrietig, maar ik had het vertrouwen dat ik het goede deed. En ik ben ervan overtuigd dat die gedachte mij toen geholpen heeft. Ik wist dat ik iedereen onder ogen komen — zowel mijn hemelse Vader als mijn familie. Maar zelfs als je dát weet, wil het nog niet zeggen dat het geen verdriet doet.

Zuster Dalton: Voor de kracht van de jeugd belooft je geen probleemloos leven als je naar de normen leeft, maar er staat wél in dat je dan 'je beproevingen moediger [kunt] dragen.' (Zie p. 2.) Hoewel ik het niet

besepte op de avond dat ik een fuif verliet en de deur dicht deed naar mijn complete sociale toekomst — want de populaire jongeren meden mij van toen af aan — weet ik nu dat je vooroploopt als je normen naleeft. *Eén* jongevrouw of *één* jongeman met de moed om die normen na te leven en een ongepaste situatie te verlaten, geeft anderen de moed om hem of haar te volgen.

Wat zijn de zegeningen op de lange termijn voor hen die zich houden aan de normen in Voor de kracht van de jeugd?

Zuster Beck: Afgelopen week was ik boodschappen aan het doen met mijn kleindochters. Ik zag een winkeljuffrouw toekijken terwijl wij plezier hadden. Later gaf ik haar een geschenkbond. Zij zei: 'Ik heb een punt in mijn leven bereikt waarop ik probeer het heft in eigen handen te nemen, maar ik weet niet hoe.' Daar praatten we dus even over. Het laatste wat ik tegen haar zei, was: 'Als je dit wilt hebben op mijn leeftijd' — en daarbij wees ik op mijn kleindochtertjes — 'dan moet je heel voorzichtig zijn wat je nu kiest. De keuzes die ik deed op jouw leeftijd hebben mij gemaakt tot wat ik nu ben.'

Zuster Dalton: Zegeningen op de lange termijn kabbelen door de generaties heen en iets heel kleins wat je nu doet, kan hele grote consequenties hebben voor waar je terechtkomt en waar de generaties na jou terechtkomen. En laten we niet vergeten dat de generaties die ons zijn voorgegaan, offers hebben gebracht zodat wij het evangelie zouden hebben en deze normen zouden kennen.

Hoe kunnen jongeren omgaan met verleiding zodat ze die onmiddellijke zegeningen en zegeningen voor de lange termijn kunnen ontvangen?

ANDEREN OVER NORMEN VERTELLEN

Een jongevrouw die ik ken, was enigszins gefrustreerd toen vriendinnen naar haar normen vroegen: 'Waarom mag je niet daten tot je zestien bent?' 'Waarom drink je niet?' Toen ze bad hoe ze die vragen moest beantwoorden, kreeg ze dit idee: 'Ik doe een exemplaar van *Voor de kracht van de jeugd* in de zak van mijn spijkerbroek. Als iemand me vragen stelt over dating of zo, dan geef ik ze het boekje en zeg dat ze de afdeling over daten lezen.'

Dat bleek een geweldig idee te zijn! In drie maanden gaf ze 52 stuks *Voor de kracht van de jeugd* weg. Drie nieuwe vriendinnen begonnen met haar naar de kerk te gaan.

Deze jongevrouw was op een vriendelijke manier doortastend en verontschuldigde zich niet voor haar normen. Als jongeren duidelijk en zonder verontschuldiging normen naleven, zullen anderen dat respecteren en zullen ze hen als een voorbeeld zien.

Mary N. Cook, tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium.

Zuster Dalton: Als ik aan jongeren vraag: 'Wat vind je het moeilijkst?', zeggen ze vaak: 'Naar feestjes gaan, alcohol aangeboden krijgen en het afslaan.' Dus vraag ik dan: 'Waarom ga je naar dat feestje?' En dan zeggen zij: 'Om een goed voorbeeld te zijn voor anderen.' Daarop reageer ik altijd met: 'Neem je vrienden dan mee naar plekken waar ze de Geest

kunnen voelen. Ga nooit naar plekken waar de Geest niet heen gaat. Mijd die plekken!'

Zuster Beck: Ouderling Lynn G. Robbins van de Zeventig heeft een goede gelijkenis gebruikt. Hij zegt dat als je op een dieet bent waarvoor je geen chocoladekoekjes mag eten, en je toch naar de keuken gaat als de koekjes net gebakken zijn, ze

heerlijk ruiken en je de heerlijk geurende koekjes al in gedachten kunt proeven, hoe lang duurt het dan voor je er een proeft? Hoe sterk ben je werkelijk? Het is een kwestie van *weerstaan* — of proberen te weerstaan. Maar als je op een dieet bent zonder chocoladekoekjes en je gaat niet naar de keuken als ze net gebakken zijn en bakt ze zelf ook niet, dan *vermijd* je de verleiding. En dat is veel makkelijker!

Wat kunnen jongeren die deze rechtschapen normen naleven, bereiken?

Zuster Beck: Onze jongeren worden van alle kanten door Satan belaagd. Maar we hebben een verdediging, dus hoeven we niet bang te zijn. We moeten op de beloften van de Heer vertrouwen. Hij zegt dat jonge mannen en vrouwen dromen en visioenen zullen krijgen, dat Hij in de laatste dagen zijn Geest over hen zal uitstorten en dat Hij de aarde met rechtschapenheid en waarheid zal overspoelen (zie Joël 2:28-32; Mozes 7:62). Er is niets rechtschapens dat onze jongeren niet kunnen!

Zuster Dalton: Onze jongeren spelen de belangrijkste rollen in het slottoneel op aarde. We lezen over rampen en allerlei dingen die kunnen gebeuren, maar als we naar de normen in *Voor de kracht van de jeugd* leven, worden onze jongeren dusdanig behouden, beschermd en gesterkt dat ze in staat zijn om anderen te dienen en te doen wat niemand anders kan doen.

Zuster Tanner: De jongeren van vandaag zijn als het leger van Helaman! Die jongeren waren geboren om de Nephitische generatie te redden, en onze jongeren worden geboren om deze generatie te redden. ■

Een uitzonderlijk boek, een uitzonderlijk antwoord

GRIGOR A. TADEVOSYAN

Mijn twijfels zaten me dwars, maar ze werden al snel op geïnspireerde wijze weggenomen, en dat was volgens mij geen toeval.

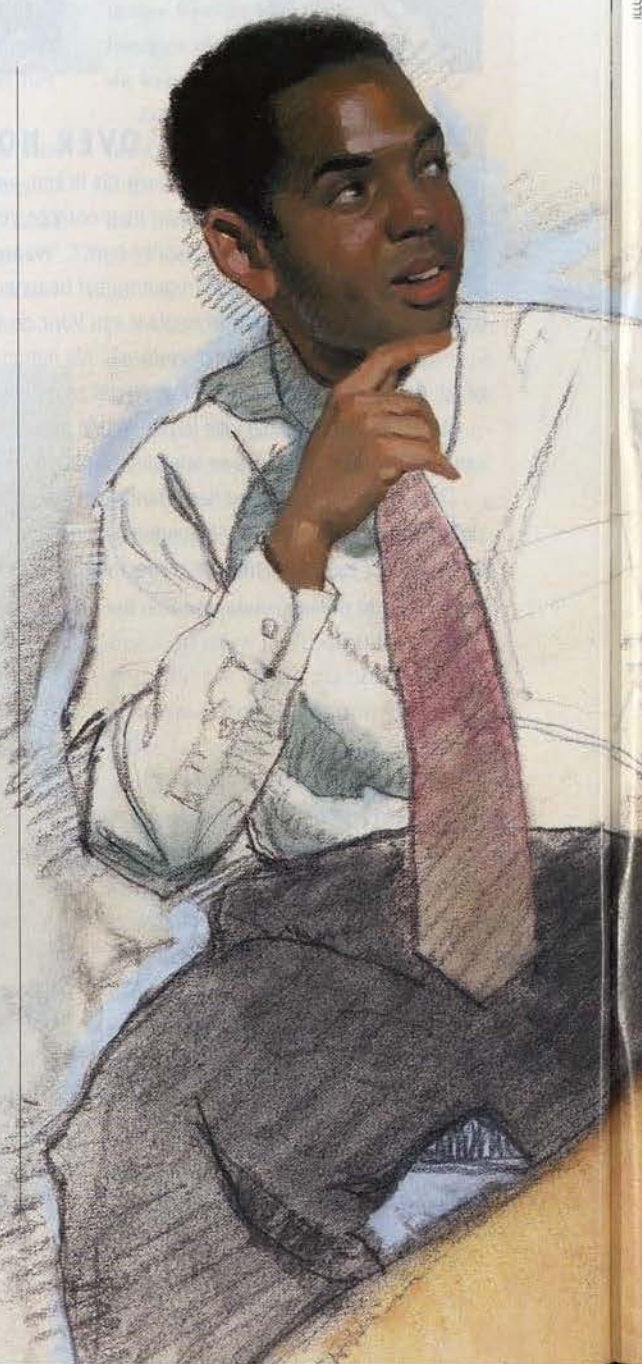
Toen ik op het punt stond me te laten dopen en bevestigen als lid van de kerk, maakte ik me zorgen of ik wel het goede koos. De zendelingen in onze gemeente, Gyoemri (Armenië), zagen wel in dat ik twijfels had over het Boek van Mormon en toetreding tot de kerk, dus nodigden ze me uit om hen bij enkele zendelingenlessen te vergezellen.

Toen we bij het eerste huis waren gekomen, vroeg ouderling Perrin aan Anichka of ze de opgegeven hoofdstukken had gelezen. 'Nee', zei ze, 'dat ben ik vergeten.' Dus lazen we samen 2 Nephi 29–33. Toen we hoofdstuk 29 lazen, bestudeerden we de profetieën over het Boek van Mormon en de niet-Joden die het in de laatste dagen zouden verwerpen met de woorden: 'Een Bijbel! Een Bijbel! Wij hebben een Bijbel en er kan niet nog méér Bijbel zijn' (vs. 3). Dat hoofdstuk maakte indruk op mij.

Toen gingen we naar een ander huis. Toen we daar uit het Boek van Mormon voorlazen, vroeg de vader van de vrouw die we lesgaven: 'Wat is dat voor boek?'

Ik legde uit dat dit het Boek van Mormon was, eveneens een testament aangaande Jezus Christus. Hij werd boos en zei: 'Wij hebben de Bijbel al en er kan niet nóg een bijbel zijn.'

Ik moest denken aan het hoofdstuk dat we tien minuten daarvoor met Anichka hadden doorgelezen.

ILLUSTRATIE GREGG THORNELSON

Ouderling Perrin zei: 'U hebt een bijbel, en dat komt van Gods oude verbondsvolk. Maar God heeft alle mensen geschapen en openbaart zijn woord aan al zijn kinderen, dus aan alle mensen op deze aarde. Ook al hebt u een bijbel, denkt u niet dat God anderen ook zijn woord zou geven?' En zo ging hij verder en legde de oorsprong van het Boek van Mormon uit.

Wat er gebeurde, verbaasde me. Het scheen mij toe dat er geen groter getuigenis kon zijn om mijn

twijfels over het Boek van Mormon weg te nemen dan de profetieën die erin staan in vervulling te zien gaan.

Ik kan nu oprecht zeggen dat het Boek van Mormon het meest ware boek is. Ik weet dat God ons allemaal liefheeft en dat Hij ons niet zal vergeten. Ik besef steeds weer wat een uitzonderlijk bezit het Boek van Mormon is. ■

Hulp bieden aan wie worstelen met aantrekking tot hetzelfde geslacht

Een vriend of iemand anders die u dierbaar is, worstelt met aantrekking tot hetzelfde geslacht en vraagt u om hulp. Wat zegt u dan? Wat kunt u doen?

OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Een vriendelijke jongeman, begin twintig, zat tegenover mij. Hij had een aangename glimlach, hoewel hij tijdens ons gesprek niet erg vaak glimlachte. Het was dan ook het verdriet in zijn ogen dat mijn blik vasthield.

‘Ik weet niet of ik lid van de kerk moet blijven’, zei hij. ‘Ik denk niet dat ik dat waardig ben.’

‘Waarom zou je dat niet zijn?’ vroeg ik.

‘Ik ben homo.’

Hij dacht waarschijnlijk dat ik daarvan zou schrikken. Maar dat was niet zo. ‘En dus ...?’ informeerde ik.

Ik zag even de opluchting op zijn gezicht toen hij merkte dat ik nog steeds met hem begaan was. ‘Ik voel me niet aangetrokken tot vrouwen. Ik voel me aangetrokken tot mannen. Ik heb geprobeerd die gevoelens te negeren of ze te veranderen, maar ...’

Hij slaakte een zucht. ‘Waarom ben ik zo? Ik heb die gevoelens écht.’

Ik was even stil en zei toen: ‘Ik heb wat meer informatie nodig voordat ik je van advies kan dienen. Weet je, je aangetrokken voelen tot hetzelfde geslacht is geen zonde — alleen handelen naar die gevoelens is een zonde, net zoals dat geldt voor mensen met heteroseksuele gevoelens. Overtreed je de wet van kuisheid?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

Ik leunde voorover en zei: ‘Fijn dat je dit probleem aan wilt pakken. Daar is moed voor nodig en ik prijs je omdat je jezelf rein houdt.’

‘Op de vraag waarom je die gevoelens hebt, heb ik geen antwoord. Dat kan aan allerlei factoren liggen en dat kan per persoon verschillen, want iedereen is anders. Sommige dingen, zoals de oorzaak van je gevoelens, zullen we misschien nooit te weten komen in dit leven. Maar weten waarom je die gevoelens hebt, is niet zo belangrijk als weten dat je geen overtreding hebt begaan. Als je volgens de geboden leeft, dan ben je waardig om functies te vervullen in de kerk en een volwaardig lid te zijn, naar de tempel te gaan en alle zegeningen van de verzoening van de Heiland te ontvangen.’

Hij ging een klein beetje rechterop zitten. Ik vervolgde: ‘Je doet jezelf tekort als je je voornamelijk identificeert aan de hand van je seksuele voorkeur. Dat is niet je enige kenmerk, dus geef dat niet onevenredig veel aandacht. Allereerst ben je een zoon van God en Hij heeft je lief.’

‘Bovendien heb ik je lief. Mijn broeders onder de algemene autoriteiten hebben je lief. Ik denk ook aan een opmerking die president Boyd K. Packer eens heeft gemaakt in een toespraak tot mensen die zich tot het eigen geslacht aangetrokken voelen. “Wij *verwerpen* u niet”, zei hij. “Wij *kunnen* u niet verwerpen, want u bent allen zoons en

dochter van God. "Wij *zullen* u niet verwerpen, want wij hebben u lief."¹

We spraken nog een half uur met elkaar. Omdat ik wist dat ik hem niet verder persoonlijk van advies kon blijven dienen, verwees ik hem naar zijn plaatselijke priesterschapsleiders. Vervolgens namen we afscheid. Ik dacht een glimp van hoop op te vangen in zijn ogen die er eerst niet was. Hoewel hij beslist nog moeilijkheden had te doorstaan — of eenvoudigweg te verdragen, had ik het gevoel dat hij dat goed aan zou kunnen.

God heeft zijn kinderen lief

Toen een engel Nephi een vraag stelde over God, antwoordde Nephi: 'Ik weet dat Hij zijn kinderen liefheeft; toch ken ik niet de betekenis van alle dingen' (1 Nephi 11:17). Ik bevestig ook dat God *al* zijn kinderen liefheeft en ik erken dat veel vragen, inclusief enkele met betrekking tot aantrekking tot hetzelfde geslacht, op een toekomstig antwoord moeten wachten, misschien zelfs tot het leven hierna.

Helaas denken sommige mensen overal een antwoord op te hebben en ze geven hun mening waar ze maar kunnen. Gelukkig spreken die mensen niet namens De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Hoewel ik geloof dat leden in principe graag begrip

tonen voor mensen die anders zijn dan zij, ligt het in de menselijke natuur om ons terug te trekken als we geconfronteerd worden met een situatie die we niet begrijpen. Dat geldt vooral voor aantrekking tot mensen van hetzelfde geslacht. We hebben daarover zo weinig betrouwbare informatie dat mensen die willen helpen zich wat onzeker voelen. Hoewel ik de wijsheid in dat opzicht niet in pacht heb, wil ik toch enkele suggesties doen aan mensen die dierbaren of vrienden hebben die zich aangetrokken voelen tot mensen van hetzelfde geslacht.

Het geluksplan van onze Vader

Ten eerste moeten we heel duidelijk zijn over de vraag wat God voor ieder van ons wil. Hij wil dat wij allemaal de zegeningen van het eeuwige leven ontvangen. Hij wil dat wij net zo worden als Hij. Om ons daarmee te helpen, heeft Hij ons een plan gegeven. Dat plan is gebaseerd op eeuwige waarheden en verandert niet mee met maatschappelijke trends en stromingen.

Centraal in dat plan staat het krijgen van kinderen, wat een van de belangrijkste redenen is dat Adam en

Kinderen krijgen staat centraal in het plan van God. Adam en Eva kregen het gebod 'Weest vruchtbaar, wordt talrijk.' Wij dienen hen te volgen door te trouwen en geestkinderen van onze hemelse Vader een sterfelijk lichaam te verschaffen.

Eva de hof van Eden verlieten (zie 2 Nephi 2:19–25; Mozes 5:10–12). Zij kregen het gebod om 'vruchtbaar [te zijn en] talrijk' te worden, en zij besloten dat gebod te onderhouden. Wij worden geacht hun voorbeeld te volgen, te trouwen en stoffelijke lichamen te verschaffen aan geestkinderen van onze hemelse Vader. Dan is duidelijk dat een relatie tussen mensen van hetzelfde geslacht niet in dit plan past.

Om allerlei redenen kan niet iedereen meteen trouwen of kinderen krijgen. Misschien is er niet meteen een huwelijks-partner in zicht. Of misschien kan men zelfs na een huwelijk geen kinderen krijgen. Of misschien voelt men zich niet aangetrokken tot mensen van het andere geslacht. Maar wat de reden ook is, Gods grootste zegeningen worden uiteindelijk aan al zijn kinderen ter beschikking gesteld, mits ze rein en getrouw zijn.

Sommigen kunnen door geloof te oefenen, zich in te spannen en te vertrouwen op de macht van de verzoening in dit leven nog hun aantrekking tot hetzelfde geslacht van zich afschudden, en trouwen. Maar anderen zullen die aantrekking in dit leven misschien niet kwijtraken.

Als medekerkleden, familieleden en vrienden moeten wij inzien dat zij die zich aangetrokken voelen tot mensen van hetzelfde geslacht unieke beperkingen hebben in het uiten van hun gevoelens. Hoewel zij die aantrekkingskracht wel degelijk voelen, mogen zij er geen fysieke uitingen aan geven. Het verlangen tot lichamelijke bevrediging geeft niemand recht op onzedelijk gedrag, ongeacht de seksuele voorkeur van de persoon. Die gevoelens kunnen sterk zijn, maar ze zijn nooit zó sterk dat ze iemand de vrijheid benemen om voor goed gedrag te kiezen.

Dat gezegd hebbende, moet ik wel duidelijk maken dat alleen die aantrekking, hoe lastig die ook mag zijn, iemand geen slecht kerklid maken. Het Eerste Presidium heeft gezegd: 'Er is een verschil tussen onreine gedachten en gevoelens en deelname aan onzedelijk heteroseksueel of homoseksueel gedrag.'² Wie niet toegeeft aan verleiding, begaat geen overtreding.

Als iemand dat onderscheid niet ziet, kan dat soms tot wanhoop leiden. Ik heb medelijden met mensen die niet begrijpen dat iedere zegening die God ons biedt, ter beschikking staat aan ieder die de wetten gehoorzaamt waarop zij zijn gegrond (zie IV 130:20–21). Niemand die

AANVULLENDE INFORMATIE

Sommige denkbeelden en aanhalingen in dit artikel komen uit een brochure die het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen hebben opgesteld voor mensen die zich aangetrokken voelen tot anderen van hetzelfde geslacht. De brochure heet *God heeft zijn kinderen lief* (bestelnummer 04824 120). Als de brochure in uw taal voorhanden is, kunt u hem bestellen bij het distributiecentrum, en anders kunt u hem downloaden van www.lds.org/same-gender-attraction.

het evangelie naleeft, moet wanhopen. Wij krijgen hoop en vrede van de Trooster, en de oplossing voor wanhoop is de Heilige Geest uit te nodigen bij ons te zijn.

Manieren om te helpen

Laten we aannemen dat u een familielid of vriend bent van iemand die worstelt met aantrekking tot het eigen geslacht en hij vraagt u om hulp. Wat zegt u dan? Wat doet u?

Ik zou uw zoon, dochter, broer, zus, vriend of vriendin allereerst prijzen omdat er moed voor nodig was om naar u toe te gaan. Ik zou vermelden hoe fijn het was dat hij of zij mij vertrouwde. Deze kwestie met iemand

bespreken die te vertrouwen is, is een gezonde eerste stap om te kunnen omgaan met verwarrende gevoelens, en het is absoluut noodzakelijk dat men bij die eerste stappen op medeleven stuit.

En als u de ouder bent van iemand die worstelt met aantrekking tot het eigen geslacht, neem dan niet aan dat u verantwoordelijk bent voor die gevoelens. Niemand, ook niet degene die met het probleem worstelt, hoeft de schuld op zich te nemen. Niemand mag iemand anders de schuld geven — ook God niet. Heb geloof en help de persoon die u dierbaar is om dit probleem zo goed mogelijk tegemoet te treden.

Bedenk daarbij dat een huwelijk niet een zaligmakende oplossing is. De aantrekking tot hetzelfde geslacht kan erg sterk zijn, en proberen een heteroseksuele relatie af te dwingen zal er waarschijnlijk geen verandering in brengen. We zijn allemaal dolblij als iemand die met dergelijke gevoelens worstelt erin slaagt om te trouwen, kinderen groot te brengen en gelukkig te worden in een gezin. Maar dergelijke pogingen hebben bij sommigen geleid tot gebroken harten en ontwrichte gezinnen.

Houd in elk geval de communicatielijnen open. Openhartige communicatie tussen ouders en kinderen is een duidelijke uiting van liefde. En als zuivere liefde vrijelijk wordt geuit, kan dat de gezinsband veranderen. Maar liefde voor een familielid houdt niet in dat u onrechtshapen gedrag moet tolereren. Uw kinderen kunnen natuurlijk gerust thuis blijven wonen, maar u hebt het volste

recht om elk gedrag in uw huis te verbieden dat de Geest van de Heer mishaagt.

Het tuinbeginsel

Denk eens aan het volgende beginsel dat we van tuinieren leren. Iemand heeft eens gezegd dat als we voor het inzaaien van een tuin goed zaad gebruiken, er niet zo veel noodzaak tot schoffelen zal zijn. Dat geldt ook voor ons leven: als we het vullen met geestelijke voeding, kunnen we onze neigingen beter beheersen. Dat houdt in dat we thuis een positief klimaat scheppen waarin de Geest overvloedig aanwezig is. Een positief klimaat houdt regelmatige individuele en gezamenlijke aanbedding in, alsmede gebed, vasten, schriftstudie, dienstbaarheid en blootstelling aan opbouwende gesprekken, muziek, lectuur en andere media.

Datzelfde geldt voor onze ervaringen in de kerk. Sommige mensen die zich aangetrokken voelen tot hetzelfde geslacht, zijn bang en raken gekwetst in de kerk terwijl niemand de bedoeling heeft ze te kwetsen. Aan de andere kant sluiten sommige leden mensen buiten die anders zijn. Als onze daden of woorden iemand ontmoedigen om ten volle zijn lidmaatschap in de kerk te beleven, dan doen we ze tekort en falen we in de ogen

van de Heer. De kerk wordt sterker als we elk lid overal bij betrekken en we elkaar sterken in ons dienstbetoon en onze liefde (zie IV 84:110).

U krijgt misschien de ingeving om de persoon die u probeert te helpen te laten praten met een priesterschaps-leider die de sleutels van geïnspireerde raad bezit. Doe dat alstublieft, en weet dat het Eerste Presidium de kerkleiders heeft verzocht om dit soort zaken in vertrouwen en in een geest van christelijke naastenliefde te bespreken.³

In handen van de Heer

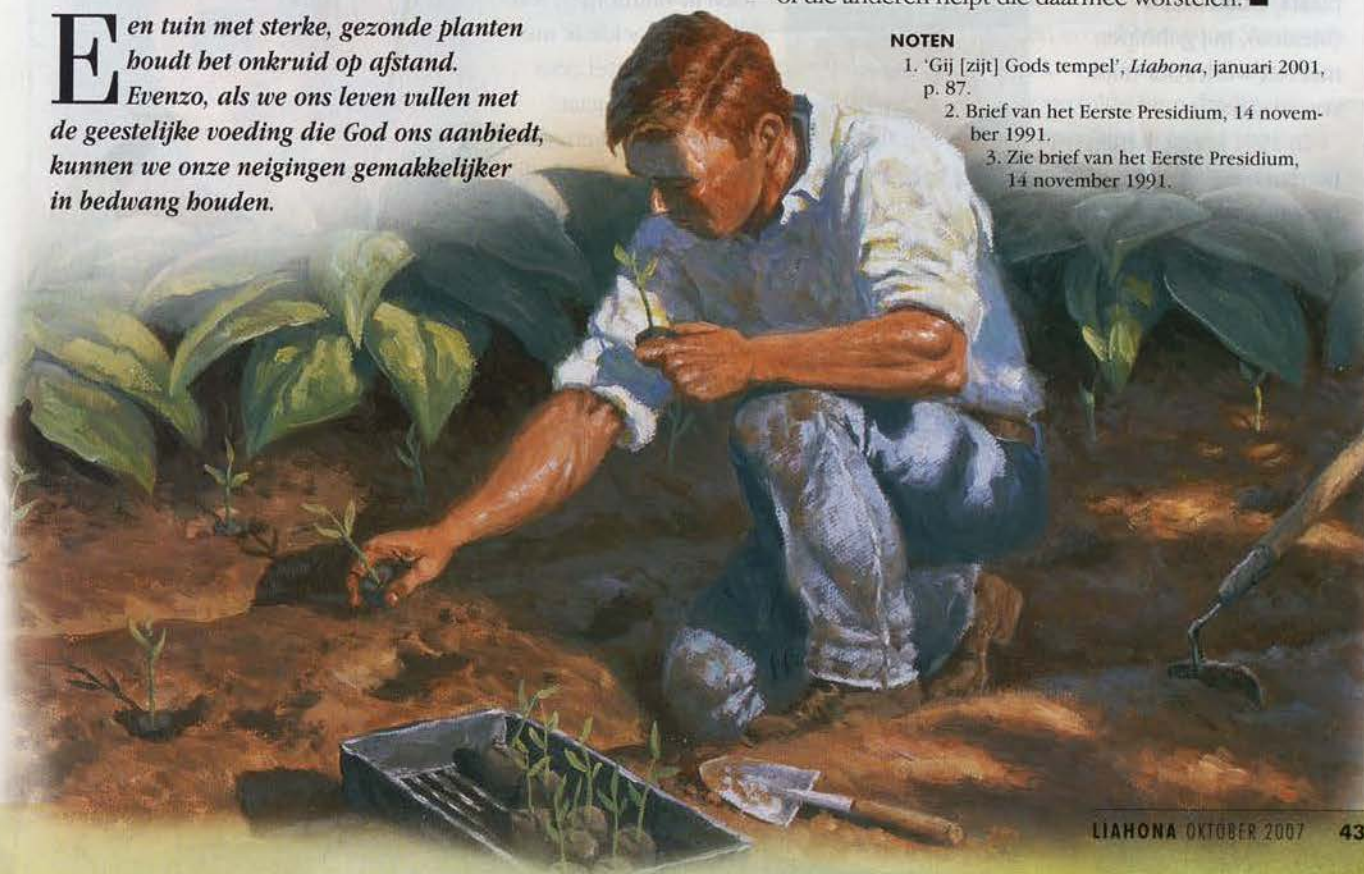
Niet zo lang geleden kreeg ik een brief van een man die begin dertig was en die worstelde met zijn aantrekking tot hetzelfde geslacht. Hij heeft het moeilijk gehad en is ongehuwd. Maar, schreef hij, 'de Heer heeft mij geholpen om mijn huidige omstandigheden onder ogen te zien, en heb er vrede mee om mijn best te doen en mijn leven verder aan Hem over te laten.'

Ik ween van bewondering en respect vanwege het geloof en de moed van zo'n man die leeft met een probleem dat ik nooit heb gehad. Ik heb hem lief, net als de duizenden anderen zoals hij, man of vrouw, die 'de goede strijd' strijden (1 Timoteüs 6:12). Ik beveel deze houding aan iedereen aan die worstelt met aantrekking tot het eigen geslacht —of die anderen helpt die daarmee worstelen. ■

Een tuin met sterke, gezonde planten houdt het onkruid op afstand. Evenzo, als we ons leven vullen met de geestelijke voeding die God ons aanbiedt, kunnen we onze neigingen gemakkelijker in bedwang houden.

NOTEN

1. 'Gij [zijt] Gods tempel', *Liahona*, januari 2001, p. 87.
2. Brief van het Eerste Presidium, 14 november 1991.
3. Zie brief van het Eerste Presidium, 14 november 1991.

Oom Gilberto's geheugen

Esther Labibe de Beruben

Toen ik voor het eerst leerde wat verordeningen voor de doden inhielden, werd ik geïnspireerd door de grote liefde die mijn man zijn grootmoeder betoonde door ervoor te zorgen dat haar tempelverordeningen werden verricht. Daardoor werd ik gemotiveerd om meer over mijn eigen voorouders te weten te komen. In de jaren die sindsdien zijn verstreken, hebben veel broeders en zusters, inclusief de medewerkers van het centrum voor familiegeschiedenis in mijn woonplaats, Guadalajara (Mexico), mij geholpen met het werk voor mijn voorouders.

In 1991 kreeg ik mijn patriarchale zegen en kreeg ik de opdracht om mij bezig te houden met mijn overleden familieleden en mij aan hen toe te wijden. Ik stelde mijzelf tot doel om dat inderdaad te doen, wat tot dagelijkse discussies leidde met mijn ouders, die geen lid van de kerk waren. Ik stelde mijn familie veel vragen, maar mijn moeder kon me alleen maar over mijn grootouders vertellen.

Op een dag vertelde mijn moeder me dat oom Gilberto, de broer

van mijn vader, een hartaanval had gehad. 'Ik weet zeker dat hij met je zou willen praten', zei mijn moeder. 'Hij heeft een erg goed geheugen en zou je veel over de familie kunnen vertellen.'

Toen ik hem belde in het verpleeghuis, nam zijn vrouw de telefoon aan en zei dat het slecht ging met mijn oom en dat hij niet met me kon praten. Ik wenste hem beterschap en zei haar dat ik voor hem en hun gezin zou bidden.

De volgende dag belde ik weer. Tot mijn verbazing nam mijn oom zelf de telefoon aan.

'Oom Gilberto!' zei ik. 'Ik bel om u te zeggen dat ik hard voor uw genezing heb gebeden, en dat ik van u houd.'

'Dankjewel, Bibi', antwoordde hij.

'Toen ik vanmorgen wakker werd, voelde ik me veel beter. Vertel eens hoe het met je gaat.'

Ik vertelde hem dat ik graag de namen wilde weten van familieleden uit Arabië

en Libanon. Mijn moeder had gelijk wat mijn ooms geheugen betreft. Hij wist de gegevens van namen, datums en plaatsen voor vier generaties aan mijn vaders kant van de familie.

Toen ik ophing, had ik het gevoel dat ons gesprek het laatste zou zijn dat we in dit leven zouden hebben. Ik had gelijk. Maar de Heer zegende ons allebei zodat ik gegevens kon krijgen waarmee ik onze familieleden kon verenigen — zowel in dit leven als in de eeuwigheid. ■

Mijn moeder had gelijk wat mijn ooms geheugen betreft. Hij wist de gegevens van namen, datums en plaatsen voor vier generaties aan mijn vaders kant van de familie.

ILLUSTRATIES KRISTIN YEE

Een lift naar de kerk

Stephen Baer

Toen ik zeven was, sloten mijn ouders vriendschap met een minderactief gezin in onze wijk dat uit een alleenstaande moeder en twee zoons bestond. Mijn oudere broer, John, en ik waren net zo oud als de twee jongens, Robin en Shannon, dus het leek voor de hand te liggen om ze wat vriendschap te bieden.

Het gezin bezat geen auto, dus bood mijn vader aan om hen thuis, in een nabijgelegen plaats, op te halen en ze mee te nemen naar de kerk en weer terug te brengen. Ik herinner me dat mijn vader mijn broer en mij aanspoorde om met hem mee te gaan als hij ze ging ophalen. Ik mopperde daar destijds over, maar ondanks mijn geklaag bleef mijn vader ze ophalen en wegbrengen totdat ze actief naar de kerk gingen en een eigen auto hadden. Robin en Shannon werden al gauw gedoopt en bevestigd en hun moeder begon naar de ZHV te gaan. Ik besepte toen nog niet wat de positieve gevolgen van mijn vaders dienstbaarheid zouden zijn.

Enkele maanden voordat ik naar de tweede klas van het voortgezet onderwijs ging, overleed mijn vader. En in die periode was ik bovendien onzeker over mijn uiterlijk en mijn

Ik besepte toen nog niet wat de positieve gevolgen zouden zijn van mijn vaders aanbod om twee broeders een lift van en naar de kerk te geven.

gebrek aan vrienden. Ik begon toe te geven aan gevoelens van wanhoop en ik liep in de lunchpauze naar huis en terug omdat ik niet alleen wilde zitten.

Datzelfde jaar verhuisde het gezin waar we vriendschap mee hadden gesloten naar ons schooldistrict en Shannon ging naar

dezelfde school als ik. We werden onmiddellijk vrienden. Ik voelde me geaccepteerd en was niet meer zo verdrietig. Weten dat iemand het fijn vond om mijn vriend te zijn, versterkte mijn zelfvertrouwen en mijn gevoel van eigenwaarde. En ik hoefde de lunchpauze niet meer alleen door te brengen.

Onze vriendschap werd sterker in de daaropvolgende schooljaren. Toen onze oudere broers naar de universiteit en op zending gingen, werden Shannon en ik bijna broers. We kregen samen onze scoutingonderscheiding, gingen naar dezelfde

universiteit, gingen in dezelfde zomer op zending en werden later zelfs kamergenoten. We trouwden allebei fijne vrouwen in de Salt Laketempel en onze eerste kinderen werden binnen enkele maanden van elkaar geboren.

Op een avond kort voor Shannons huwelijk kwam het gesprek op onze jeugd. Ik vertelde hem dat hij me had geholpen om mijn onzekerheid te overwinnen en om te gaan met de dood van mijn vader. Ik voegde daar aan toe dat het zijn vriendschap was die mijn leven een andere wending had gegeven. Shannon zei dat als mijn vader zijn familie niet telkens een lift had gegeven naar de kerk, hij niet naar de kerk zou zijn gegaan, geen zending zou hebben vervuld en geen tempelhuwelijk zou hebben gesloten.

Ik voelde sterk de Geest tijdens dat gesprek en ik besepte welke zegeningen we allebei door een eenvoudige lift naar de kerk hadden gekregen. Toen ik aan Shannons vriendschap dacht, zag ik in dat mijn vader er niet alleen toe bij had

gedragen dat Shannons familie
gered was, maar dat hij ook voor
een vriend had gezorgd die zijn
eigen zoon redde. ■

Wie draaide mijn hoofd om?

Hildo Rosillo Flores

Tijdens
een avond-
maalsdienst die
in 1972 in Piura (Peru) werd
gehouden, bleef een spreker die het
over het belang van familiehistorisch
werk had, mij aankijken. Aan het
einde van zijn toespraak verraste hij
me door te verkondigen: 'Ik weet dat
broeder Rosillo dit werk gaat doen.'

Ik was minder dan een jaar lid van
de kerk, maar ik stelde me ten doel
om aan mijn familiegeschiedenis te
beginnen. Niet vanwege wat die spre-
ker had gezegd, maar omdat ik dat
graag wilde. Ik vroeg om een vierge-
neratiestamboomlijst en begon mijn
ouders en familieleden te vragen wat
zij wisten. Telkens als ik aan mijn
familiegeschiedenis werkte, vroeg ik
de Heer in gebed om hulp.

Om de sterfdatum van mijn over-
grootouders van moeders kant te
vinden, reisde ik naar het stadje
Zorritos in het noorden van Peru,
want daar lagen ze begraven. De
begraafplaats lag aan de rand van
de stad. De meeste doden waren
in muurgraven te ruste gelegd.

Ik liep de begraafplaats op en
keek rond, maar kon niets vinden.

Vervolgens besloot ik de stad in te
gaan om een nuchter te vragen of ze
zeker wist dat onze overgrootouders
daar begraven waren. Toen ze dat
bevestigde, zei ik: 'Dan ga ik niet
weg tot ik hun sterfdatums heb.'

Ik keerde terug naar de begraaf-
plaats en begon een methodische
zoektocht door alle rijen af te lopen
en alle inscripties te lezen. Ik kon
hun graven nog steeds niet vinden,
dus knielde ik en vroeg de Heer om
hulp. Toen zocht ik verder — maar
nog steeds zonder resultaat. Ik was
moe, het werd al laat en ik moest
weg om nog wat ander onderzoek
te doen.

Nou ja, ik heb mijn best gedaan,
dacht ik. Ik zou moeten vertrekken
zonder mijn doel bereikt te hebben.

Ik stond op het punt om te ver-
trekken en wilde al in de richting

van de poort lopen. Maar net toen
ik mijn eerste stap zette, voelde ik
dat twee handen mijn hoofd van
achteren vastpakten en het in een
bepaalde richting draaiden. Mijn
oog viel op een kleine, vieze graf-
steen die in de grond verzonken
was. Ik keek om me heen om te
zien wie mijn hoofd had vastgepakt,
maar er was niemand.

Ik liep naar de grafsteen toe,
ging op de grond liggen en maakte
de steen schoon om de inscriptie
te lezen. Ik was erg dankbaar toen
ik de gegevens las die ik zocht: *Isidro
Garcia Rosillo, overleden 1 augustus
1934. Francisca Espinoza Berri,*
overleden 31 januari 1954.

Het lange wachten van mijn voor-
ouders op hun verlossende verorde-
ningen kwam in 1980 tot een einde.
Toen gingen mijn vrouw en ik voor

Ik ging op de
grond liggen
en maakte de
steen schoon om
de inscriptie te
lezen. Ik was erg
dankbaar toen
ik de gegevens
las die ik zocht.

onze eigen begiftiging naar de tempel in São Paulo. In de tempel werden mijn vrouw en ik aan elkaar verzegeld en liet ik mij dopen voor mijn overleden familieleden.

Toen ik het doopvont in ging, moest ik denken aan die kleine grafsteen op de begraafplaats. Ik ging het stille water in met de wetenschap dat de Heer mij had geleid in mijn zoektocht naar mijn voorouders. ■

Een gebed met mijn huisonderwijzer

Judy Stone

Ik schaam mij om het toe te geven, maar er was een tijd dat ik dacht dat huisonderwijzers eerder een last dan een zegen waren. Ik verzoon vaak smoesjes om er niet te zijn als ze kwamen, zodat ik die tijd aan mijn werk kon besteden.

En daarom ergerde het me vooral toen Lincoln onze huisonderwijzer werd. Want hij sloeg nooit een bezoek over. Hij had altijd een les voorbereid en voerde zijn huisonderwijstaken getrouw uit. Ik waardeerde zijn inzet, maar niet genoeg om zijn collega en hem mijn onverdeelde aandacht te geven als ze hun maandelijkse bezoek aflegden. Lincoln was altijd hartelijk; ik was altijd een beetje onbeleefd.

Ik was eens vroeg in het voorjaar in de tuin aan het werk. Het was een heldere, warme dag. Meestal vind ik tuinieren therapeutisch, maar die dag

was ik van streek. Mijn man had zojuist een zware rugoperatie ondergaan en we moesten als gezin enkele moeilijke beslissingen nemen.

Ik had antwoorden nodig en besloot te knielen in de tuin. Terwijl ik vurig bad om leiding van de Heer, stroomden de tranen over mijn gezicht. Kon ik maar gemoedsrust vinden. Had ik maar enige verzekering dat onze toekomst er niet zo ellendig uitzag als het op dat moment leek. Ik bad oprecht, sprak daarbij soms hardop en smeekte de Heer om hoop, maar vooral om gemoedsrust.

Toen ik na mijn smeekbeden aan de Heer weer naar binnen ging, was

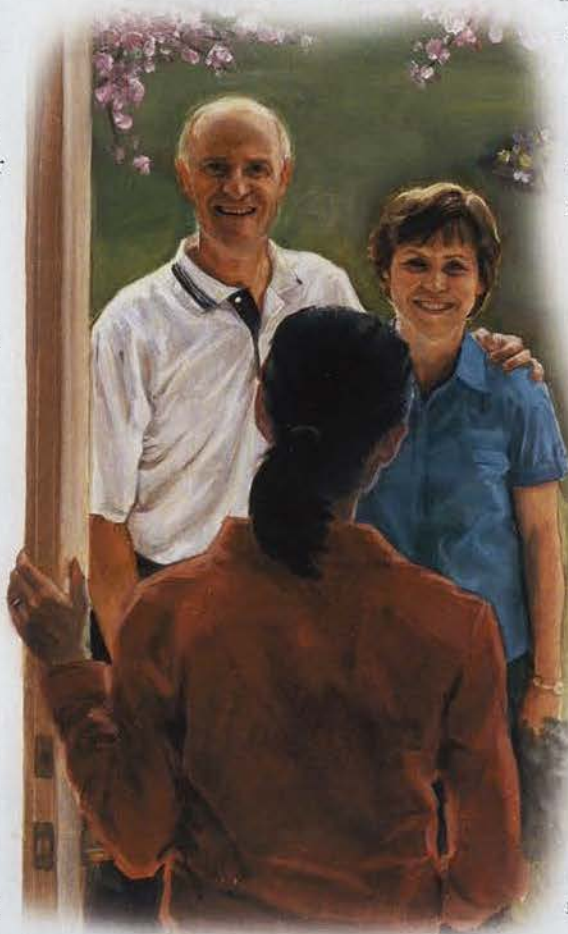
ik volkomen mat. Ik was blij dat er verder niemand thuis was, zodat ik tot mezelf kon komen. Maar ik had nog maar net mijn werkschoenen uitgedaan toen de deurbel ging. Lincoln was wel de laatste persoon die ik verwachtte, maar toen ik de deur opendeed, stond hij daar met zijn vrouw en zonder zijn lesmateriaal.

Voor het eerst was ik blij hem te zien. Ik vroeg ze binnen. We praatten en Lincoln vroeg naar mijn mans werk, onze vijf dochters en wat familiekwesaties. Hij bleef niet lang, maar toen ze opstonden, vroeg Lincoln of hij een zegen op ons huis kon achterlaten. Daar was

ik dankbaar voor en ik vroeg me af hoe hij wist dat een gebed welkom zou zijn. We knielden en ik hoorde hem niet alleen woorden van troost spreken, maar ook om een zegen van gemoedsrust vragen.

Op dat moment voelde ik dat er een vloedgolf van troost over mijn ziel spoelde. Ik wist toen dat de Heer de leiding had en dat alles in orde zou komen.

Mijn gebeden waren zo duidelijk en met zo veel geruststelling verhoord middels Lincoln, onze huisonderwijzer. Door zijn rentmeesterschap goed uit te oefenen en naar de ingevingen van de Heilige Geest te luisteren, kreeg ik een getuigenis van zijn heilige roeping. ■

De boodschap van het Eerste Presidium

De *Liabona* heeft al veel mensen geholpen om hun leven compleet te maken. Wie een goed leven wil, kan de boodschap van het Eerste Presidium echt niet negeren. De boodschap van het Eerste Presidium heeft mij ertoe aangezet om mijn leven op orde te brengen. Ik kan me niet altijd veroorloven de *Liabona* te kopen, maar de uitgaven die ik wél kan lezen, helpen mij om een beter persoon te worden.

Abraham Adarantjo (Canada)

Voorschrift op voorschrift

Toen ik pas als lid van de kerk was gedoopt, kon ik het evangelie nog niet helemaal bevatten, maar door de *Liabona* te lezen, ben ik het voorschrift op voorschrift gaan begrijpen. Ik ben geïnspireerd door de levenservaringen van andere mensen. Dankuwel dat u zulke goede artikelen publiceert die de evangeliebeginselen ondersteunen.

Federico G. Balut jr. (Filipijnen)

Hoe mensen het evangelie echt naleven

Wat een geweldige, volmaakte zegen is het om de *Liabona* thuis en in de mediatheek te hebben, zodat we het in onze vrije tijd en op geestelijke momenten kunnen lezen. Ik waardeer de geweldige artikelen over mensen in verschillende delen van de wereld en hoe zij het evangelie echt naleven. Dat maakt ons eensgezind. Het moedigt ons aan om niet bang te zijn en verzekert ons dat we niet alleen staan.

Elsie Castillo (Ecuador)

Aangemoedigd om terug te komen

Als kind werd ik minderactief in de kerk, maar als tiener overwoog ik

om terug te komen. Voordat ik die belangrijke beslissing nam, bad ik en overpeinsde ik de vraag wat het zou inhouden om terug te komen naar de kerk, en welke verplichtingen ik daarmee op me zou nemen.

Vervolgens besloot ik om enkele oude uitgaven van de *Liabona* te lezen. Ik was op zoek naar verhalen die me zouden bemoedigen en mijn verlangen om terug te komen naar de kerk zouden versterken.

Ik vond de artikelen die ik las over mensen met soortgelijke ervaringen als ik erg bemoedigend. Maar bovenal begreep ik door die artikelen dat niemand in de kerk volmaakt is en dat ik ook mijn fouten heb en dat we iets moeten doen om onze fouten recht te zetten.

Ik ben inmiddels weer naar de kerk gegaan. Ik besef dat de bijeenkomsten nog net zo zijn als voorheen, maar ik heb er nu een positievere kijk op, deels dankzij de ideeën die ik in de *Liabona* vond over het genieten van lessen en de avondmaalsdienst.

Elke keer dat ik in de *Liabona* antwoorden op mijn vragen lees, krijg ik een gevoel van voldoening.

María Pilar Santana (Dominicaanse Republiek)

De toespraken van onze geliefde profeet

Ik wil u danken dat u zo regelmatig de *Liabona* stuurt. Ik ben nu 93 jaar. Ik heb het tijdschrift al sinds mijn doop en bevestiging. Het was vroeger een klein formaat tijdschrift, maar het was altijd interessant. Ik ben verrukt over alle inhoud van het tijdschrift, maar ben vooral geïnteresseerd in de

toespraken van onze geliefde profeet. Het is fantastisch om hem twee keer per jaar tijdens de algemene conferentie te horen.

Lydia Dominguez (Verenigde Staten)

De voorbije maanden ontvingen we veel reacties op onze enquête in het Kerknieuws van april, waarvoor onze hartelijke dank! Dat helpt ons om de *Liahona* nog beter te maken. Mocht u de gelegenheid niet gehad hebben om deel te nemen aan de enquête, dan kunt u ons alsnog uw bevindingen sturen op het onderstaand adres.

E-mail uw opmerkingen naar liahona@ldschurch.org. Of stuur ze per post naar:

Liahona, Comment

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Brieven kunnen om redenen van lengte of duidelijkheid geredigeerd worden.

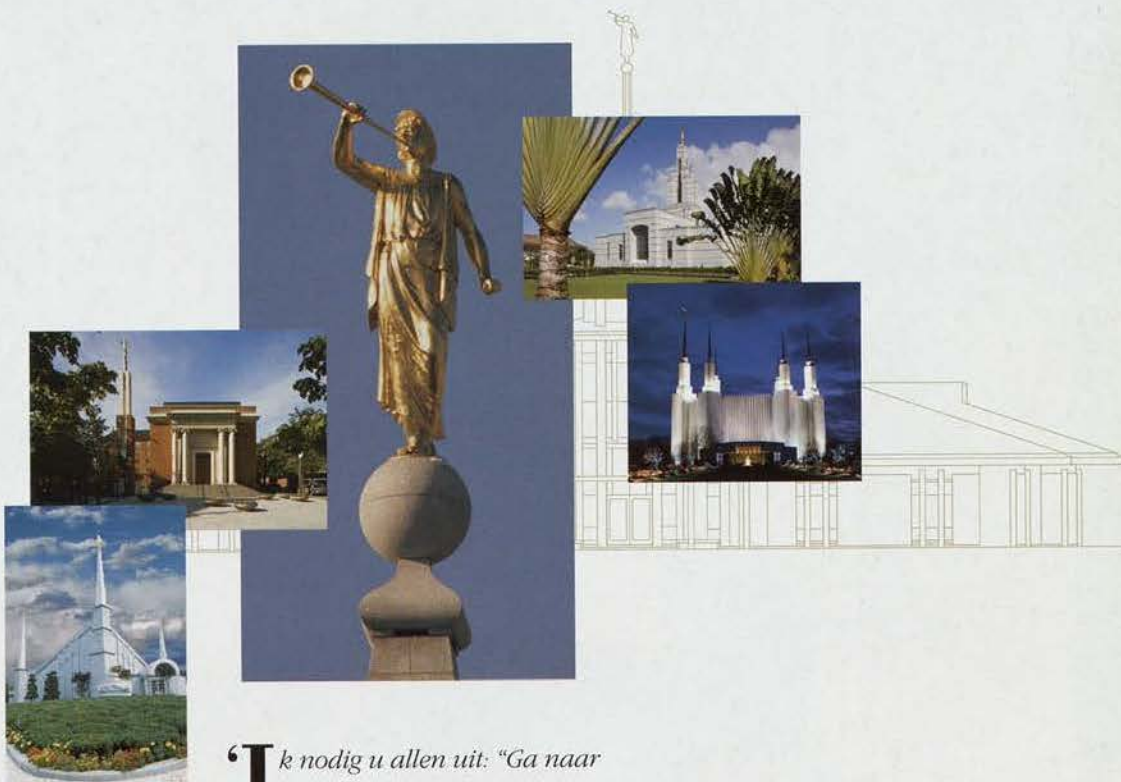

FOTO: ALAN MANUEL HERNÁNDEZ JIMÉNEZ

VREDE OP AARDE

DIE VIND JE IN HET HUIS DES HEREN
(Zie Haggai 2:9; lofzang 166.)

Ik nodig u allen uit: "Ga naar de tempel." Misschien ziet u uit naar het zeldzame voorrecht om daar uw eigen begiftiging te ontvangen, uw eigen zegeningen te ontvangen, en uw eigen verbonden te sluiten met de Heer. Misschien bent u er al een of twee keer geweest. En misschien gaat u er al vaak heen. U bent misschien zelfs wel officiant. Maar wat de omstandigheden ook zijn, ga naar de tempel.' Zie president Boyd K. Packer, 'Ga naar de tempel', p. 14.